

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่

ไตรมาสที่ 4

ตุลาคม – พฤศจิกายน – ธันวาคม 2020

พิมพ์จำนวน 1,270 เล่ม

การศึกษา

Education

เขียนโดย

อธิการบดีของมหาวิทยาลัยต่างๆ ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศฤณการ

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

การศึกษาของคริสเตียน

“ความยำเกรงพระยาห์เวห์ เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และการรู้จักองค์
บริสุทธิเป็นความรู้” (สุภาษิต 9:10)

คิดเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ข้างบน ซึ่งถ่ายทอดแนวคิดสองด้านซึ่งมีความ
ใกล้ชิดกันอย่างแท้จริง : คำว่า “ยำเกรง” (fear) และ “ทำให้เกรงขาม” (awe)
เป็นสิ่งน่าพิศวง ในพระสิริและฤทธานุภาพของพระเจ้าและ “ความรู้” (know-
ledge) ในการเรียนรู้ความจริงเกี่ยวกับพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้า ดังนั้น
ปัญญา ความรู้ และความเข้าใจเป็นรากฐานในองค์พระเจ้าเอง

นี่เป็นเหตุผลที่สมบูรณ์ ยิ่งกว่านั้นเป็นแหล่งทั้งหมดของชีวิตที่เป็น
อยู่ในพระองค์เพียงองค์เดียว ผู้ทรงสร้าง และคำจูนการมีชีวิตอยู่ (ยอห์น 1:1-3;
โคโลสี 1:16, 17) “ไม่ว่าเราจะเรียนรู้ในเรื่องใด ไม่ว่าจะทราบเกี่ยวกับ “อนุภาค
มูลฐาน 3 ชนิดเป็นรากฐานทั้งมวลของจักรวาล” (about- quarks) หนอน
ผีเสื้อ (caterpillars) ดาวฤกษ์ที่สว่างกว่าปกติ (supernovas) ทูตสวรรค์
พญามาร (demons) “เพื่อว่าพวกทูตผีที่ครอบครอง (principalities) และ
พวกทูตผีที่มีอำนาจในสวรรค์สถาน จะได้รู้จักพระปัญญาอันมากล้นหลายด้าน
ของพระเจ้า โดยทางคริสตจักรในเวลา” (เอเฟซัส 3:10) สรรพสิ่งดำรงอยู่ได้
เป็นเพราะพระเจ้า ดังนั้นความรู้จริงและพระสติปัญญาและความเข้าใจในที่สุด
(ultimately) ต่างมีแหล่งที่มาในองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าเอง

พระวาทะของพระเจ้านั้นชัดเจน “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น
4:8) ซึ่งอธิบายข้ออ้างอิงที่มาจาก เอลเลน จี. ไวท์ ที่ว่า “ความรักเป็นพื้นฐาน
ของการทรงสร้างและการไถ่ให้รอด เป็นพื้นฐานของการศึกษาแท้ สิ่งนี้ได้
กล่าวชัดเจนในพระบัญญัติของพระเจ้า ที่ทรงประทานให้เป็นแนวทางในการ
ดำเนินชีวิต พระบัญญัติข้อแรกที่สำคัญคือ “พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลัง
ของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”
(ลูกา 10:27) ที่จะรักพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์นิรันดร์ ทรงเป็นองค์สัพพัญญู

ด้วยสุดพลังกำลัง สุดดวงจิต และสุดดวงใจ หมายถึงการพัฒนาอำนาจถึงขั้นสูงสุด ซึ่งหมายความว่าร่างกายทุกส่วน ดวงจิต และดวงวิญญาณถึงขั้นพระฉายาของพระเจ้าได้รับการไถ่กลับสู่สภาพดั้งเดิม” (เอลเลน จี. วัต์, การศึกษา, หน้า 16)

เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นแหล่งความรู้จริงทั้งปวง การศึกษาแท้ทั้งปวง การศึกษาของคริสเตียนทั้งหมด ควรจะนำจิตใจของเราไปสู่พระองค์ และการเปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์เองผ่านทางธรรมชาติ ผ่านทางพระวจนะที่ถูกรับเขียนว่า เราได้รับพระราชทานสรรพสิ่งทั้งปวงที่เราต้องการ และบางคนที่จะเข้าสู่ความสัมพันธ์ที่ปลอดภัยกับองค์พระผู้เป็นเจ้า แท้จริงคือที่จะรักพระองค์ด้วยสุดดวงใจและสุดดวงวิญญาณของเรา แม้ว่าธรรมชาติจะเป็นมลทินจากหลายพันปีแห่งความบาป แต่ยังคงพูดถึง อย่างทรงพลังยิ่งในคุณความดีแห่งพระอุปนิสัยของพระเจ้า เมื่อเราศึกษาจากมุมมองทุกมิติ (perspective) ที่พระคัมภีร์มอบให้เรา แต่พระวจนะที่ถูกรับเขียนไว้ คือข้อพระคัมภีร์ ถือเป็นมาตรฐานสมบูรณ์แห่งความจริง เป็นการเปิดเผยยิ่งใหญ่ที่สุดว่าพระเจ้าทรงเป็นใคร และพระองค์ได้ทรงทำอะไร และที่กำลังทำเพื่อมนุษยชาติ ข้อพระคัมภีร์และข่าวสารแห่งการเนรมิตสร้างโลก และการที่ทรงไถ่มนุษยชาติจากความบาป จะต้องเป็นศูนย์กลางแห่งการศึกษาแท้ทั้งมวลของคริสเตียน

อัครทูตยอห์นกล่าวว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคน เห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก” (ยอห์น 1:9) หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า ผ่านทางพระเยซูชนมนุษย์ทุกคนต่างได้รับแสง (rays) แห่งพระสิริของพระเจ้า บางคนเข้าใจความพิเศษสุด (transcendent) แห่งความจริง และคุณความดี

กระนั้นเราทั้งปวงต้องต่อสู้ดิ้นรน ในสงครามการขับเคี่ยวยิ่งใหญ่ ซึ่งศัตรูของดวงวิญญาณทำงานอย่างขะมักเขม้นที่จะปิดกั้นเราจากการได้รับความรู้นี้ ดังนั้นไม่ว่าสิ่งอื่นใดที่การศึกษาของคริสเตียนพยายามจะถ่ายทอด จะต้องแสวงหาทางอย่างชัดเจนที่จะช่วยนักศึกษาให้เข้าใจแสงสว่างที่พระเจ้าทรงประทานให้เราจากสวรรค์ให้ดีขึ้น

มีฉะนั้นอะไรจะเกิดขึ้น ดังที่พระเยซูได้ตรัสว่า “เพราะเขาจะได้ประโยชน์อะไรถ้าได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน” (มาระโก 8:36) จะมีประโยชน์อะไรที่การศึกษายิ่งใหญ่ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านวรรณคดี ด้านเศรษฐศาสตร์หรือวิศวกรรมศาสตร์ ถ้าในที่สุดเมื่อท่านต้องเผชิญกับความตายครั้งที่สองในทะเลเพลิง คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้วถูกต้องไหม

ดังนั้นเนื้อที่สำคัญที่สุดในบทเรียนนี้ บอกให้เราได้รับความหมายของการศึกษาของคริสเตียน และในฐานะที่เป็นคริสตจักร เราจะสามารถทำอะไรเพื่อสมาชิกของเราจะได้รับการศึกษาแบบนั้น

คู่มือศึกษาบทเรียนสะบาโตไตรมาสนี้ เขียนโดยอธิการบดีของมหาวิทยาลัยต่างๆ ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ในอเมริกาเหนือ

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	การศึกษาในสวนเอเดน ..... วันที่ 26 กันยายน - 2 ตุลาคม 2020	6
2	ครอบครัว ..... วันที่ 3 - 9 ตุลาคม 2020	17
3	พระบัญญัติเป็นครู ..... วันที่ 10 - 16 ตุลาคม 2020	27
4	สายพระเนตรของพระเจ้าตามพระคัมภีร์ ..... วันที่ 17 - 23 ตุลาคม 2020	38
5	พระเยซูทรงเป็นพระบรมครู ..... วันที่ 24 - 30 ตุลาคม 2020	48
6	บทเรียนเพิ่มเติมจากพระบรมครู ..... วันที่ 31 ตุลาคม - 6 พฤศจิกายน 2020	59
7	การนมัสการในการศึกษา ..... วันที่ 7 - 13 พฤศจิกายน 2020	70
8	การศึกษาและการไถ่ให้รอด ..... วันที่ 14 - 20 พฤศจิกายน 2020	79
9	คริสตจักรและการศึกษา ..... วันที่ 21 - 27 พฤศจิกายน 2020	90
10	การศึกษาในศิลปะและวิทยาศาสตร์ ..... วันที่ 28 พฤศจิกายน - 4 ธันวาคม 2020	101
11	คริสเตียนและการทำงาน ..... วันที่ 5 - 11 ธันวาคม 2020	111
12	วันสะบาโต: ประสบการณ์และการดำรงชีวิต ตามพระลักษณะของพระเจ้า ..... วันที่ 12 - 18 ธันวาคม 2020	121
13	สวรรค์ การศึกษา และการเรียนรู้ในวันจันทร์ ..... วันที่ 19 - 25 ธันวาคม 2020	131

บทที่ 1

การศึกษาในสวนเอเดน

Education in the Garden of Eden

วันที่ 26 กันยายน - 2 ตุลาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 2:7-23; ปฐมกาล 3:1-6; 2 เปโตร 1:3-11;
2 เปโตร 2:1-17; ฮีบรู 13:7, 17, 24

ข้อควรจำ

“ดูเถิดพระเจ้าทรงเป็นที่ยกย่อง ด้วยผลงานุภาพของพระองค์ ผู้ใดเป็นผู้สั่งสอน เหมือนอย่างพระองค์เล่า”
(โยบ 36:22)

นี่คือการศึกษาระดับมัธยมศึกษาส่วนมากที่ทราบเรื่องการเนรมิตสร้างในพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1-3 ซึ่งได้สำแดงพระอุปนิสัย: ของพระเจ้า อาดัม เอวา ทูตสวรรค์หลายองค์ และงู เรื่องเริ่มต้นในสวน “เอเดน” อันสวยงามเป็นเลิศ (splendid) ในปฐพี เรื่องราวของเหตุการณ์ดำเนินตามหลักความจริง พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมและเอวา ทรงสอนพวกเขาถึงความบาป เมื่อพวกเขาไม่เชื่อฟัง พวกเขาถูกขับไล่ออกจากสวนเอเดน อย่างไรก็ดีเมื่อเรามองอย่างใกล้ชิดผ่านบทต่างๆ ไม่ก็บทของพระธรรมปฐมกาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมองผ่านเลนส์ของการศึกษา เราจะมองเห็นในเชิงลึกของเรื่องราว การขับไล่ การเริ่มต้นของเรื่องราว

“ระบบการศึกษาที่สถาปนาขึ้น ณ ตอนเริ่มต้นของโลก เป็นต้นแบบสำหรับมนุษย์ตลอดมาในภายหลัง เป็นเครื่องสาธิตให้เห็นหลักการของโรงเรียนตัวอย่าง (model) ซึ่งได้สถาปนาขึ้นในสวนเอเดน อันเป็นบ้านของบิดามารดา

คู่แรกของเรา สวนเอเดนเป็นห้องเรียนธรรมชาติ เป็นตำราเล่มแรก และพระคริสต์เองทรงเป็นพระบรมครูผู้สอน และบิดามารดาของมนุษยชาติเป็นนักศึกษา” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 20)

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้วางรากฐาน หลักการ และทรงเป็นครูของโรงเรียนแห่งแรกนี้ และตามที่เราได้ทราบ ในที่สุดอาดัมและเอวาได้เลือกครูอีกคนหนึ่ง และได้เรียนรู้บทเรียนที่ผิดพลาดไป มีอะไรได้เกิดขึ้น เพราะเหตุใดและเราสารถเรียนรู้อะไรจากเรื่องนี้

วันอาทิตย์ โรงเรียนแห่งแรก

The First School

แม้เราจะไม่คิดว่าสวนเอเดนเป็นห้องเรียน ซึ่งจะว่าไปมีเหตุผลสมบูรณ์ที่จะคล้อยตาม โดยเฉพาะสถานที่ที่มีความพิเศษเฉพาะเช่นสวนเอเดน ซึ่งเต็มไปด้วยสรรพสิ่งที่สมบูรณ์ เพราะยังไม่ถูกทำให้เสื่อมทรามลง จึงเป็นการยากที่จะจินตนาการ จากการมองเห็นภาพตามที่เป็นจริงจากสายตาของเรา (perspective) ในปัจจุบัน ว่าสิ่งมีชีวิตทั้งมวลที่ยังไม่ตกลงในความบาป เมื่ออยู่ในโลกที่ยังไม่ได้ล้มในความบาปจะเต็มสมบูรณ์เพียงใด ดังนั้นจากการได้รับคำสอนโดยตรงจากพระผู้สร้าง พวกเขาจึงเหมือนได้เรียนใน “ห้องเรียน” นั้น

อ่านพระธรรมปฐมกาล 2:7-23 จงสังเกต จุดประสงค์การทรงสร้างของพระเจ้า การจัดที่อยู่ และพระองค์ทรงให้อาדםทำอะไร

พระเจ้าทรงสร้างชายและหญิงตามแบบพระฉายาของพระองค์ และทรงประทานบ้านให้พวกเขาอาศัย และมอบงานที่มีความหมายให้พวกเขาทำ เมื่อคุณพิจารณาเกี่ยวกับพลังขับเคลื่อน (dynamics) ของครู และนักเรียนที่มีความความสัมพันธ์อย่างดี พระเจ้าทรงทราบถึงความสามารถของอาดัม เพราะพระองค์ทรงสร้างเขาขึ้นมา เมื่อพระองค์ทรงสอนอาดัม พระองค์ทรงทราบว่า อาดัมตระหนักว่าเขามีศักยภาพเต็มที่

พระเจ้าทรงให้มนุษย์มีความรับผิดชอบและพระองค์ประสงค์ให้พวกเขามีความสุขพร้อมกันไป เป็นไปได้ว่าความสุข คือการมีความสุขรับผิดชอบ

ยิ่งกว่านั้นไม่มีใครบ้างไม่มีความสุขจากการได้รับความพึงพอใจ แม้ความสุขนั้น จะมาจากการได้มีความสุข และตัวเขาทำให้มีความสุขนั้นได้ รับการเติมเต็ม พระเจ้าทรงทราบถึงจิตใจของอาดัม และทราบว่าเขาต้องการ ได้รับความเฟื่องฟู (thrive) ขึ้น ดังนั้นพระองค์ประทานให้อาดัมดูแลรักษา สวน “พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอาศัยอยู่ในสวนเอเดนให้ทำและ ดูแลสวน” (ปฐมกาล 2:15) เป็นการยากที่เราจะจินตนาการ ในเมื่อเรารู้จัก เฉพาะโลกแห่งความบาปและความตายเพียงอย่างเดียวอย่างที่เป็นอย่างนี้ว่างาน นั้นจะนำมาซึ่งภาระที่ต่อเนื่อง ไม่สงสัยเลยว่าอาดัมและเอวาได้เรียนรู้อะไรมา กมายจากการทำงานและการดูแลบ้านสวนของพวกเขา

ในพระธรรมปฐมกาล 2:19-23 พระเจ้าทรงสร้างสรรพสัตว์ให้เป็น เพื่อนกับอาดัม และทรงสร้างเอวาให้เป็นภรรยาคู่คิดของอาดัม พระเจ้าทรง ทราบว่าอาดัมต้องการเพื่อนคู่ชีวิต ที่มีสถานะเท่าเทียมกัน (peer) เพื่อเป็น คู่สร้างคู่สม พระองค์จึงได้สร้างผู้หญิงขึ้น

พระเจ้าทรงทราบด้วยว่า มนุษย์ต้องการมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับ พระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงสร้างพื้นที่ความใกล้ชิดในสวนเอเดนขึ้น ทั้งหมดนี้ เป็นการพิสูจน์ให้เห็นถึงพระประสงค์ที่สมบูรณ์ในการทรงสร้างของพระเจ้า และความรักของพระองค์สำหรับมนุษยชาติ จากระยะห่างระหว่างเราและสวน เอเดน เป็นการยากที่เราจะจินตนาการ ว่าสวนเอเดนเป็นอย่างไร แต่เป็นการ สนุกที่เราจะพยายามจินตนาการใช้ใหม่

แม้จะอยู่ห่างจากสมัยสวนเอเดน เราก็สามารถเรียนรู้บทเรียน หลายอย่างได้จากธรรมชาติ บทเรียนเหล่านั้นมีอะไรบ้าง และเราได้รับ ประโยชน์อะไรจากการตีความหมายผ่านพระคัมภีร์

วันจันทร์

การล่วงละเมิด

Intrusion

สิ่งหนึ่งที่ทำให้เกิดความสุขยิ่งใหญ่สำหรับครูจำนวนมาก คือการได้ เห็นนักเรียนในชั้นมารวมตัวกัน: ยืนออกกันและคุยกันขณะที่อ่านรายการที่ป้าย ประกาศหรือข้อกำหนดรายการต่างๆ จัดรวบรวมวัสดุอุปกรณ์และช่วยกันจัด

ห้องต่างๆ ให้เป็นไปตามใจปรารถนามากที่สุด เมื่อเรามองไปยังนิมิตของพระเจ้าสำหรับห้องเรียนในเอเดน เรามองเห็นการดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้าในการเตรียมสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนสำหรับอาดัมและเอวา เราสามารถจินตนาการถึงดอกไม้ทุกดอก นกที่ร้องเพลงบนต้นไม้หรือบางตัวบินไปมา และหมุดต้นไม้ที่เสนอตัวให้อาดัมและเอวาได้เรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับโลก และพระผู้สร้างของพวกเขา

กระนั้นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันจากปฐมกาล บทที่ 2 ไปสู่อุบัติที่ 3 ซึ่งเราได้อ่านบันทึกถึงสิ่งดีๆ ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น ด้วยความตั้งใจพระทัยของพระองค์ แต่ในปฐมกาล บทที่ 3:1 เราทั้งหลายถูกปลุกให้ตื่นตัวกับสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าจัดทำให้สำหรับ “การตัดสินใจได้อย่างเป็นอิสระ” การปรากฏตัวของ “ที่ฉลาดกว่าสัตว์อื่นทั้งปวงบนพื้นดิน” ตรงนี้เป็นการใช้ภาษาที่แตกต่างจากก่อนหน้านี้ อย่างเช่นคำว่า “ดียิ่งนัก” และ “ไม่ละอาย” และ “ถูกใจ” ซึ่งคำคุณศัพท์อธิบายถึงการทรงสร้างของพระเจ้าหลายบทก่อนหน้านี้ ตอนนี้ อย่างไรก็ตามที่มาร่วมกับงู มีการเปลี่ยนน้ำเสียง คำว่า “ฉลาด” (subtil) ซึ่งถูกแปลในฉบับแปลบางฉบับว่า “ฉลาดแกมโกง” จากนั้นทันทีที่มีการนำเสนอส่วนประกอบที่สำคัญ (element) ในเชิงลบ ซึ่งเท่าที่ผ่านมานำเสนอแต่เพียงด้านความสมบูรณ์แบบ

ในการเปรียบเทียบความแตกต่าง พระธรรมปฐมกาลนำเสนอพระเจ้าตรงกันข้ามกับคำว่า “ความฉลาดแกมโกง” (cunning) พระองค์ทรงชัดเจนเกี่ยวในสิ่งที่พระองค์ทรงคาดหวังจากคู่ชีวิตในสวนเอเดน เราทราบได้จากพระบัญชาใน ปฐมกาล 2:16, 17 ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งข้อกำหนดว่า “พวกเขาต้องเชื่อฟัง และจะไม่รับประทานผลไม้จากต้นไม้ต้องห้าม”

มีอะไรอื่นอีกที่เราสามารถได้รับจากเรื่องนี้ สิ่งหนึ่งปรากฏชัดคือ: อาดัมและเอวาถูกสร้างขึ้นให้มีชีวิตอิสระในด้านศีลธรรม กล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่สามารถเลือกว่าจะเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังก็ได้ ดังนั้นจากจุดเริ่มต้น แม้ในโลกที่ยังไม่ล่มลงในความบาป เราสามารถมองเห็นความจริงของเสรีภาพในการเลือกของมนุษย์

ใน พระธรรมปฐมกาล 3:1-6 สังเกตคำที่ใช้และเอวากล่าวตามเราเห็นอะไรเกี่ยวกับข้อมูลที่ถูกเสนอต่อเอวา และเอวาสนใจต้นไม้แห่งความรู้ตัวอย่างไร

ใน พระธรรมปฐมกาล 2:17 องค์พระผู้เจ้าทรงได้บอกอาดัมว่า ถ้าเขารับประทานผลไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วว่า “เจ้าจะตายเป็นแน่” เมื่อเอวาในพระธรรมปฐมกาล 3:3 กล่าวทวนคำสั่ง เธอไม่ได้กล่าวแน่นอนอย่างเข้มแข็งโดยไม่กล่าวถึงคำว่า “เป็นแน่” ในปฐมกาล 3:4 ฐูได้นำคำนั้นกลับมาใช้ในลักษณะขัดแย้งอย่างจงใจ ในสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัส ซึ่งดูเหมือนว่า แม้อาวาจะคิดถึงคำสอนของพระเจ้าที่ทรงสั่งไว้ในสวนเอเดน แต่อาวาไม่ได้นำเอาสิ่งที่เธอได้เรียนรู้มาใช้อย่างเข้มงวดตามที่เห็นจากภาษาที่เธอใช้

วันอังคาร

ข่าวสารที่หายไป

Missing the Message

จากบทเรียนเมื่อวานนี้ แทนที่เอวาจะมองเห็นคำสั่งอันชัดเจนของพระเจ้า แต่จากถ้อยคำของเอวา เธอได้ละเลยคำสั่งที่ได้รับมา แม้ว่าเธอไม่ได้ตีความหมายของพระเป็นเจ้าที่ได้ตรัสกับเธอผิด แต่เธอไม่ได้ใส่ใจจริงจังเพียงพอจึงมีผลตามมามากมาย

ดังนั้นเมื่อเอวา เผชิญหน้ากับ “ฐู” เธอได้พูดซ้ำสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัส (แต่ไม่ค่อยจะตรงนัก) กับฐู ในสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสเกี่ยวกับต้นไม้ในสวน (ปฐมกาล 3:2, 3) แน่นอนข่าวสารนี้ไม่ใช่ข่าวสารถึงฐู ฐูนั่นคุ้นเคยกับพระบัญชา ดังนั้นจึงได้เตรียมตัวมาดีที่จะบิดเบือน (twist) คำสั่งนั้น เพื่อจะลวงเอวาผู้บริสุทธิ์ให้ตกเป็นเหยื่อ

ตรวจสอบพระธรรมปฐมกาล 3:4-6 นอกเหนือจากการปฏิเสธโดยตรงในสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัส มีอะไรอื่นที่ฐูพูด ซึ่งปรากฏชัดว่าประสบความสำเร็จกับเอวา มีหลักการอะไรที่ฐูได้ทำและได้ประโยชน์

เมื่อฐูบอกข่าวสารที่ไม่ถูกต้อง เอวาควรได้ปรึกษากับพระเจ้า นี่เป็นความงามในการศึกษาแห่งสวนเอเดน: คือนักศึกษาเข้าถึงพระบรมครูผู้ยิ่งใหญ่

ใหญ่ได้ ซึ่งแน่นอนเหนือสิ่งใดๆ ที่เราสามารถหยั่งถึงได้บนแผ่นดินโลก
อย่างไรก็ดี แทนที่การผละหนี่ และแสวงหาการช่วยเหลือจากพระเจ้า เอวา
ยอมรับข่าวสารของงู การยอมรับการแก้ไขใหม่ (revision) ในข่าวสาร ซาตาน
ต้องการทำให้เอวาเกิดความสงสัยในพระเจ้าจากสิ่งที่งูได้บอกพวกเขา

ในเวลาเดียวกันอาดัมได้หลงเข้าสู่สถานการณ์ของเขาเอง “อาดัม
เข้าใจแล้วว่าเพื่อนคู่คิดของเขาได้ลวงละเมิดพระบัญชาของพระเจ้า โดยการ
ไม่ใส่ใจข้อห้าม (prohibition) เพียงข้อเดียวที่ทรงวางไว้สำหรับพวกเขา ซึ่ง
เป็นข้อทดสอบในความซื่อสัตย์ (fidelity) และความรักของพวกเขา มีการ
ต่อสู้ดิ้นรนอันน่ากลัวในจิตใจของอาดัม เขารู้สึกเศร้าโศกว่าถ้าเขายอมให้เอวา
แยกจากข้างกายของเขา ซึ่งบัดนี้ความตายได้บังเกิดขึ้นแล้ว เขาจะต้องแยก
จากเธอ ผู้ซึ่งได้สมาคมใกล้ชิด และนำความชื่นชมมาสู่ชีวิตของเขา เขาสามารถ
จะให้สิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*,
หน้า 56) น่าเสียดายที่สุดคือ แม้อาดัมจะรับรู้เรื่องสิ่งที่ถูกจากสิ่งที่ผิด แต่เขา
ยังเลือกสิ่งที่ผิดอยู่ดี

จงพิจารณาการหลอกลวงที่น่าเจ็บปวดตรงนี้: งูพูดว่า ถ้าพวก
เขาได้รับประทานผลไม้จากต้นไม้ต้องห้าม “พวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่าง
พระเจ้าคือ รู้ความดีและความชั่ว” (ปฐมกาล 3:5) แต่ปฐมกาล 1:27
กล่าวว่า พวกเขาเป็นเหมือนพระเจ้าแล้วมิใช่หรือ สิ่งนี้สอนว่า เรา
สามารถถูกหลอกได้ง่ายเพียงใด แม้เราจะได้รับการศึกษาที่ดีเหมือน
อาดัมกับเอวาก็ตาม ความเชื่อและการเชื่อฟังเป็นสิ่งเดียวที่ช่วยป้อง
กันเราได้อย่างไร

พุทธ

การได้สิ่งที่หายไปกลับมา

Regaining What Was Lost

เมื่ออาดัมและเอวาได้เลือกที่จะติดตามข่าวสารของงู พวกเขาได้เผชิญ
ผลลัพธ์ที่ตามมาหลายประการ ถูกขับไล่ออกจากห้องเรียนของพระเจ้า คิดถึง
สิ่งต่างๆ ที่อาดัมและเอวาได้สูญเสียไปเพราะความบาปของพวกเขา เรา
สามารถเข้าใจดีขึ้นถึงพระประสงค์ของการศึกษาสำหรับเราในยุคปัจจุบัน

แทนที่พวกเขาจะถูกขับไล่ และต้องใช้ชีวิตในโลกที่ไม่สมบูรณ์ได้นำจุดประสงค์ใหม่สำหรับการศึกษาเข้ามา

ถ้าการศึกษาก่อนมนุษย์จะล้มลงในความบาป เป็นวิธีการนำให้อาตัมและเอวาเข้าสนิทกับพระองค์ในเรื่องพระอุปนิสัย คุณความดี และความรักของพระองค์ แต่หลังจากที่พวกเขาถูกขับออกไปจากสวนเอเดน ฉะนั้นการศึกษาจะต้องมีส่วนช่วยมวลมนุษย์ให้เข้าใกล้ชิดกับพระเจ้าได้อีกครั้งหนึ่งพอๆ กับที่เรากำลังได้รับการสร้างใหม่ตามพระฉายา แม้ว่าฝ่ายร่างกายของพวกเราจะอยู่ห่างไกลจากการสถิตอยู่ของพระเจ้า เหล่าบุตรชายหญิงของพระเจ้าสามารถจะเข้ามารู้จักพระองค์ สัมผัสพระคุณความดี และความรักของพระองค์ ผ่านการอธิษฐาน การรับใช้ และการศึกษาพระวจนะของพระองค์ เราสามารถจะถูกโน้มนำมาเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้าของเราเหมือนครั้งที่อาตัมและเอวาในสวนเอเดน

ข้าวดี เพราะว่าพระเยซูและแผนการแห่งความรอด เราทั้งปวงจะไม่หลงหาย เรามีความหวังในความรอด และกำลังถูกไถ่ให้กลับสู่สภาพเดิม และส่วนมากของการศึกษาคริสเตียนควรจะขึ้นนักศึกษาทั้งหลายไปสู่พระเยซู และสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อเรา และการไถ่เรากลับสู่สภาพเดิมที่พระองค์ทรงเสนอให้

อ่าน 2 เปโตร 1:3-11 ในแสงสว่างทั้งหมด ซึ่งได้สูญหายไปเมื่อมนุษย์ออกไปจากสวนเอเดน พระเจ้าทรงประทานข้อพระคัมภีร์นี้ เพื่อหนุนใจเราว่า เราสามารถได้รับการไถ่ให้กลับคืนมา เปโตรเขียนว่า เราจะต้องทำสิ่งใด เพื่อแสวงหาการไถ่คืนสู่พระฉายาของพระเจ้า

ผ่านทางพระเยซู เราได้รับ “สิ่งทั้งปวงเกี่ยวกับ (pertain) ชีวิต และคุณความดี” ช่างเป็นพระสัญญา! สิ่งใดหนอที่พระสัญญาอาจหมายถึงตรงนี้เอง ที่ท่านเปโตรเขียนรายการออกมา: คือ ความเชื่อ คุณความดี ความรู้ การรู้จักการบังคับตนเอง ความอดกลั้นอดทน และอื่นๆ อีก สังเกตด้วยว่าความรู้เป็นสิ่งหนึ่งที่ท่านเปโตรกล่าวถึง แนวคิดนี้ แน่นนอน นำไปสู่เรื่องของการศึกษา การศึกษาแท้จะนำไปสู่ความรู้แท้ คือความรู้ในการรู้จักพระคริสต์

และดังนั้นไม่เพียงที่เราจะกลายเป็นเหมือนพระองค์ เราอาจจะยืนอยู่ และแบ่งปันความรู้เรื่องพระองค์ของเรากับคนอื่นๆ

พิจารณาเรื่องต้นไม้ต้องห้ามที่เรียกชื่อว่าต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว สิ่งนี้ควรสอนเราว่า ไม่ใช่ความรู้ทุกอย่างจะเป็นดีทั้งหมด เราจะทราบความแตกต่างระหว่างความรู้ที่ดีและไม่ดีได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

การหมิ่นประมาทผู้มีสิทธิอำนาจ

The Despisers of Authority

บางคนถูกนับเป็น “นักศึกษาโดยธรรมชาติ” ในห้องเรียน พวกเขาแทบไม่จำเป็นจะต้องเรียนหนักเพื่อจะได้เกรดออกมายอดเยี่ยม สมองของเขา ดูดซับเนื้อหาวิชาได้อย่างง่ายดาย ความรู้ของพวกเขาดูเหมือนจะติดแน่น (stick) 2 เปโตร บทที่ 1 และ 2 อย่างไรก็ตามก็ตักได้ว่าได้ชัดเจนว่า การศึกษาในพระคริสต์ของเรา เท่ากับโอกาสและประสบการณ์สำหรับเหล่าผู้จะอุทิศถวายตัวเองแด่พระเจ้า

ถ้อยคำแห่งการหนุนใจของ 2 เปโตร บทที่ 1 แตกต่างจากการเตือนอย่างสุขุม (sober) ใน 2 เปโตร บทที่ 2

อ่าน 2 เปโตร 2:1-17 อะไรคือสิ่งที่ทรงพลัง และถ้อยคำการปรักปรำที่ท่านกล่าวถึงตรงนี้ ในเวลาเดียวกัน ท่ามกลางการเตือน และการปรักปรำอย่างรุนแรง มีความหวังยิ่งใหญ่อะไรที่ได้ทรงสัญญากับเรา

สังเกตท่านเปโตรเขียนอะไรใน ข้อ 10 เกี่ยวกับเหล่าคนที่ดูหมิ่นผู้มีสิทธิอำนาจ อะไรคือคำตำหนิรุนแรงสำหรับสิ่งที่เป็นจริงในวันเวลาของเรา เช่นกัน เราทั้งหลายในฐานะเป็นร่างกายของโบสถ์ จะต้องทำงานในตำแหน่ง (assumption) ระดับใดระดับหนึ่งแห่งสิทธิอำนาจ (ดู ฮีบรู 13:7, 17, 24) และเราถูกเรียกให้ถวายตัวและเชื่อฟัง อย่างน้อยในระดับที่พวกเขามีความสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเอง

อย่างไรก็ดีท่ามกลางการปรักปรำที่รุนแรง ท่านเปโตรเสนอ (ในข้อ 9) เหมือนท่านองเพลงสองบทที่ประสานกันอย่างลงตัว (counterpoint) ท่าน

กล่าวว่าแม้พระเจ้าทรงฤทธานุภาพจะขับไล่เหล่าคนที่เลือกการหลงกลวง “พระองค์ทรงทราบว่าจะช่วยผู้ติดตามพระเจ้าจากการทดลองทั้งหลาย” เป็นไปได้ส่วนหนึ่งในการศึกษาของคริสเตียนไม่เพียงเป็นการหลีกเลี่ยงการทดลอง แต่เป็นการเรียนรู้หลายวิธีที่พระเจ้าทรงสามารถ และช่วยปลดปล่อยเราจากสิ่งนั้น พอๆ กับช่วยปกป้องเราต่อต้านสิ่งที่คนเหล่านั้น ท่านกล่าวเตือนว่า ใครที่นำคำสอนลัทธินอกรีตมาสอนเท่ากับพวกเขา “จะนำความพินาศพินาศมาสู่พวกเขาเองอย่างรวดเร็ว” (2 เปโตร 2:1) และในเมื่อพวกเขาดูหมิ่นผู้มีสิทธิอำนาจ พวกเขาจะถูกปรับปรำ เหตุนี้การศึกษาของคริสเตียนของเราควรประกอบด้วย การเรียนรู้วิธีที่ถูกต้องที่จะเข้าใจ การถวายเป็น และการเชื่อฟัง “จงระลึกถึงบรรดาผู้นำของพวกท่าน ผู้กล่าวพระวจนะของพระเจ้ากับพวกท่าน จงพิจารณาผลบั้นปลายชีวิตของพวกเขาแล้วจงเรียนแบบความเชื่อของพวกเขา” (ฮีบรู 13:7)

แม้ว่าคนหนึ่งไม่อาจกล่าวว่ามีอาดัมและเอวา ดูหมิ่นผู้มีสิทธิอำนาจ ในตอนท้ายพวกเขาเลือกที่จะไม่เชื่อฟังผู้มีสิทธิอำนาจนั้น และอะไรที่ทำให้การล่วงละเมิดของพวกเขาเป็นสิ่งเลวร้ายมาก สิ่งที่พวกเขาได้ทำด้วยการตอบสนองที่โต้แย้ง (contradict) อย่างชัดเจนกับผู้มีสิทธิอำนาจคือ องค์พระเจ้าเอง ซึ่งได้ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์ได้ทรงทำแต่สิ่งดีสำหรับพวกเขา

ตรีกตรองในคำถามเรื่องสิทธิอำนาจ (authority) ไม่เพียงในโบสถ์หรือในครอบครัวเท่านั้น แต่ในชีวิตทั่วไป เหตุใด “สิทธิอำนาจ” ทั้งในการใช้สิทธิอำนาจอย่างเหมาะสม และการถวายเป็นให้กับผู้มีสิทธิอำนาจอย่างถูกต้อง จึงมีความสำคัญมาก นำคำตอบของคุณไปที่ชั้นเรียนวันสะบาโต

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่จับคู่ให้เฉพาะเด็ก ๆ ภายใต้การดูแลของพระบิดา แต่นักศึกษาผู้ได้รับการสั่งสอนจากพระเจ้าผู้สร้างซึ่งเป็นเลิศในพระบัญญัติ พวกเขาได้รับการมาเยี่ยมโดยทูตสวรรค์ และได้รับอนุญาตให้สื่อสาร

กับพระผู้สร้างของพวกเขา โดยไม่มีมานะจึงทำให้มองเห็นชัดเจน พวกเขา
เต็มไปด้วยพลังวังชาที่ได้รับมาจากต้นไม้แห่งชีวิต และพลังในสติปัญญาของ
พวกเขามีระดับต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงเล็กน้อย ความลึกลับของจักรวาล
ส่วนที่มองเห็นได้ “ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆ ว่าเป็นราชกิจอันอัศจรรย์
ของพระองค์ผู้ทรงรอบรู้หรือ” (โยบ 37:16) ซึ่งทำให้พวกเขาสามารถมีแหล่ง
คำสอนอย่างไม่สิ้นสุดและมีความยินดี พระบัญญัติและกฎการทำงานของ
ธรรมชาติ ซึ่งทำให้มนุษย์หมกมุ่นในการศึกษาเป็นเวลาหกพันปี ซึ่งพระผู้
สร้างได้ทรงเปิดจิตใจ และคำจูนพวกเขาให้สนทนากับใบไม้ ดอกไม้ และ
ต้นไม้ ซึ่งเก็บรวบรวมความลับจากทุกชนิดของมัน และสิ่งมีชีวิตทั้งปวง จาก
สัตว์ทะเลขนาดใหญ่ (leviathan) ที่กำลังเล่นน้ำทะเล ไปถึงพวกแมลงขนาดเล็ก
เท่าผงธุลี ที่พัดลอยไปในอากาศผ่านแสงอาทิตย์ ซึ่งอาดัมคุ้นเคยกับ
ธรรมชาติและลักษณะของมัน เขาได้ตั้งชื่อให้มันแต่ละตัว พระสิริของพระเจ้า
บนสวรรค์ จำนวนของโลกที่มากเหลือคณานับของโลก แต่ละดวงอยู่ ณ
ตำแหน่งของมัน และโคจรไปอย่างมีระเบียบ, ผ่านก้อนเมฆบนท้องฟ้า ความ
ลึกลับของแสงและเสียงของกลางวัน และกลางคืน ทั้งหมดได้เปิดออกให้บิดา
มารดาคนแรกได้ศึกษา บนใบไม้ทุกใบในป่าหรือบนก้อนหินของภูเขา ในดวง
ดาวที่ส่องประกาย บนพื้นโลก และบนอากาศ และบนท้องฟ้า พระนามของ
พระเจ้าถูกเขียนไว้ในความเป็นระเบียบ และความสอดประสานแห่งการทรง
สร้าง เท่าที่พวกเขาได้ค้นพบ ความประทับใจได้เติมเต็มดวงใจของพวกเขา
ด้วยความรักอันลึกซึ้งที่ได้ดลใจพวกเขา ให้แสดงออกซึ่งความกตัญญูรู้คุณอย่าง
สดใหม่” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 50, 51)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ถ้าพระประสงค์เดิมของพระเจ้า ต้องการให้การศึกษาและการทำงานเป็นโอกาสให้มนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างไว้แล้ว เราในปัจจุบันนี้จะใช้การศึกษาและการทำงานพันธกิจเพื่อเข้าสนิทกับพระเจ้าได้อย่างไร
2. เมื่อไตร่ตรองถึงการใช้เล่ห์กลของซาตานหลอกลวงอาดัมกับเอวาในสวนเอเดน ในขณะที่เขาทั้งสองอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า แล้วเราที่อยู่ห่างจากพระองค์จะเอาชนะการทดลองของซาตานได้อย่างไร
3. อภิปรายคำถามเรื่อง “สิทธิอำนาจ” เพราะเหตุใดจึงสำคัญมากที่จะเชื่อฟังผู้มีสิทธิอำนาจ มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อสิทธิอำนาจไม่ชัดเจน คนหนึ่งสามารถใช้สิทธิอำนาจอย่างผิด ๆ ได้อย่างไร และเมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นเราจะทำอย่างไร

บทที่ 2

ครอบครัว

The Family

วันที่ 3 - 9 ตุลาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 3:1-15; 2 โครินธ์ 4:6; ลูคา 1:26-38; มัทธีว 1:18-24;

เอเฟซัส 4:15; 1 ยอห์น 3:18; เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 6

ข้อควรจำ

“ลูกเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าทิ้งคำสอนของแม่เจ้า” (สุภาษิต 1:8)

ในฐานะที่เป็นมนุษย์ เรามักได้เรียนรู้เฉพาะ (ideally) จะว่าไปชีวิตของแต่ละคนก็คือโรงเรียน

“จากช่วงแรกๆ แห่งกาลเวลา ชนอิสราเอลที่สัตย์ซื่อได้ให้การเอาใจใส่อย่างมากกับการศึกษาของเยาวชน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงชี้แนะในเรื่องนี้ ตั้งแต่วัยทารก วัยเด็ก และเยาวชนว่าพวกเขาควรได้รับการสอนในเรื่องคุณความดีและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามที่ทรงเปิดเผยให้เห็นในธรรมบัญญัติของพระองค์ ดังที่ได้ปรากฏให้เห็นในประวัติศาสตร์ชาติอิสราเอล ในบทเพลงและการอธิษฐาน และบทเรียนต่างๆ จากพระคัมภีร์ให้นำไปปรับใช้เพื่อเปิดจิตใจ บิดา มารดาต้องสอนลูก หรือลูกๆ ของพวกเขาว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้สำแดงออกซึ่งพระลักษณะนิสัยของพระองค์ และเมื่อพวกเขารับเอาหลักการแห่งธรรมบัญญัติเข้าสู่ดวงใจ พระฉายาของพระเจ้าจะปรากฏร่องรอย (traced) ขึ้นในจิตใจ การสั่งสอนในตอนต้นส่วนใหญ่มาในรูปแบบปากเปล่า แต่เยาวชนได้เรียนรู้การเขียนและอ่านภาษาฮีบรู มีการเปิด

ม้วนกระดาษหนังสัตว์ (parchment) ของพระคัมภีร์เดิมใช้เป็นตำราเพื่อการศึกษา” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชน, หน้า 69)

จากประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ การศึกษาส่วนใหญ่เกิดขึ้นในบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนต้นๆ พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับการศึกษาในครอบครัว มีหลักการอะไรที่เราสามารถนำมาใช้สำหรับเราเอง ไม่ว่าสถานะครอบครัวของเราจะเป็นเช่นไร

วันอาทิตย์

ครอบครัวแรก

The First Family

เราไม่ได้รับข้อมูลรายละเอียด ในหน้าต้นๆ ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับประเภทของการศึกษาสำหรับครอบครัว ที่ดำเนินไปในช่วงแรกของครอบครัวมนุษย์ แม้ว่าเราสามารถจะมั่นใจได้ว่าเป็นโครงสร้างของครอบครัวเอง ที่การศึกษาได้เกิดขึ้นย้อนหลังไปในตอนนั้น

“ระบบของการศึกษาที่สถาปนาในสวนเอเดนมีศูนย์กลางในครอบครัว อาดัมเป็น “บุตรของพระเจ้า” (ลูกา 3:38) และจากพระบิดาของพวกเขาที่เหล่าบุตรได้รับการสั่งสอนอันสูงส่ง ในความรู้สึกแห่งความจริง นี่เป็นโรงเรียนแห่งครอบครัว” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 33)

แม้เราจะไม่ทราบเป็นแน่นอนว่ามีการสอนเรื่องอะไรบ้าง แต่เราแน่ใจได้ว่าเกี่ยวกับความมหัศจรรย์ของการทรงสร้าง ความเป็นไปหลังความบาป และแผนการแห่งความรอด

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนเรื่องอะไร และเหตุใดสิ่งเหล่านี้ทำให้แน่ใจได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ที่อาดัมและเอวาส่งต่อให้ลูกหลานของพวกเขา *ปฐมกาล บทที่ 1-2; ปฐมกาล 3:1-15; 2 โครินธ์ 4:6; ลูกา 10:27; กาลาเทีย 3:11; วิวรรณ์ 22:12*

“ระบบของการศึกษาก่อตั้งขึ้นตอนเริ่มต้นของโลก เป็นต้นแบบสำหรับมนุษย์ตลอดมาทุกยุคสมัย เป็นการสาธิตในหลักการของโรงเรียนตัวอย่างที่ตั้งขึ้นในสวนเอเดน ซึ่งเป็นบ้านของบิดา มารดา คู่แรกของเรา” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 20)

การศึกษาของคริสเตียน ได้รับการมอบหมาย (commitment) ให้เป็นหลักในการศึกษาแก่สมาชิกของครอบครัว ในเรื่องหลักข้อเชื่อ การนมัสการ การสอน การร่วมสังสรรค์ การประกาศพระกิตติคุณ และการรับใช้ บ้านคือสถานที่ที่คุณให้การบริการรับใช้สมาชิกในครอบครัวในเรื่องของความรัก และพระสัญญาของพระเจ้า เป็นสถานที่ที่พระเยซูทรงแนะนำเด็ก ๆ ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้า และเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาและเป็นพระสหาย เป็นสถานที่ที่พระคัมภีร์ถูกยกขึ้นสูงในฐานะเป็นพระวจนะของพระเจ้า ครอบครัวเป็นสถานที่ต้นแบบความเข้มแข็งในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระบิดาเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ของเรา ว่าพระองค์มีพระลักษณะอย่างไร

ในพระธรรมปฐมกาล 4:1-4 เราได้อ่านบันทึกเรื่องของ “อาอิน” และ “อาเบล” ต่างนำสิ่งที่พวกเขาจะถวายบูชามา เราสามารถแน่ใจได้ว่าพวกเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับความหมาย และความสำคัญของเครื่องถวายบูชา ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอด แน่นนอน อย่างที่เรื่องนี้สาธิตให้เห็น การศึกษาที่ดี อาจไม่ได้นำไปสู่ผลลัพธ์ประเภทที่คนหนึ่งรอดด้วยความหวัง

ไม่ว่าจะมีสถานการณ์ใดเกิดขึ้นในบ้าน คุณสามารถเลือกทำให้เกิดสิ่งแวดล้อมที่ดีต่อการสอนและการดำเนินชีวิตได้อย่างไร

วันจันทร์

วัยเด็กของพระเยซู

The Childhood of Jesus

พระคัมภีร์ให้รายละเอียดแก่เราเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับชีวิตในวัยเด็กของพระเยซู ช่วงหลายปีเหล่านั้นยังคงเป็นปริศนา อย่างไรก็ตามก็ดีเราได้รับข้อมูลในเชิงลึก (insight) จากลักษณะอุปนิสัยของบิดา มารดาในโลกมนุษย์ของพระองค์คือมารีย์และโยเซฟ สิ่งที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับพวกเขาอาจช่วยเราอธิบายบางสิ่งบางอย่างของชีวิตในวัยเด็ก และการศึกษาในวัยเด็กของพระองค์

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับมารีย์และโยเซฟ และพวกเขาทำให้เรามองในเชิงลึก (insight) ย้อนกลับไปเห็นว่า พระเยซู

ทรงได้การศึกษาในวัยเด็กจากบิดา-มารดาของพระองค์อย่างไร (ลูกา 1:26-38; ลูกา 1:46-55; มัทธิว 1:18-24)

ผ่านทางพระเยซู ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราสามารถมองเห็นทั้งมารีย์ และโยเซฟเป็นชาวยิวที่สัตย์ซื่อ พวกเขาแสวงหาวิธีที่จะดำรงชีวิต เชื่อในธรรมบัญญัติและรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งที่จริงแล้ว (indeed) เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้มายังพวกเขา และได้บอกพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาได้ดำเนินไปอย่างสัตย์ซื่อ ทำทุกสิ่งที่พวกเขาได้รับการบอกให้ทำ

“ในวัยเด็กพระเยซูไม่ได้รับการศึกษาใน “โรงเรียนธรรมศาลา” (synagogue school) มารดาของพระองค์เป็นครูมนุษย์คนแรกที่สอนจากริมฝีปากของเธอและม้วนกระดาษหนัง (scrolls) ของผู้เผยพระวจนะหลายท่าน พระองค์ได้เรียนรู้สิ่งที่เป็นของสวรรค์ ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสอ้างอิงถึงคำพูดของโมเสสสำหรับชนอิสราเอล ตอนที่พระเยซูทรงเป็นเด็ก และขณะที่ก้าวสู่วัยรุ่น พระเยซูได้รับการสอนจากมารีย์ มารดาพระองค์ไม่ได้แสวงหา (seek) จะไปเข้าเรียนโรงเรียนของพวกธรรมจารย์ อาจารย์สอนศาสนาของชาวยิวเพราะพระองค์ไม่จำเป็นต้องได้รับการศึกษาจากแหล่งเช่นนั้น พระบิดาเจ้าเป็นผู้สั่งสอนพระองค์ (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารภณาแห่งปวงชน, หน้า 70)

ไม่สงสัยเลยว่ามารีย์และโยเซฟเป็นครูที่ดีและสัตย์ซื่อของพระเยซู ดังที่ได้ถูกเปิดเผยให้เราทราบใน ลูกา 2:41-50 ซึ่งกล่าวเกี่ยวกับบุตรชายของพวกเขา และมีบางส่วนที่ทั้งสองไม่เข้าใจ เพราะว่าความรู้และสติปัญญาของพระเยซูได้รับการถ่ายทอดจากพระบิดาบนสวรรค์

ข้อเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ช่วยให้เราเข้าใจถึงสิ่งที่พระองค์ได้เรียนจากมารดาและนำมากล่าว สิ่งนี้บอกอะไรแก่เราเกี่ยวกับความรักอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า และเราผู้ล้มลงในความบาปจะตอบสนองอย่างไร

ตามเหตุผลแล้วการศึกษาไม่ว่าจะในระดับใดก็คือ การสื่อสาร ครูคือบุคคลผู้มีความรู้ มีสติปัญญา มีข้อมูล มีข้อเท็จจริง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร เพื่อจะสื่อให้นักเรียน นักศึกษา บางคนที่ได้การเติมเต็มด้วยความรู้มากมาย พวกเขาจะต้องสามารถสื่อสารให้กับคนอื่น ๆ มิฉะนั้นความรู้จะไม่มีประโยชน์อะไร แม้เขาจะรู้มากก็ตาม

และในอีกระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตามก็ตีการมีความชำนาญในการสอน ไม่ใช่เพียงมีความสามารถในการสื่อสาร สิ่งสำคัญยิ่งอีกอย่างคือขั้นตอนทั้งหมดในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ “ครูแท้สามารถถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียนของพวกเขา ด้วยของประทานบางอย่าง ที่ทรงคุณค่ามากเป็นดุจของขวัญแห่งมิตรภาพ (companionship) ของเขาหรือเธอเอง เป็นความจริงที่ชายและหญิง และจะต้องมีของประทานมากขึ้น เพื่อสอนเด็ก เยาวชน นั่นคือถ้าเราได้สัมผัสพวกเขา ผ่านความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจพวกเขา เราจำเป็นจะต้องเข้าใจเพื่อจะให้บังเกิดผลในการสอน” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 212)

กล่าวได้อีกอย่างว่า งานการสอนที่ดี ต้องทำงานกับด้านอารมณ์ (emotional) และระดับส่วนบุคคลพร้อมกันไป ในกรณีของครอบครัว ซึ่งเสมือนเป็นโรงเรียน สิ่งนี้มีความสำคัญมาก คือต้องเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัวระหว่างนักเรียนและครูสอน

ความสัมพันธ์ถูกเสริมสร้างขึ้น และได้รับการพัฒนาโดยวิธีของการสื่อสาร เมื่อคริสเตียนไม่สื่อสารกับพระเจ้า ด้วยการไม่ศึกษาพระคัมภีร์ และไม่อธิษฐาน ความสัมพันธ์ของพวกเขาจะหยุดนิ่ง (stagnate) ครอบครัวทั้งหลายต้องการการทรงนำจากเบื้องบน ถ้าพวกเขาต้องการการเติบโตในพระคุณ และในความรู้ของพระคริสต์

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ เราสามารถเรียนรู้อะไรจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว (หรือความ

สัมพันธ์ประเภทใดประเภทหนึ่ง) สดุดี 37:7-9; สุภาษิต 10:31, 32; สุภาษิต 27:17; เอเฟซัส 4:15; 1 ยอห์น 3:18; ทิตัส 3:1, 2; ยากอบ 4:11

การใช้เวลาเพื่อหว่านเมล็ดแห่งการสื่อสารอย่างถูกต้อง ไม่ใช่เพียงการเตรียมสมาชิกในครอบครัว เพื่อการมีความสัมพันธ์เป็นการส่วนตัวกับพระคริสต์ แต่ยังช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน (interpersonal) ภายในครอบครัว ซึ่งจะเปิดช่องทางของการสื่อสาร ซึ่งคุณจะได้ใจที่เบิกๆ จะมีความอบอุ่นจนถึงวัยหนุ่มสาวและวัยผู้ใหญ่ และแม้แต่คุณจะไม่มีเด็ก หลักการที่พบในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ สามารถทำงานกับความสัมพันธ์ทุกประเภท

เพราะเหตุใดสิ่งที่เราพูดถึงจึงสำคัญมาก และลักษณะที่เราพูดถึงก็สำคัญด้วย คุณได้เรียนรู้อะไรจากการพูดที่สร้างความเจ็บปวดให้คนอื่นบ้าง

พูด

บทบาทของบิดา-มารดา

The Role of Parents

“ส่วนท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา อย่ายับยั้งบุตรของท่านให้เกิดโทสะ แต่จงเลี้ยงดูพวกเขาด้วยการสั่งสอน และการเตือนสติตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 6:14)

“ภรรยาที่เลิศประเสริฐใใครเล่าจะหาพบ คุณค่าของเธอเลิศล้ำกว่าทับทิม” (สุภาษิต 31:10)

บิดา มารดา มีความรับผิดชอบอันน่าเกรงขาม (awesome) บิดาเป็นหัวหน้าครอบครัว และครอบครัวเป็นโรงเรียนเด็กของโบสถ์ เป็นโรงเรียนและเป็นหน่วยสังคม ถ้าบิดาเป็นคนอ่อนแอ ไม่มีความรับผิดชอบ หรือไร้ความสามารถ อย่างนี้ครอบครัว โบสถ์ โรงเรียน และสังคมจะได้รับผลแห่งความเสียหาย (suffer) ผู้เป็นบิดาควรแสวงหาโอกาสจะซาบซึ้งผลแห่งพระวิญญูญาณคือ “ความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี ความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนโยน และการรู้จักบังคับตน” (กาลาเทีย 5:22, 23)

มารดา ก็เช่นกัน จะว่าไปมีบทบาทสำคัญที่สุดในสังคม พวกเขามีอิทธิพลยิ่งใหญ่ในการหล่อหลอมอุปนิสัยลูกๆ ของเธอ อีกทั้งการสถาปนابيرรยากาศด้านบวกของบ้านให้เกิดขึ้น บิดาทิ้งหลายควรทำสิ่งทั้งปวงที่พวกเขาทำได้ร่วมกับมารดาในเรื่องการศึกษาของลูกๆ ของพวกเขา

มีอะไรที่บิดาและมารดาเรียนรู้จากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ เอเฟซัส 5:22, 23, 25, 26; 1 โครินธ์ 11:3; 2 โครินธ์ 6:14; โรม 13:13, 14; 2 เปโตร 1:5-7; ฟิลิปปี 4:8

บิดา-มารดาที่เป็นคริสเตียนมีข้อผูกพันในเรื่องศีลธรรม ด้วยการจัดหาต้นแบบของพระคริสต์จากพระคัมภีร์ และผ่านการนมัสการ และกิจกรรมของโบสถ์ พระคริสต์ทรงเปรียบเทียบ (analogy) ความสัมพันธ์ของพระองค์และโบสถ์เป็นเหมือนความสัมพันธ์ของการสมรสของชาย-หญิง เมื่อบิดามารดาปฏิบัติสิ่งที่จะนำหรือ นำพวกเขาไปในลักษณะของเผด็จการ (tyrannical) จะเท่ากับว่าพวกเขาระบายสีภาพของพระคริสต์ผิดพลาดไป สำหรับพวกลูกๆ ของพวกเขาเองและสำหรับชาวโลก พระเจ้าทรงบัญชาบิดา-มารดาคริสเตียนทั้งหลาย ให้ขยันหมั่นเพียรสอนพวกลูกๆ ของพวกเขา (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7) บิดา-มารดาที่มีความรับผิดชอบในการสอนเด็กๆ ของพวกเขาให้รักองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นความรักประเภทอุทิศถวายตัว และยอมสยบเชื่อฟังพระองค์

ในเฉลยธรรมบัญญัติ 6:7 พวกเด็กๆ ของชนอิสราเอลได้รับพระบัญชาด้วยคำสั่งสอนพิเศษเฉพาะเกี่ยวกับการศึกษาของเด็กๆ ของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทำเพื่อประชากรของพระองค์ อย่างไรก็ตามเรื่องยิ่งใหญ่ ที่เหล่าผู้ปกครองจะต้องเล่าให้พวกเด็กๆ ฟัง เราผู้มีชีวิตหลังจากไม้กางเขนของพระเยซู มีหลายสิ่งมากกว่าที่จะบอกเล่าให้พวกลูกหลานของเราฟังมิใช่หรือ

ดังนั้นการเยียวยาหรือฝึกฝนอบรมที่เราจะให้กับเด็กๆ จะต้องเป็นกิจกรรมซึ่งปฏิบัติในเชิงรุกและกระทำการต่อเนื่อง ซึ่งนั่นก็คือการเทศความจริงของพระเจ้าสู่เด็กๆ ของเรา และเตรียมพวกเขาไว้สำหรับการที่พวกเขาจะมีความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระคริสต์

ในตอนสุดท้าย แม้ว่าเราทั้งหมดจะได้รับของขวัญศักดิ์สิทธิ์คือ “ของประทานในเรื่องเสรีภาพในการเลือกที่จะตัดสินใจได้ตามที่ปรารถนา” ท้ายที่สุด เมื่อพวกเขาเด็กๆ ได้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ เด็กๆ ของเราก็จะต้องให้คำตอบด้วยตัวของพวกเขาเองต่อพระפקตร์ของพระเจ้า

วันพฤหัสบดี

เกลือกว่าเจ้าจะลืม

Lest Ye Forget

ก่อนที่ชนอิสราเอลจะเข้าไปในดินแดนแห่งพระสัญญา ท่านโมเสสได้ให้โอวาทแก่พวกเขาอีกครั้งหนึ่ง ท่านโมเสสได้เล่าถึงการทรงนำอันแสนอัศจรรย์ของพระเจ้า และท่านโมเสสได้กล่าวเตือนแล้ว เตือนอีกอย่าให้พวกเขาหลงลืม ในสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงได้ทำเพื่อพวกเขา ในหลายลักษณะ พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ ที่ท่านโมเสสได้รับการดลใจจากพระเจ้าให้เขียนขึ้น ถือเป็นคำสั่งสุดท้าย ซึ่งเป็นเหมือน “พินัยกรรม” พระธรรมเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นหลายพันปีแล้ว ในวัฒนธรรมและสถานการณ์ของชีวิต ซึ่งมีความแตกต่างจากสิ่งต่างๆ ที่เรากำลังเผชิญอยู่ในเวลานี้อย่างยิ่ง แต่หลักการต่างๆ เรายังสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ดีเช่นกัน

อ่านพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 6 เราสามารถเรียนรู้อะไรจากบทนี้ เกี่ยวกับหลักการของการศึกษาคริสเตียน อะไรควรเป็นศูนย์กลางของสิ่งทั้งปวงที่เราจะสอน ไม่เพียงสำหรับเด็กๆ ของเราเท่านั้น แต่กับใครๆ ที่ไม่รู้จักพระเจ้า เหมือนกับที่เราจักพระองค์ คือการกระทำยิ่งใหญ่แห่งความรอดของพระองค์ มีข้อเตือนใจอะไรที่เราจะพบได้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เช่นกัน

ศูนย์กลางของเรื่องราวทั้งหมดที่พวกอิสราเอลจะสอนให้กับพวกเขาๆ ของเขา คือความมหัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงทำท่ามกลางพวกเขา และคำเตือนชัดเจนที่ทรงประทานให้พวกเขาคือ อย่าหลงลืมสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่ออิสราเอล

แน่นอน ถ้าบิดามารดาจะสวมบทบาทสำคัญอันดับแรก ด้วยการรวบรวม (integrating) คำสอนของพระคัมภีร์ ให้เข้าไปสู่ชีวิตของเด็กๆ จากนั้น

พวกเขาที่มีความรับผิดชอบ ในการจัดระเบียบ และเตรียมชีวิตของพวกเขาในลักษณะเช่นนั้น ซึ่งพวกเขามีความรู้ และเวลาเพียงพอที่จะใช้กับเด็ก ๆ ของพวกเขา

“ครูคนแรกของเด็กคือมารดา ช่วงระหว่างความรู้สึก่อนไหวใต้ง่าย (susceptibility) ของเด็ก ๆ เป็นช่วงเดียวกันที่พวกเขาเรียนรู้ และพัฒนาได้เร็ว ดังนั้นส่วนใหญ่ของความเข้มข้นในการเรียนรู้ จะตกอยู่ในมือของมารดา” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 275)

นี่เป็นช่วงเวลาที่สำคัญยิ่ง เมื่อบิดามารดาจะให้การบริการช่วยเหลือ ลูก ๆ ของพวกเขาเกี่ยวกับความรักและพระสัญญาของพระเจ้า จงอุทิศเวลาเจาะจงอย่างเป็นประจำ ที่จะสอนถึงพระบัญญัติและพระสัญญาของพระเจ้า เป็นการส่วนตัว อันจะเกิดผลกระทบด้านบวกแก่ครอบครัวของคุณ ซึ่งจะเป็นชนในรุ่นต่อไปซึ่งจะขึ้นมาแทนที่

อ่านข้อพระธรรมต่อไปนี้ “และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านั้น แก่บุตรหลานของท่าน และจงพูดถึงถ้อยคำเหล่านั้น เมื่อท่านนั่งอยู่ในบ้าน เดินอยู่ตามทาง นอนลง หรือลุกขึ้น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7) อะไรคือจุดหมายตรงนี้ และสิ่งนี้ควรได้บอกเราเกี่ยวกับความสำคัญยิ่ง ที่จะรักษาความมีตัวตนจริงของพระเจ้าไว้เสมอ (พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และทรงอยู่ใกล้เรา) เรื่องนี้ไม่สำคัญเฉพาะสำหรับเด็ก ๆ แต่ตัวเราเองก็เช่นกัน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, การเตรียมความพร้อม. การศึกษา, หน้า 275-282; การให้ความร่วมมือ. การศึกษา, หน้า 283-286; การมีวินัย. การศึกษา, หน้า 287-297

“พระเจ้าทรงมอบหน้าที่รับผิดชอบแก่บิดา พ่อ ๆ กับมอบให้กับมารดา คือให้รับผิดชอบสำหรับเด็ก และเด็ก ๆ ของพวกเขา ขณะที่พวกเขายังเยาว์วัย พ่อ ๆ กับเมื่อเติบโตขึ้นเป็นวัยรุ่น พระเจ้าทรงเรียกให้ทั้งบิดา และมารดาให้เอาใจใส่ และเตรียมพวกเด็กไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน นี่เป็นหน้าที่ที่รับผิดชอบ ที่จริงแล้ว

ก่อนที่พวกเขาจะกลายเป็นพ่อและเป็นแม่ พวกเขาควรคุ้นเคยกับกฎแห่งสุขภาพ ซึ่งร่างกายค่อยพัฒนาขึ้น...พวกเขาควรเข้าใจกฎของการพัฒนาจิตใจ และการฝึกอบรมด้านศีลธรรม” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 276)

“การทำงานต้องให้ความร่วมมือร่วมใจ ควรเริ่มต้นจากกับบิดามารดา ทั้งชีวิตในบ้าน ในการฝึกอบรมพวกลูกๆ ของพวกเขา พวกเขามีความรับผิดชอบร่วมกัน และเรื่องนี้ควรเป็นความพยายามอย่างต่อเนื่อง ที่จะทำสิ่งใดๆ ร่วมกัน ให้พวกเขามอบถวายตัวของพวกเขาแต่พระเจ้า และแสวงหาการช่วยเหลือจากพระองค์ ทั้งให้การหนุนน้ำใจซึ่งกันและกัน...บิดามารดาผู้ให้การฝึกอบรมไม่ใช่ควรที่จะวิพากษ์วิจารณ์งานของครูที่โรงเรียน ให้พวกเขาารู้สึกว่าทั้งสองฝ่ายต่างมีความสนใจเด็ก ๆ และมีความเห็นพร้อมต่อความต้องการของโรงเรียน และพวกเขาจะให้การสนับสนุนโรงเรียนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และให้เกียรติแก่ครู ผู้ช่วยแบ่งปันความรับผิดชอบร่วมกัน” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 283)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ไม่ว่าเราจะมีลูกหรือไม่ เราก็อยู่ท่ามกลางคนที่มีลูกและมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นด้วย คุณได้เรียนรู้อะไรจากบทเรียนเกี่ยวกับการสอนคนในไตรมาสนี้
2. เรามีแนวโน้มที่จะมองว่าการศึกษาคือสิ่งที่ดี แต่การศึกษาที่ไม่ดี หรือไร้คุณภาพก็มีด้วย เราได้เรียนรู้อะไรจากการศึกษาที่ไม่ดี และจะแก้ไขให้ดีขึ้นได้อย่างไร
3. ตามหัวข้อในวันพุธ ทุกคนได้รับเสรีภาพในการเลือก เมื่อเด็กเติบโตสู่วัยรุ่นและเป็นวัยผู้ใหญ่ พวกเขาจะต้องตัดสินใจเลือกเองทุกอย่างที่เกี่ยวกับพระเจ้าและอื่นๆ ที่พวกเขาได้รับการสอนมาในวัยเด็ก พ่อแม่จะแน่ใจได้อย่างไรว่าลูกเลือกสิ่งที่ดี และจะเข้ามามีส่วนร่วมช่วยได้หรือไม่อย่างไร

บทที่ 3

พระบัญญัติเป็นครู

The Law as Teacher

วันที่ 10 - 16 ตุลาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5; เฉลยธรรมบัญญัติ 31:9-27; โรม 3:19-23;
วิวรณ์ 12:17; 14:12; มาระโก 6:25-27; ฮีบรู 5:8

ข้อควรจำ

“ท่านจงรักพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจ และสุดกำลังของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5)

ในการเดือนชาวกาลาเทีย เรื่องการถือรักษาพระบัญญัติอย่างเคร่งครัดตามตัวอักษร (legalism) อัครทูตเปาโลเขียนว่า “ถ้าเช่นนั้นธรรมบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือไม่เป็นเช่นนั้นแน่นอน เพราะว่าถ้าธรรมบัญญัติที่ถูกตั้งไว้นั้นสามารถให้ชีวิต ความชอบธรรมก็มีได้โดยธรรมบัญญัตินั้นจริง” (กาลาเทีย 3:21) แน่นอน ถ้าบัญญัติใด “สามารถให้ชีวิต” นั้นจะต้องเป็นพระบัญญัติของพระเจ้า กระนั้นจุดที่ท่านอัครทูตเปาโลต้องการชี้ให้เห็นคือ สำหรับเราที่เป็นคนบาป แม้แต่พระบัญญัติของพระเจ้าไม่สามารถให้ชีวิตได้ เพราะอะไร “แต่พระคัมภีร์ได้จงจำทุกคนไว้ในบาป เพื่อพระสัญญาที่ตั้งอยู่บนความเชื่อในพระเยซูคริสต์จะถูกมอบให้แก่บรรดาผู้ที่เชื่อ” (กาลาเทีย 3:22)

อย่างไรก็ดี ถ้าพระบัญญัติไม่สามารถให้ชีวิตแก่คนบาปได้ แล้วอะไรคือเป้าหมายของพระบัญญัติ นอกเหนือจากการสำแดงให้เราเห็นว่า เราต้อง

การพระคุณ อย่างนั้นหมายความว่า พระบัญญัติทำหน้าที่ในด้านลบเท่านั้น พระบัญญัติอยู่ตรงนั้นเพื่อแสดงให้เราเห็นว่า เราเป็นคนบาป

เปล่าเลย พระบัญญัติอยู่ตรงนั้นเพื่อชี้ให้เราเห็น “วิถีแห่งชีวิต” ซึ่ง จะพบได้ในพระเยซูเท่านั้น นี่ก็คือการศึกษาที่อย่างหนึ่ง ซึ่งควรทำหน้าที่ ชี้เราสู่ชีวิตแห่งพระคุณ แห่งความเชื่อ และแห่งการเชื่อฟังพระคริสต์ นี่คือ เหตุผลของเราในสัปดาห์นี้ ที่เราจะศึกษาบทบาทแห่งพระบัญญัติของพระเจ้า ในคำถามทั้งหมดของการศึกษาคริสเตียน อย่างที่เราควรทำให้เรามองพระ- บัญญัติ ... แม้จะไม่สามารถช่วยเราให้รอดได้ แต่ก็ยังสามารถสอนเราเกี่ยวกับ ความเชื่อ เกี่ยวกับพระคุณ และเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ผู้ ล้มลง

วันอาทิตย์

ให้รักและยำเกรงพระเจ้า

To Love and to Fear God

พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติบรรจุถ้อยคำสุดท้ายของท่านโมเสสที่ ให้ต่อชนอิสราเอลก่อนจะถึงชนรุ่นใหม่ ซึ่งในที่สุดได้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระ- สัจญา แต่ก่อนที่พวกเขาจะเข้าไป ท่านโมเสสได้กล่าวถ้อยคำที่ชัดเจน และ สั่งสอนพวกเขา

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 31:9-13 คำสั่งที่ว่า “จงยำเกรงพระเจ้า”
หมายความว่าอะไร

พระเจ้าทรงตั้งพระทัยเกี่ยวกับวิธีที่จะทรงประทานธรรมบัญญัติแก่ชน อิสราเอล ทรงจัดหาทุกวิธีที่ธรรมบัญญัติของพระองค์จะไม่ถูกลืมไป ในวิธีนี้ พระเจ้าทรงเป็นนักการศึกษา ที่อดทนนาน (longsuffering) ทรงสอนและ ทรงทบทวน และทรงส่งผู้เผยพระวจนะออกไปหลายท่าน และทรงใช้ผู้รับใช้ ไปส่งข่าวสารของพระองค์ ทรงทำเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ที่จริงเนื้อหาของธรรม บัญญัติมีไม่มากนัก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์เดิมที่พระเจ้าทรงแสวงหา วิธีที่จะสอนประชากรของพระองค์ให้ปฏิบัติตามเป็นวิถีแห่งชีวิต

สังเกตข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่า ท่านโมเสสได้เน้นถึงความสำคัญในการ เรียบรู้อธิปไตยของชนรุ่นอนาคต ท่านโมเสสพรรณนาในลักษณะ “สอง

ขั้นตอน” ขั้นตอนแรกชนอิสราเอลจะได้ฟังธรรมบัญญัติ และขั้นตอนต่อไปพวกเขาจะได้เรียนรู้ ดังมีข้อความบันทึกว่า “เพื่อบุตรหลานทั้งหลายของเขาผู้ยังไม่ทราบ จะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาที่ท่านมมีชีวิตอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังศิครองนั้น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:13)

ขั้นตอนแรก พวกเขาเริ่มฟังและต่อจากนั้น พวกเขาเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเจ้า นั่นคือการเรียนรู้ธรรมบัญญัติ โดยการคาดคะเนล่วงหน้า (presupposes) ว่า ความยำเกรง จะไม่บังเกิดผลตามธรรมชาติของการเพียงรู้จักธรรมบัญญัติ ขั้นตอนของความยำเกรง จะทำให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะรู้จักพระเจ้า ท่านมมีเสสใช้ความรู้และความยำเกรงเป็นขั้นตอน โดยไม่หวังจะทำให้เกิดความสัมพันธ์ในลักษณะ “เหตุและผล” (cause-and-effect)

อีกอย่าง “ความยำเกรงพระเจ้า” หมายถึง เมื่อผู้คนได้รับการบอกว่า “ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจ และสุดกำลังของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5) บางทีเราอาจเปรียบเทียบลักษณะที่เด็กคนหนึ่งรักและกลัวบิดาที่เป็นคนดี บิดาแสดงความรัก และการเอาใจใส่โดยแสดงให้เห็นว่า เขาทำตามที่เขาได้พูดไว้หรือเขาหมายความว่าเขาพูด บิดาที่มีลักษณะเช่นนั้น ถ้าคุณได้ทำผิด คุณจะได้รับผลลัพธ์ของการกระทำนั้น ถูกแล้ว เราสามารถ และเราต้องรัก และยำเกรงพระเจ้าในเวลาเดียวกัน ทั้งสองอย่างไม่ใช่แนวคิดที่ขัดแย้งกันเอง ยิ่งเราได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า เราจะยิ่งรักพระองค์มากขึ้น เพราะคุณความดีของพระองค์ กระนั้นในเวลาเดียวกัน ยิ่งเราได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์มากขึ้น เราก็จะยิ่ง “ยำเกรง” พระองค์มากขึ้นเช่นกัน เพราะว่าเราสามารถมองเห็นว่า พระองค์ช่างบริสุทธิ์และชอบธรรม และเราช่างเป็นคนบาป และไร้ความชอบธรรม เมื่อเปรียบเทียบเรากับพระองค์ และมีเพียงพระคุณของพระองค์เท่านั้นที่ทำให้เราผู้ไม่มีความคู่ควรแต่ไม่ได้ถูกทำลายไป

คุณเข้าใจความหมายของคำว่า “รักและยำเกรง” พระเจ้าในเวลาเดียวกันอย่างไร

เมื่อท่านโมเสสรู้ว่าอีกไม่นานท่านจะตาย ท่านใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งในสถานการณ์ที่ท่านจะต้องทำทุกอย่างไว้เบื้องหลัง ท่านทราบว่าหลังจากที่ท่านได้จากไป ชนอิสราเอลจะได้เข้าไปในแผ่นดินคานาอัน แผ่นดินแห่งพระสัญญา ท่านได้ทราบด้วยว่าในเวลาข้างหน้าชนอิสราเอลจะเป็นกบฏต่อพระเจ้า ขณะที่พวกเขาเดินทางอันยาวไกลก่อนไปถึงจุดหมายปลายทาง

อ่านข้อพระคัมภีร์ เฉลยธรรมบัญญัติ 31:14–27 ท่านโมเสสได้เตรียมตัวอะไรบ้าง ก่อนความตายของท่านความหวังใหญ่หลักของท่านคืออะไร และท่านกล่าวถึงความหวังใหญ่นั้นอย่างไร

น้ำเสียงของท่านโมเสสตรงนี้อาจปรากฏเหมือนครุคนหนึ่งกำลังเตรียมตัวให้ตัวแทนมารับช่วงต่อ ท่านทราบว่านักเรียนของท่านประพฤติตัวไม่ดีแม้ต่อหน้าท่านในห้องเรียน แต่ท่านไม่คิดว่าภาพที่เห็นเป็นภาพลวงตา และท่านเชื่อว่าพวกเขาจะไม่ก่อกบฏขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านสั่งพวกเขาไว้ว่าให้วางหนังสือธรรมบัญญัติไว้ข้างหีบพันธสัญญา เพื่อให้ “เป็นพยาน” ท่านโมเสสไม่เพียงส่งต่อแผนการสอน (lesson plan) ให้กับผู้มารับช่วงต่อจากท่าน แต่ท่านให้วาง “พยาน” ท่านโมเสสหมายถึงหนังสือ “ธรรมบัญญัติ” ไว้ข้างหีบพันธสัญญา (the ark) ประหนึ่งเป็นสิ่งมีชีวิต ที่มีพลังอำนาจที่จะว่ากล่าวตักเตือนดวงใจทั้งหลายของมนุษย์

คิดเกี่ยวกับหนังสือธรรมบัญญัติ ประหนึ่งเป็น “พยานปราบปราม” พวกเขา เราเข้าใจแนวคิดนี้ในพันธสัญญาใหม่ (พระคัมภีร์ใหม่) ได้ดีเช่นกันอย่างไร ดู โรม 3:19–23 นั่นคือ พระบัญญัติชี้เราให้เห็นความต้องการพระคุณอย่างไร

ในเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 31 พระเจ้าตรัสสั่งท่านโมเสสให้เขียนบทเพลงที่พระเจ้าเป็นผู้สอน จากนั้นท่านโมเสสต้องสอนบทเพลงดังกล่าวให้ชนอิสราเอล ดังที่ได้กล่าวไว้ใน ข้อที่ 19 ว่า “ดังนั้นพวกเขาจึงเขียนบทเพลงนี้

และสอนคนอิสราเอลให้ร้องจนติดปาก เพื่อบทเพลงนี้จะเป็นพยานของเรา
“ปรีกร่ำคนอิสราเอล” อีกครั้งหนึ่งที่พระเจ้าทรงทำการในลักษณะบุคคล
โดยตรง (directive personified) ในเรื่องการประพันธ์เพลงและการร้องเพลง
ซึ่งทำได้ง่ายกว่าที่จะแบ่งปัน และทำให้แพร่ไป และเมื่อใช้เพลงเป็นพยาน
เพลงมีพลังบันดาลให้ประชาชนมองดูพวกเขาเองและคิดถึงเนื้อหาของเพลง
ว่าพูดอะไรเกี่ยวกับพวกเขา

แม้ขณะนี้เราแสวงหาที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า ด้วยพลัง
ที่พระเจ้าทรงประทานให้เราทั้งหมด ในทางใดบ้างที่พระบัญญัติของ
พระองค์ทำหน้าที่เป็นพยานปราบปรามเรา คำพยานนี้สอนอะไรเรา
เกี่ยวกับความต้องการพระคุณแห่งความรอดในชีวิตของเรา

วันอังคาร

เพื่อเจ้าจะจำริญขึ้น

That You May Prosper

ตลอดในพระคัมภีร์ เราได้ยินผลลัพท์อื่นๆ จากการได้รู้จัก และการ
เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า

อ่าน พระธรรมโยชูวา 1:7, 8 องค์กรผู้เป็นเจ้าของกำลังตรัสอะไร
กับท่านโยชูวา และหลักการดังกล่าวที่พบตรงนั้น สามารถนำมาประยุกต์
ใช้สำหรับเราในปัจจุบันได้อย่างไร

องค์กรผู้เป็นเจ้าของทรงบอกท่านโยชูวา ขณะที่ท่านเข้าสู่แผ่นดินคานาอัน
ว่า “เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญยิ่งเถิด ระวังที่จะทำตามธรรมเนียม
ทั้งหมด ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้าไว้ นั่น อย่าหันเหจากธรรม-
บัญญัติไปทางขวาหรือทางซ้าย เพื่อเจ้าจะได้รับความสำเร็จอย่างดีในทุกแห่ง
ที่เจ้าไป” (โยชูวา 1:7)

แนวคิดแห่งความสำเร็จนี้ เป็นผลพลอยได้จากความสำเร็จของการ
เชื่อฟัง อาจดูเหมือนจะขัดแย้งกับความสำเร็จตามมาตรฐานของโลกในปัจจุบัน
หลายคนในทุกวันนี้เชื่อว่าเครื่องหมายแห่งความสำเร็จคือสิ่งประดิษฐ์ใหม่

(นวัตกรรม) ความคิดสร้างสรรค์และความมั่นใจในตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในด้านอุตสาหกรรม ซึ่งบ่อยครั้งต้องการ (requires) ผู้บริหารที่มีตะลันต์พิเศษและมีความกล้าที่จะรับความเสี่ยง

อย่างไรก็ดีในสายพระเนตรของพระเจ้า ความสำเร็จต้องการแหล่งทรัพยากรที่มาจากชุดที่ต่างกัน

อ่าน พระธรรมวิวรณ์ 12:17; วิวรณ์ 14:12; โรม 1:5; โรม 16:26; ยากอบ 2:10-12 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดอะไรกับเราในวันนี้ เกี่ยวกับการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า เหตุใดจึงสำคัญยิ่งที่เรายังคงถือรักษา

พระคัมภีร์เดิม พระคัมภีร์ใหม่ พันธสัญญาเดิม พันธสัญญาใหม่ ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไร ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียนผู้เชื่อในพระคัมภีร์ เราถูกเรียกให้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า การละเมิดพระบัญญัติ เรารู้ว่าเราได้ทำบาป ความบาปนำเราไปสู่ความเจ็บปวด ความทุกข์ลำบาก และความตายนิรันดร์ ใครยังไม่ได้เรียนรู้ด้วยพวกเขาเอง หรือได้เห็นด้วยสายตาของพวกเขาเอง ถึงผลลัพธ์ของความบาป ผลลัพธ์จากการละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า อย่างที่ชนอิสราเอลสมัยโบราณ พวกเขาเจริญรุ่งเรืองด้วยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า (แม้ว่าพวกเขายังต้องการพระคุณเช่นกัน) เรื่องนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลงสำหรับเราในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาของคริสเตียน เราจำเป็นต้องถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า โดยถือเป็นส่วนประกอบส่วนกลางของความหมายที่ว่า ที่จะดำรงอยู่ในความเชื่อ และไว้วางใจในพระคุณของพระเจ้า

คุณเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับผลของบาปและได้เรียนรู้อะไรบ้างหรือไม่ จงแบ่งปันให้คนอื่นเพื่อเขาจะได้ไม่ทำผิดซ้ำแบบเดียวกัน

พฐ

ภาระและการดิ้นรนเพื่อทำตามพระบัญญัติ

The Toils and Struggles of Law Keepers

มีผลประโยชน์มหาศาลในการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า จากหลักฐานความเจริญรุ่งเรืองเกิดขึ้นกับท่านโยชูวา ที่พระเจ้าทรงอวยพระพรให้

เพราะท่านปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าอย่างเคร่งครัด โยชูวาได้นำประชากรของพระเจ้าได้เป็นอย่างดี ครั้งแล้วครั้งเล่าที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้บอกชนอิสราเอลว่า ถ้าพวกเขาเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาก็จะเจริญรุ่งเรืองขึ้น

อ่าน 2 พงศาวดาร 31:20, 21 อะไรคือกุญแจสำคัญของข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่บอกว่ากษัตริย์เฮเซคียาห์เจริญรุ่งเรืองขึ้น

ไม่ว่าเราจะมีการศึกษาในระดับใด เราจะต้องแสดงออกซึ่งความสำคัญแห่งการเชื่อฟัง กระนั้นนักเรียนนักศึกษาของเราไม่ใช่คนโง่ พวกเขาจะสังเกตเห็นซำก็เร็ว ในความจริงที่เห็นได้ชัด บางคนสัตย์ซื่อ มีใจรักและเชื่อฟัง กระนั้นมิอะไรเกิดขึ้น พวกเขาอาจได้รับความหายนะที่ประดังมายังพวกเขาเช่นกัน เราจะให้คำอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างไร

ความจริงมีว่า เราไม่อาจหลีกเลี่ยง เพราะเรามีชีวิตอยู่ในโลกแห่งความบาปและความชั่วร้าย โลกซึ่งมีการต่อสู้ขัดแย้งอย่างรุนแรง และไม่มีใครในพวกเราที่มีภูมิป้องกัน (immune) ต่อมัน

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเรา เกี่ยวกับคำถามซึ่งยากที่จะตอบ *มาระโก 6:25-27; โยบ บทที่ 1, 2; 2 โครินธ์ 11:23-29*

ปราศจากคำถาม บุคคลดีที่สัตย์ซื่อถือรักษาพระบัญญัติ อาจจะไม่เจริญรุ่งเรืองเสมอไป อย่างน้อยตามมาตรฐานโลก และตรงนี้ก็เช่นกัน อาจเป็นส่วนหนึ่งของคำตอบให้กับคำถามยากที่นี้ คำถามขณะเราแสวงหาที่จะสอนถึงความสำคัญของพระบัญญัติ ไม่สงสัยเลยว่าจะมีผู้ยกคำถามนี้ขึ้นมาถามว่า ความหมายตรงๆ ของคำว่า “เจริญเฟื่องฟูขึ้นคืออะไร” และผู้เขียนบทสดุดีกล่าวเรื่องนี้ว่า “*เพราะวันเดียวในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ ดีกว่าพันวันในที่อื่น*” (สดุดี 84:10) ไม่มีคำถามในคำกล่าวนี้ จากมาตรฐานของโลก แม้กับผู้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า คือผู้ที่เชื่อในพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งอาจไม่ “เจริญรุ่งเรือง” ขึ้นเสมอไป อย่างน้อยก็ในเวลานี้ เราทำให้นักศึกษาทั้งหลายเสียประโยชน์ (disservice) ถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่ง (otherwise)

อ่านพระธรรมฮีบรู 11:13-16 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า เหตุใดเหล่าผู้สัจย์ซื่อยังคงได้รับความทุกข์ยากเดือนร้อนในชีวิตนี้

วันพฤหัสบดี

พระเยซูทรงเป็นตัวอย่างให้เรา

Jesus, Our Example

พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ขณะทรงดำรงชีวิตของมนุษย์นั้น ทรงเชื่อฟังต่อพระบิดาอย่างสมบูรณ์ และทรงเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์เช่นกัน พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อที่พระองค์ไม่เพียงทรงเป็นตัวแทนของเรา ซึ่งพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้น และทรงเป็นแบบอย่างของเราด้วย

อ่านพระธรรมต่อไปนี้: ลูคา 2:51, 52; ฟิลิปปี 2:8; ฮีบรู 5:8; ยอห์น 8:28, 29 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เตือนเราว่า พระเยซูทรงเชื่อฟังพระบิดา และพระบัญญัติตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์อย่างไร

บางที่อัครทูตยอห์นกล่าวได้ดีที่สุด เมื่อท่านเขียนว่า: “ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์” (1 ยอห์น 2:6) เมื่อสายตาของเราจ้องมองไปยังชีวิตของพระคริสต์ และพันธกิจการรับใช้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก เป็นการง่ายที่จะมองเห็นว่าพระองค์ทำให้พระบิดาพอพระทัยด้วยการที่พระองค์เชื่อฟังพระบิดาของพระองค์ ชีวิตของพระองค์ได้ดำเนินไปตามที่คำพยากรณ์ได้กล่าวทำนายไว้ทุกประการ และพระองค์เกิดพระบัญญัติของพระเจ้าไว้สูงส่งตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์

เหมือนกับที่พระเจ้าได้บอกท่านโมเสส ให้เขียนธรรมบัญญัติของพระองค์ไว้ เพื่อให้เป็น “พยาน” ต่อชนอิสราเอล พระคริสต์ทรง “ปรากฏในรูปร่าง” (embodiment) ของพยานต่ออัครทูต ต่อเหล่าสาวก ต่อคนบาปทั้งมวล และผู้ชอบธรรมทั้งหลายของพระองค์ ณ บัดนี้ เป็นมากกว่าการมีเพียงกฎเกณฑ์ชุดหนึ่งให้ปฏิบัติตาม เรามีตัวอย่างของพระเยซู ซึ่งมาในเนื้อหนังและโลหิตของมนุษย์เพื่อให้เราได้ติดตามเช่นกัน

ในฐานะครูเรามีตัวอย่างอะไรที่ดีกว่า บทบาทต้นแบบที่เราสามารถนำเสนอต่อนักศึกษา ซึ่งสมบูรณ์พร้อมมากกว่าพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงเชื่อฟังพระบิดาเล่า

“ผู้ถูกเรียกว่ามีความเชื่อในพระคริสต์ ซึ่งอ้างว่าเพื่อจะปลดปล่อยมนุษย์ จากข้อผูกพันการเชื่อฟังพระเจ้านั้นไม่ใช่ความเชื่อ แต่เป็นการสันนิษฐานเอาเอง พระคัมภีร์กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้ว ด้วยพระคุณ โดยทางความเชื่อ” (เอเฟซัส 2:8; ยากอบ 2:17) พระเยซูทรงตรัสถึงพระองค์เองก่อนเสด็จมายังโลกว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยินดีทำตามพระทัยพระองค์” (สดุดี 40:8) และก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จกลับสวรรค์ ทรงประกาศว่า “เราประพฤติตามบัญญัติของพระบิดา และติดสนิทอยู่กับความรักของพระองค์” (ยอห์น 15:10) พระคัมภีร์กล่าวว่า “ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจะมั่นใจได้ว่า เรายู้อักพระองค์ ...ผู้ที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพุดมูสา และสัจจะไม่ได้อยู่ในเขาเลย...แต่ผู้ใดประพฤติตามพระวณะของพระองค์ ความรักของพระเจ้า ความรักของพระเจ้ายกั้บริบูรณ์อยู่ในผู้นั้นอย่างแท้จริง...ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์” (1 ยอห์น 2:3-6) เอลเลน จี. ไวท์, เคล็ดลับแห่งความสุข, หน้า 61

เราสามารถทำอะไรที่จะเป็นผู้ติดตามแบบอย่างของพระเยซูได้ดีขึ้น ในทุกพื้นที่ในชีวิตของเรา และซึ่งเราก็จะเป็นครูสำหรับคนอื่น ๆ ได้ดีขึ้นเช่นกัน แม้ว่าเป็นแนวคิดที่ “เก่าแก่” (trite) คุณสมารถอธิบายคำกล่าวต่อไปนี้ได้ใหม่ว่า “สิ่งที่เราทำ หรือการกระทำของเราจะพูดเสียงดังกว่าสิ่งที่เราพูดจากปากของเรา”

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ความรัก เป็นพื้นฐานของการทรงสร้าง และของการไถ่ให้รอด และเป็นพื้นฐานของการศึกษาแท้ สิ่งนี้ได้กล่าวไว้ชัดเจนในพระบัญญัติที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เรา เพื่อเป็นเครื่องนำทางชีวิต พระบัญญัติข้อแรก และที่ยิ่งใหญ่คือ “ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน ด้วยสุดความคิดของท่าน” (ลูกา 10:27) ที่จะรักพระองค์ ผู้ทรงความรักไม่มีที่สิ้นสุด (the infinite) และ

ผู้ทรงสัพพัญญู (the omniscient one) ด้วยสุดพลังกำลัง ด้วยสุดดวงจิตและ
สุดดวงใจ ซึ่งหมายถึงได้พัฒนาขึ้นสู่ระดับสูงสุดในทุกพลังอำนาจ นั่นหมายถึง
ถึงทั้งหมดของร่างกายและจิตใจ อันรวมไปถึงดวงวิญญาณ คือพระฉายาของ
พระเจ้า ที่ได้รับการไถ่คืนสู่สภาพเดิม

“เหมือนกับข้อแรก พระบัญญัติข้อที่สองคือ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือน
รักตนเอง” (มัทธิว 22:39) พระบัญญัติแห่งความรักเรียกให้อุทิศถวายร่างกาย
จิตใจ และดวงวิญญาณเพื่อถวายงานรับใช้ของพระเจ้า และแก่เพื่อนมนุษย์
และงานรับใช้นี้ ซึ่งได้ทำให้เราเป็นพระพรสำหรับคนอื่นๆ ได้นำพระพรยิ่งใหญ่
มาสู่ตัวเราเอง ความไม่เห็นแก่ตัว ชีตเส้นใต้การพัฒนาอันแท้จริงทั้งหมด เรา
ได้รับวัฒนธรรมสูงสุดของสติปัญญาความสามารถ (highest culture) มากขึ้น
และมากขึ้นจนเต็มล้น เราได้กลายเป็นผู้มีส่วนในธรรมชาติของพระเจ้า ซึ่งได้
ทำให้เราเหมาะสมสำหรับแผ่นดินสวรรค์ เพราะเราได้รับสวรรค์เข้าสู่ดวงใจ
ของเรา” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 16)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เหมือนชนอิสราเอลสมัยก่อน เราจะต้องรักพระเจ้า และยำเกรงพระองค์ในเวลาเดียวกัน (มัทธิว 22:37; วิวรณห์ 14:7) จงอภิปรายว่า เราจะสามารถทำทั้งสองสิ่งได้อย่างไร โดยไม่ให้ขัดแย้งกัน
2. มีอะไรแตกต่างกันระหว่างการตั้งมาตรฐานและการสร้างกฎเกณฑ์หลักคำสอนของแอ็ดเวนตีสสนใจการตั้งมาตรฐานให้สูงในชุมชนของผู้เชื่อ หรือสร้างกฎเกณฑ์เพื่อผูกพันชุมชนเข้าด้วยกัน พระคัมภีร์กล่าวถึงการจัดตั้งมาตรฐานไว้สูงเพื่อตัวเอง ครอบครว และคริสตจักรอย่างไร
3. จะหาจุดสมดุลระหว่างการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า และแสดงให้เห็นว่าการเชื่อฟังนี้ไม่ใช่แหล่งที่มาของความรอดได้อย่างไร
4. อ่านสดุดี บทที่ 119 และสังเกตว่ามีการกล่าวถึงคำต่อไปนี้กี่ครั้ง
ก. การเชื่อฟัง ข. เสรีภาพ ค. พระบัญญัติ ง. กฎเกณฑ์ และ จ. พระบัญชา และผู้เขียนต้องการสื่อให้เห็นสิ่งเหล่านี้อย่างไร

บทที่ 4

สายพระเนตรของพระเจ้าตามพระคัมภีร์

The Eyes of the Lord: The Biblical Worldview

วันที่ 17 - 23 ตุลาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

สุภาพิต 15:3; โยบ 12:7-10; เอเฟซัส 6:12; วิวรณ 20:5, 6;
ยอห์น 1:1-14; มาระโก 12:29-31

ข้อควรจำ

“พระเนตรของพระยาห์เวห์ อยู่ในทุกแห่งหน ทรงเฝ้าดู
คนชั่วและคนดี” (สุภาพิต 15:3)

ก วิชาวโปแลนด์คนหนึ่งชื่อ “เซสเลอร์ มิลอสซ์ เริ่มต้นบทกวี
ของเขา ด้วยจินตนาการเกี่ยวกับสัตว์ต่างๆ: กระจ่ายพูดได้
กระรอกพูดได้ และสัตว์อื่นๆ ทำนองนั้น เขาเขียนว่า “พวกมันเหมือนกับสัตว์
ตัวจริง” “อย่างที่เรานึกคิดเกี่ยวกับสัตว์ตัวเป็นๆ ในโลก” จากนั้นในตอนจบ
บทกวีเขาเขียนว่า “เมื่อคิดในเรื่องนี้ทำให้รู้สึกหวั่นไหว (tremble)”

“รู้สึกหวั่นไหว” ใช้คำนี้อาจ “รุนแรง” (harsh) เกินไป แต่มันเป็นเช่นนั้น
จริงๆ (indeed) เหมือนมากับความคิดของมนุษย์เกี่ยวกับโลกซึ่งผิดพลาดไป
อย่างสมบูรณ์แบบ ยกตัวอย่างเช่น เกือบ 2,000 ปีที่แล้ว เหล่าคนที่ฉลาด
ที่สุด และมีการศึกษาดีที่สุดในโลกในเวลานั้นเชื่อว่า โลกตั้งอยู่หนึ่งๆ ไม่
เคลื่อนไหว ณ จุดศูนย์กลางของจักรวาล แต่ทุกวันนี้คนที่ฉลาดและได้รับการ
ศึกษาจำนวนมากคิดกันว่ามนุษย์ค่อยๆ พัฒนาขึ้นมาจากจุดเริ่มต้นของสิ่งมี
ชีวิตในรูปแบบต่างๆ

ในฐานะเป็นมนุษย์ เราไม่เคยมองโลกจากตำแหน่งที่เป็นกลาง เรา
มองเห็นมัน เป็นอย่างนั้นเสมอ และเป็นอย่างนั้นเท่านั้น ผ่านเครื่องกรอง

(filters) อันทำให้เกิดผลกระทบตามที่เราคิดความ และเข้าใจโลกรอบๆ ตัวเรา เครื่องกรองที่เรียกว่า “ธรรมชาติของโลก” และซึ่งมันสำคัญมากที่เราจะสอนเยาวชนของเรา และแม้แต่สมาชิกที่สูงวัยกว่าซึ่งเป็นสมาชิกของโบสถ์ พระคัมภีร์ธรรมชาติของโลก

วันอาทิตย์

สายพระเนตรของพระเจ้า

The Eyes of the Lord

ศาสตราจารย์คนหนึ่งแห่งมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดได้สร้างทฤษฎี (theorized) ขึ้นว่า ตัวเรา โลก และสรรพสิ่ง รอบตัวเรา ไม่มีสิ่งใดที่เป็นของจริง เราเป็นแค่ “ดิจิทัลของสรรพสิ่งทั้งหลายแห่งเผ่าพันธุ์ต่างด้าวกับคอมพิวเตอร์ที่ทรงพลังสูงสุด”

ขณะที่มันเป็นทฤษฎีที่น่าสนใจ แต่มันนำมาซึ่งคำถามชี้ขาด (crucial): อะไรคือธรรมชาติของความเป็นจริง

มีคำตอบสองอย่างซึ่งกว้างมากที่เป็นไปได้ แม้มีเพียงสิ่งเดียวที่สมเหตุผล ประการแรกจักรวาลและสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ภายใน รวมถึงเราตามที่เป็นอยู่ ไม่มีสิ่งใดถูกสร้าง ไม่มีอะไรรูปม้วนขึ้น มันเพียงอยู่ตรงนี้ มันเป็นเพียงข้อเท็จจริงที่ไร้เหตุผล (brute) ไม่มีเทพองค์ใด (god) ไม่มีเหล่าเทพ (gods) ไม่มีสิ่งใดเกี่ยวกับพระเจ้า (divine) ความเป็นจริงคือวัสดุล้วนๆ ธรรมชาติล้วนๆ อย่างมีคนหนึ่งพูดว่า 2,500 ปีที่แล้ว (นี่ไม่ใช่แนวคิดใหม่) มีเพียง “อะตอม” (อนุภาคที่เล็กมากๆ) และ “ความว่างเปล่า” (void)

อีกแนวคิดหนึ่งคือ สิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า (divine being) เป็นผู้ได้ทรงสร้างจักรวาลขึ้น ซึ่งจะว่าไปดูเหมือนมีหลักความจริง (logical) มากกว่า มีเหตุผลมากกว่า มีความรู้สึกสัมผัสได้มากกว่า การบอกว่าจักรวาลเป็นอยู่ของมันเอง ซึ่งไม่มีคำอธิบายในเรื่องนี้ การจัดวาง (position) เช่นนี้ ล้อมรอบ (encompasses) โลกธรรมชาติ โลกแห่ง “อะตอมและความว่างเปล่า” แต่มันก็ไม่ได้จำกัดตายตัว หากซึ่ไปยังความเป็นจริง (reality) ซึ่งมีความคิดเห็นไพศาลกว่า ลึกล้ำกว่า และหลายแง่มุม (multifaceted) มากกว่า ผู้ที่เชื่อว่าไม่มีพระเจ้า นักวัตถุนิยม (atheistic-materialist) ซึ่งเราได้ยินอยู่บ่อยในปัจจุบัน

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ มีอะไรพูดเกี่ยวกับแนวคิดที่ยกขึ้นมาถาม
ในบทเรียนวันนี้ *สดุดี 53:1; สุภาษิต 15:3; ยอห์น 3:16; อีสายห์ 45:21;
ลูกา 1:26-35*

ศูนย์กลางของการศึกษาคริสเตียนใดๆ คือความเป็นจริง (reality) ไม่ใช่แค่อ้างพระเจ้า หากบอกว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าประเภทใด ทรงเป็นพระเจ้าที่มีตัวตน ซึ่งรักเราและทรงมีปฏิกริยา (interacts) กับเรา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการอัศจรรย์ แม้พระองค์จะทรงใช้กฎแห่งธรรมชาติ แต่ไม่ทรงถูกผูกมัดโดยกฎเกณฑ์เหล่านั้น (อย่างเช่น หลุยส์พรหมจารีตั้งครรรภ์พระกุมารเยซูอยู่นอกเหนือกฎธรรมชาติ) คำสอนในความคิดเห็นนี้โดยเฉพาะตรงประเด็น (pertinent) กับสมัยของเรา เพราะว่าโลกเต็มไปด้วยสติปัญญา มีการอ้างเกี่ยวกับสิ่งที่ผิด (erroneously) ซึ่งวิทยาศาสตร์ให้การสนับสนุนอย่างเปิดเผย และการสอนศาสนศาสตร์สาขาที่เกี่ยวข้องกับการพิสูจน์ความเป็นคริสเตียน (unapologetically) ตามความเห็นของผู้เชื่อว่าไม่มีพระเจ้า และแนวความคิดเห็นตามหลักธรรมชาติของโลก

ความเห็นของคนในโลกที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นคับแคบและมีข้อจำกัดเมื่อเทียบกับมุมมองของพระคัมภีร์ โลกนี้ล้อมรอบไปด้วยธรรมชาติแต่ไม่ได้ถูกจำกัดโดยสิ่งนั้น มุมมองของพระคัมภีร์ต่างจากมุมมองของคนที่ไม่เชื่อพระเจ้ายิ่งในโลกร้อย่างไร และเป็นมุมมองที่เข้าใจได้ง่ายกว่าอย่างไร

วันจันทร์

คำถามของไลบ์นิทซ์

Leibniz's Question

ก๊อทฟรีท วิลเฮ็ล์ม ไลบ์นิทซ์ นักคิดนักเขียนชาวเยอรมัน ถามว่า
“ทำไมจึงมีบางสิ่ง แทนที่จะไม่มีอะไรเลย”

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ตอบคำถามของไลบ์นิทซ์อย่างไร *ปฐมกาล 1:1; ยอห์น 1:1-4; อพยพ 20:8-11; วิวรรณ์ 14:6, 7; โยบ 12:7-10*

เป็นที่น่าอัศจรรย์ พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงการทรงพระชนม์อยู่ของพระเจ้า

ตามที่เอ่ยถึงในพระธรรมปฐมกาล 1:1 ซึ่งไม่ได้เริ่มต้นด้วยการโต้แย้งหลักความจริงเป็นชุด (bunch) (แม้จะมีอยู่มาก) ที่กล่าวถึงการทรงพระชนม์ของพระเจ้า (ดู อพยพ 3:13, 14 ด้วย) และจากจุดเริ่มต้นตรงจุดนั้น พระเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้สร้าง พระคัมภีร์และความจริงทั้งมวลในหน้าพระคัมภีร์ถูกเปิดออก

หลักข้อเชื่อเรื่องการทรงเนรมิตสร้างเป็นรากฐานสำหรับการศึกษาของคริสเตียนทุกสิ่ง ทุกอย่างที่เรานับถือในฐานะเป็นคริสเตียน ทุกสิ่งวางอยู่บนหลักข้อเชื่อของการสร้างโลกในหกวัน พระคัมภีร์ไม่ได้เริ่มต้นด้วยคำสอนเกี่ยวกับการไถ่กลับคืน (atonement) หรือเกี่ยวกับกรรมบัญญัติ หรือเกี่ยวกับไม้กางเขน หรือเกี่ยวกับการฟื้นพระชนม์ หรือเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง

เปล่าเลย พระคัมภีร์เริ่มต้นด้วยการกล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง เพราะว่าหลักข้อเชื่ออื่นใดไม่มีเหตุผลนอกเหนือไปจาก การมีตัวตนอยู่จริงของพระเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้สร้าง

ดังนั้นอีกครั้งหนึ่งความเห็นในพระคัมภีร์ในสายตาของโลกจะต้องเน้นถึงความสำคัญของหลักข้อเชื่อเรื่องการเนรมิตสร้าง การเน้นตรงจุดนี้ได้กลายเป็นสิ่งสำคัญ เพราะคำสอนนี้ได้เผชิญหน้ากับการโจมตีส่วนหน้าเต็มๆ ในชื่อว่า “วิทยาศาสตร์” ทฤษฎีวิวัฒนาการที่สอนว่าชีวิตเริ่มพัฒนามาอย่างช้าๆ แล้วนับหลายพันล้านปี ด้วยการสันนิษฐานว่า บังเอิญเกิดสิ่งนั้นสิ่งนี้ ซึ่งได้พยายามทำลายความเชื่อในพระคัมภีร์ที่ไม่ได้สอนว่าสรรพสิ่งได้เกิดมาแล้วหลายล้านปี เป็นการยากที่จะจินตนาการถึงคำสอนของ “ลัทธิต่อต้านเทวนิยม” (antithetical) ซึ่งต่อต้านคำสอนของพระคัมภีร์ และความเชื่อของคริสเตียนโดยทั่วไปมากกว่าในเรื่องทฤษฎีวิวัฒนาการ นั่นคือเหตุผลว่าแนวคิดในเรื่องนี้บางทีสามารถทำให้กลมกลืน (harmonize) กับคำสอนเรื่องการเนรมิตสร้างของพระคัมภีร์ได้ ซึ่งจะว่าไปร้ายแรง (worse) กว่าของผู้ที่เชื่อว่าไม่มีพระเจ้าในทฤษฎีวิวัฒนาการ (atheistic evolution) เสียอีก ซึ่งไม่อาจทำได้ โดยปราศจากการเหยียดหยัน (mockery) พระคัมภีร์ และความเชื่อของคริสเตียนโดยภาพรวม

พระเจ้าทรงให้เราใช้เวลาหนึ่งในเจ็ดของทุกสัปดาห์ระลึกถึงการเนรมิตสร้าง เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงขอ ซึ่งไม่มีคำสอนอื่น สิ่งนี้บ่งบอกถึงความสำคัญของการเนรมิตสร้างตามมุมมองของคริสเตียนอย่างไร

ตามที่ได้พูดไปแล้วตอนอารัมภบท ไม่มีใครในพวกเรามองเห็นโลกจากจุดศูนย์กลาง ยกตัวอย่างเช่นผู้ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้ามองไปยังรุ้งกินน้ำบนท้องฟ้า แต่มองไม่เห็นอะไรนอกจากว่าเป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติไม่มีความหมายอื่นมากกว่า ซึ่งมนุษย์ตัดสินใจที่จะให้ในการเปรียบเทียบ บางคนกำลังมองจากสายตาของโลกที่มองพระคัมภีร์ จะไม่เพียงมองเห็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติคือ ละอองน้ำและแสงแดดที่ทำปฏิกิริยาต่อกัน แต่ยังมองเห็นการกล่าวยืนยันอีกครั้งหนึ่ง (reaffirmation) แห่งพระสัญญาของพระเจ้าว่าจะไม่ส่งน้ำมาทำลายโลกอีก (ปฐมกาล 9:13-16) “นี่แสดงให้เห็นอำนาจยิ่งใหญ่ (condescension) ของพระเจ้า และความเห็นอกเห็นใจผู้ถูกสร้างที่ได้กระทำความผิดต่อพระองค์ จึงได้ทรงวางรุ้งกินน้ำสีสนสวยงามในก้อนเมฆเพื่อให้เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญากับมนุษย์... นับเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า เราในฐานะบุตรหลานของชนรุ่นหลังควรได้ทราบถึงความหมายของแนวโค้งพาดไปบนท้องฟ้า ผู้เป็นบิดามารดาควรได้กล่าวทบทวนเรื่องน้ำท่วมครั้งใหญ่ และบอกพวกลูกหลานว่า พระเจ้าผู้สูงสุดได้ตัด (bended) ลำแสงเป็นลักษณะคันธนู และวางมันไว้บนก้อนเมฆเพื่อให้เหล่าบุตรชายหญิงมีความมั่นใจว่า จะไม่มีก้อนน้ำมหาศาลตกลงมาไหลท่วมโลกอีก” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 106)

สำหรับเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส ข้อพระคัมภีร์ยังคงเป็นรากฐานแห่งความเชื่อของเรา ซึ่งสอนให้ทราบถึงความคิดเห็นของโลก (worldview) เป็นเครื่องกรอง (filter) ซึ่งช่วยให้เรามองเห็นและเข้าใจโลก ซึ่งสามารถเป็นสิ่งที่ “น่าเกรงขาม” (daunting) และสถานที่ซับซ้อน พระคัมภีร์สร้างแม่แบบ (template) เพื่อช่วยเราให้เข้าใจดีขึ้นถึงความเป็นจริงที่เราพบตัวเราเองอยู่ในนั้น ซึ่งเราเป็นส่วนหนึ่ง และบ่อยครั้งรู้สึกสับสน และงงงวยโดยสิ่งนี้

ความจริงที่ถูกค้นพบในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ซึ่งสามารถช่วยเราให้เข้าใจได้ดีขึ้น ถึงความเป็นจริงที่มีเราอยู่ภายใน *เอเฟซัส 6:12; มาระโก 13:7; โรม 5:8; โรม 8:28; ปัญญาจารย์ 9:5; วิวรรณ์ 20:5, 6*

ในฐานะเป็นเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราต้องติดสนิท (adhere) กับคำสอนของพระคัมภีร์ เพราะนี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงแก่มนุษย์ ซึ่งกำลังอธิบายให้เราหลายสิ่งเกี่ยวกับโลก เราอาจไม่ทราบหรือไม่เข้าใจ ดังนั้น การศึกษาคริสเตียนจะต้องเป็นรากฐาน (be rooted) และถูกบด (grounded) ในพระวจนะของพระเจ้าและคำสอนใดที่ขัดแย้ง (contrary) กับหลักข้อเชื่อจะต้องถูกปฏิเสธ

มีคำสอนอะไรในพระคัมภีร์ที่ขัดแย้งกับความเชื่อที่คนยึดถือ ความแตกต่างเหล่านี้สอนเราว่า มีความสำคัญเพียงใดที่เราจะติดสนิท และสัตย์ซื่อต่อพระวจนะของพระเจ้า

พุธ

นมัสการพระผู้ไถ่

Worship the Redeemer

หลักความเชื่อเรื่อง “การเนรมิตสร้างโลก” ถือเป็นหลักความเชื่อที่สำคัญยิ่งต่อความเชื่อของเรา หลักข้อเชื่อนี้ไม่ได้ปรากฏออกมาอย่างโดดๆ โดยเฉพาะในพระคัมภีร์ใหม่ บ่อยครั้งหลักความเชื่อนี้มาเป็นคู่แม่กับสิ่งผูกติดที่แยกไม่ออก (inextricably) กับหลักข้อเชื่อเรื่อง “การไถ่คืน” (redemption) และนั่นเพราะว่าในโลกแห่งความบาปและความตาย ความทุกข์ยากเดือดร้อน (ตามที่ประสบกันทุกคน) และจากนั้นมิอะไร เราตาย ในที่สุดลมหายใจขาดหายไป (winding up) เหลือแต่ศพ มีลักษณะไม่ต่างจากซากสัตว์ที่ถูกรถยนต์ชนตายทิ้งไว้ข้างถนน

จากนั้นเรามีความสำคัญต่อความคิดเห็นที่มีต่อโลกของเรา หลักข้อเชื่อ “การไถ่คืน” ซึ่งมีความหมายว่าเรามีพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ถวายบูชาไถ่บาป ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงฟื้นพระชนม์ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของทั้งหมดที่เราเชื่อ

อ่านพระธรรมยอห์น 1:1-14 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราว่าพระเยซูคือผู้ไถ่ และพระองค์ได้ทรงทำอะไรเพื่อเรา

ให้เราลองไปยังข่าวของทูตสวรรค์องค์แรก ซึ่งกล่าวว่า “แล้วข้าพเจ้า

เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งเหาะไปในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐนิรันดร์ แก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ ท่านประกาศเสียงดังว่า “จงเกรงกลัวพระเจ้าและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว จงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย” (วิวรณ์ 14:6, 7) ให้สังเกตคำว่า “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” เชื่อมต่อเข้าโดยตรงกับพระเจ้า องค์ผู้สร้างและเมื่อเราตระหนักว่า พระเจ้าทรงสร้างเรา เป็นพระเจ้าองค์เดียว มาบังเกิดในเนื้อหนังของมนุษย์ ทรงแบกรับเอาการลงโทษสำหรับความบาปของเรา ไม่สงสัยเลยว่าเราถูกเรียกให้นมัสการพระองค์ เรามีหน้าที่ตอบสนองอะไรอื่นอีกที่ควรมาจากพวกเรา เมื่อเราตระหนักว่าพระเจ้าของเรามีพระลักษณะเช่นไร

ด้วยสาเหตุนี้ พระคริสต์และการที่พระองค์ถวายบูชาต้องยังคงอยู่ส่วนหน้า และศูนย์กลางของหลักความเชื่อทั้งหมดที่เราสอน ซึ่งที่จริงจะต้องรวมเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองเข้าไปเช่นกัน เพราะว่าการเสด็จมาครั้งแรกจะไม่บังเกิดผลดีอย่างสมบูรณ์ หากเราแยกออกจากการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ไซ้ใหม่ คนหนึ่งอาจโต้แย้งจากข้อพระคัมภีร์ การเสด็จกลับมาครั้งแรก และครั้งที่สองเป็นสองส่วนของเหตุการณ์เดียวกันของแผนการแห่งความรอด

จงพิจารณา ยอห์น บทที่ 1 กล่าวว่าพระองค์คือผู้ที่ “โดยพระวาทะในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสิ่งใดเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาทะ” (ยอห์น 1:3) พระวาทะคือผู้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเรา เราจะนมัสการตอบสนองอย่างไร

วันพฤหัสบดี

พระบัญญัติของพระเจ้า

The Law of God

หลายปีมาแล้วคนในประเทศฝรั่งเศสได้โต้เถียงกันถึงคำถามเกี่ยวกับการลงโทษหนักว่า ควรจะยกเลิกไหม นักกฎหมายฝ่ายผู้ให้การสนับสนุน (Advocate) ให้ทำการยกเลิก ได้ติดต่อนักเขียน นักปรัชญา ผู้มีนามว่า “มีคาเอลโฟคัลท์” และขอให้เขาเขียนบทบรรณาธิการแทนพวกเขา สิ่งที่เขา

ได้ทำ อย่างไรดีคือไม่เพียงการยกเลิกการลงโทษประหาร แต่ให้ยกเลิกระบบ การลงโทษทั้งระบบโดยสิ้นเชิง และปล่อยให้นักโทษทั้งหมดเป็นอิสระ

เพราะเหตุใดหรือ เพราะว่า “มิกาเอล โฟคัลท์” ให้เหตุผลว่า หลักการ ของระบบด้านศีลธรรมทั้งหมดเป็นสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น เป็นแนวคิดของ มนุษย์ใส่เข้าไปเป็นบทลงโทษโดยเหล่าบุคคลผู้อยู่ในอำนาจ เพื่อที่จะควบคุม มวลชนไว้ ดังนั้นประมวลกฎหมาย (codes) ไม่มีความถูกต้องตามคลองธรรม (legitimacy) จริงๆ

อย่างไรก็ดี “ความสุดขีด” (extreme) ในความคิดเห็นของเขา ที่เรา มองเห็นตรงนี้คือปัญหาของผลลัพธ์ที่ตามมา ซึ่งเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ นัก ทาน โมเสสนำมาใช้กับชนอิสราเอลโบราณหลายพันปีที่แล้ว ดังมีข้อความบันทึกไว้ ว่า “ห้ามทำตามสิ่งสารพัด ที่พวกเราทำที่นี้ทุกวันนี้ คือทุกคนต่างทำตามสิ่งที่ ตาของตนเองเห็นว่าถูกต้อง” (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:8; ผู้วินิจฉัย 17:6; สุภาพิต 12:15)

อย่างไรก็ตาม ถ้าเราไม่รับทำในสิ่งที่ถูกต้องเพียงแคในสายตาของเรา เอง นั่นคือเราเองไม่ใช่ผู้ชอบธรรม บริสุทธิ์ และไม่ลำเอียง ไม่มีอคติ (objective enough) ที่จะทราบว่าจะอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องทางศีลธรรมอย่างรู้วิธีที่จะทำ และ ทำอย่างไร คำตอบหรือแนวทางปฏิบัติ (course) ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้าง เรามา ทรงประทานหลักศีลธรรมให้เราใช้ดำเนินชีวิต อาจเป็นไปได้ที่สายตาของ เรายังไปไม่ถึงจุดที่ถูกต้อง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำเสมอ

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับหลักความประพฤติด้าน ศีลธรรม เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5; มาระโก 12:29-31; วิวรรณ์ 14:12

ถ้าเรากำลังจะสร้าง “ศูนย์กลางการไถ่ให้รอด” ให้กับการมองโลกใน แบบคริสเตียนของเรา อย่างนี้ (ดังที่เราได้เห็นในสัปดาห์ที่ผ่านมา) พระบัญญัติ ของพระเจ้า คือพระบัญญัติสิบประการ จะต้องเป็นศูนย์กลางเช่นกัน ยิ่งกว่า นั้นเราได้รับการไถ่จากอะไร ถ้าไม่ใช่ความบาป คือการละเมิดพระบัญญัติของ พระเจ้า (โรม 3:20) พระกิตติคุณที่จริงไม่ให้เหตุผล ถ้าแยกจากพระบัญญัติ ของพระเจ้า ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่เราทราบ ว่า พระบัญญัติยังคงผูกมัด (bind-

ing) เราไว้ ทั้งๆ ที่ไม่มีความสามารถ (inability) ที่จะช่วยเราให้รอดได้ (นั่นคือสาเหตุที่เราต้องการพระกิตติคุณ)

ดังนั้นการศึกษาของเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสจะต้องเน้นสิ่งที่นางเอลเลน จี. ไวท์ ได้เรียกว่า “ความไม่มีที่สิ้นสุด” (perpetuity) ของพระบัญญัติ (สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 63) ซึ่งรวมไปถึงการถือรักษาวันสะบาโต ถ้าการศึกษาเพื่อการไถ่กลับคืนมาซึ่งพระฉายาของพระเจ้าในตัวเราให้มากที่สุดที่จะมากได้ในชีวิตนี้ ดังนั้นในระดับพื้นฐานที่สุดแห่งพระบัญญัติของพระเจ้า พระบัญญัติดังกล่าวจะต้องถูกยกขึ้นสูง ตามแสงสว่างแห่งตัวอย่างของพระคริสต์ตามหลักเกณฑ์ด้านศีลธรรมซึ่งแสดงให้เห็นว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“เป้าหมายแท้ของการศึกษาคือการไถ่กลับคืนมาซึ่งพระฉายาของพระเจ้าในดวงวิญญาณ” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 595) ด้วยแนวคิดนี้ในจิตใจ เราสามารถพบว่าเหตุใดแนวของคริสเตียนตามความเห็นของโลกมีความจำเป็นสำหรับการศึกษาของแอ๊ดเวนตีส ยิ่งกว่านั้นตามที่เราได้ตั้งข้อสังเกตก่อนหน้านี้ การศึกษาในตัวเอง หรือนอกตัวมันไม่จำเป็นต้องดีเลิศ ผู้คนสามารถได้รับการศึกษา แม้แต่การศึกษาที่มีดีกรีสูงในแนวคิด และทำที่ที่อาจขัดแย้งกับหลักการพบได้ในพระคัมภีร์ นี่คือสาเหตุที่วาระบบการศึกษาของเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส จะต้องวางบนพื้นฐานตามแนวคิดในโลกของคริสเตียน กล่าวคือในภาควิชาทั่วไปด้านการศึกษา ด้านวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ด้านศีลธรรม และวัฒนธรรม และอื่นๆ ต้องถูกสอนจากมุมมองที่ถูกต้อง และต่อต้านสิ่งที่ขัดแย้งหรืออย่างน้อยละเลยไป อีกอย่างตามที่ได้พูดไว้ก่อนหน้านี้ แต่คุ้มค่าจะกล่าวซ้ำ: “ไม่มีคำว่า การมองเห็นอย่างเป็นกลางๆ เพราะชีวิตทั้งหมดเป็นของจริง ถูกมองผ่านเครื่องกรองตามแนวคิดเห็นของโลกโดยคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการมองเห็น “อย่างน่าเชื่อถือ” (cogently) และ “อย่างเป็นระบบ” (systematically) จากความนึกคิดอันหนัก

แน่น ดังนั้นมีความจำเป็นที่สายตาของโลกมองพระคัมภีร์จากพื้นฐานการศึกษา
ของชาวแอ็ดเวนตีส์ทั้งมวล

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีอะไรที่นักเรียนได้รับจากระบบการศึกษาที่ไม่ดีในประวัติศาสตร์ และเราจะปกป้องการศึกษาของเราไม่ให้ได้รับอิทธิพลที่ไม่ดีเช่นนั้นได้อย่างไร
2. บทเรียนของสัปดาห์นี้ เน้นไปที่มุมมองของคริสเตียนเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้า การทรงเหนรมิตสร้าง พระคัมภีร์ แผนการการไถ่ให้รอด และพระบัญญัติ นอกจากนี้แล้วมีอะไรอีกที่ควรถูกรวมไว้ด้วย
3. เอลเลน จี. ไวท์ เขียนว่า “เป้าหมายแท้ของการศึกษา คือการไถ่พระฉายาของพระเจ้าด้านจิตวิญญาณ” นี่หมายความว่าอย่างไร และการศึกษาของเซเวนต์เดย์แอ็ดเวนตีส์แตกต่างจากการศึกษาทางโลกอย่างไร

บทที่ 5

พระเยซูทรงเป็นพระบรมครู

Jesus as the Master Teacher

วันที่ 24 - 30 ตุลาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 1:1-4; 2 โครินธ์ 4:1-6; ยอห์น 1:14, 18; ยอห์น 14:1-14;

ฟิลิปปี 2:1-11; 2 โครินธ์ 5:16-21

ข้อควรจำ

“เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่า ให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6)

บิลลี เกรแฮม เล่าเรื่องเมื่อเขาไปเยี่ยมเหล่าทหารที่บาดเจ็บในโรงพยาบาลสนาม ในการเยี่ยมวันนั้นมียาพลของกองทัพอยู่ในกลุ่มของผู้ไปเยี่ยมด้วย พลทหารหนุ่มนายหนึ่ง บาดเจ็บมาก ทั้งขา แขน และแผ่นหลัง ต้องนอนคว่ำหน้าบนเตียงผ้าใบขาเหล็กซึ่งเป็นอุปกรณ์เฉพาะ นายแพทย์ที่ให้การรักษากระซิบที่ข้างหูของเกรแฮมว่า “ผมยังสงสัยว่าเมื่อแผลทั้งตัวหายดีแล้ว เขาจะสามารถเดินได้หรือเปล่า” ทหารหนุ่มคนนั้นเมื่อได้รับคำแนะนำว่านายพลทหารผู้บังคับบัญชาสูงสุดของเขาได้มาเยี่ยมด้วย พลทหารนายนั้นได้ขอร้องว่า “ท่านนายพลครับ...ผมต่อสู้เพื่อท่าน แต่ผมไม่เคยเห็นหน้าท่านเลย ขอให้ผมเห็นใบหน้าของท่านได้ไหมครับ” ทันทีนายพลย่อตัวลง แล้วนอนราบลงบนพื้นหงายหน้าขึ้นใต้เตียงผ้าใบที่ซึ่งบนโครงเหล็กทำให้มองเห็นหน้าพลทหารที่บาดเจ็บได้พอดี พลทหารผู้บาดเจ็บ และนายพล

ทหารผู้บังคับบัญชาได้เริ่มพูดคุยกัน พลทหารบาดเจ็บคนนั้นมีท่าทางตื่นเต้น ดีใจจนร้องไห้ออกมา เกรงแสมมองเห็นหยดน้ำตาจากใบหน้าพลทหารคนนั้น และน้ำตาหลายหยดได้ตกลงบนแก้มของนายพลทหารพอดี...

ในช่วงเวลาที่พระเยซูทรงบังเกิด ทารกน้อยมีรักติดสะดือมา มีคราบเลือดติดทั่วตัว พระบิดามองเห็นแล้วทรงให้การช่วยเหลือ เสมือนมนุษย์ร้องขอว่า “โอ พระบิดา ให้เราได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์จะได้ใหม่” ในการส่งพระบุตรของพระองค์มายังดาวเคราะห์ดวงนี้ พระบิดาได้ส่งพระบรมครูลงมา ดำเนินพันธกิจ: เพื่อสำแดงพระพักตร์ของพระบิดาแก่มนุษยชาติ และนับตั้งแต่นั้นมา เราได้รับสิทธิพิเศษอันแสนอัศจรรย์ที่ได้มองเห็น “*ความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์*” (2 โครินธ์ 4:6)

ขณะที่เราเฝ้าดูพระบรมครูเสด็จลงมาตามแผนการไถ่ให้รอดของพระองค์บนโลก เราสามารถเรียนรู้อะไรจากพระองค์

วันอาทิตย์

การสำแดงพระบิดา

Revealing the Father

อะไรคือจุดสำคัญที่สุดที่อัศจรรย์ได้เกิดบนพระเยซูขึ้น เป็นผู้ให้ความหวังในตอนเริ่มต้นของจดหมายฝากที่เขียนส่งไปให้ชาวฮีบรู (ฮีบรู 1:1-4)

ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่กล่าวทบทวนด้วยการเน้นแนวคิดที่สำคัญ: พระเยซูเสด็จมายังโลกเพื่อสำแดงแก่มนุษย์ว่าใครคือพระบิดา ในอดีตที่ผ่านมาพระบิดาทรงเปิดเผยพระองค์ในลักษณะ “ชิ้นส่วนที่แตกหักออก” (fragmented) ผ่านผู้เผยพระวจนะหลายท่าน และสุดท้ายพระเยซูก็เสด็จมาสำแดงพระบิดาให้สมบูรณ์แบบ

เช่นกัน ในตัวตนของพระองค์ “*พระบุตรทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า*” (ฮีบรู 1:3) ในฐานะที่เป็นคนบาป เราไม่อาจทนต่อพระสิริเต็มล้นของพระเจ้า ในร่างของพระบุตรที่จุติมาบังเกิด พระเยซูทรงสะท้อนพระสิรินั้นในการไม่ปิดปากของพระกุมาร ในร่างกายของมนุษย์ เพื่อที่เราอาจมองเห็นและเข้าใจอย่างกระจ่างในพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า องค์พระบิดา

พระเยซูทรง “สำแดงพระฉายาของพระองค์เอง” (ฮีบรู 1:3) คำศัพท์ภาษากรีก ที่ใช้สำหรับ “อุปนิสัย” ตรงนี้ บางครั้งแปลว่า “ตราประทับ” ที่บางครั้งกดทับลงบนขี้ผึ้ง หรือตราที่กดลงบนหน้าเหรียญขณะที่เหรียญกำลังขึ้นรูป ดังนั้นพระเยซู “ทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า (exact imprint)” (ฮีบรู 1:3)

ถ้าเราประสงค์ที่จะรู้จักกับพระบิดา เราต้องรับฟังอย่างระมัดระวัง ในสิ่งที่พระบรมครูพูดเกี่ยวกับพระบิดาและเราต้องเฝ้าระวังพระบรมครูเช่นเดียวกัน แล้วเราจะมองเห็นพระบิดาในพระบุตร

เปรียบเทียบ ฮีบรู 1:1-4 กับ 2 โครินธ์ 4:1-6 ใน 2 โครินธ์ 4:1-6 ใครคือพระเยซู และเราได้เรียนรู้อะไรจากพระองค์

ขณะที่พวกเขาให้การศึกษาแก่คนอื่นเกี่ยวกับพระเจ้า ท่านเปาโล และเพื่อนร่วมงานแสวงหาวิธีสะท้อนพันธกิจการสอนของพระองค์เกี่ยวกับพระบิดา ในฐานะทรงเป็น “พระฉายาของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 4:4) พระเยซูได้ทรงนำความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า องค์พระบิดา ในลักษณะเดียวกัน ท่านเปาโลหลีกเลี่ยงการหลอกลวง และการบิดเบือนพระวาทะของพระเจ้า ท่านเปาโลกล้าว่า “เราได้ละทิ้งการกระทำต่างๆ ที่แอบแฝงและน่าอับอายไปแล้ว เราไม่ใช่ผู้ขาย และไม่ได้บิดเบือนพระวาทะของพระเจ้า แต่โดยการเปิดเผยความจริง เราเสนอตัวเราต่อมโนธรรมของทุกคนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” (2 โครินธ์ 4:2)

เหมือนกับพระเจ้า ขณะที่ทรงสร้างโลก ทรงใช้แสงสว่างขับไล่ความมืดออกไป พระองค์ทรงได้ประทานพระบุตรของพระองค์ให้กับเรา พระเยซูทรง “ขับไล่” ความคิดเห็นผิดๆ เกี่ยวกับพระองค์ และสำแดงความจริงเกี่ยวกับพระเจ้ากับเรา ท่านเปาโลกล่าวว่า “ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6)

พระเยซูทรงสะท้อนพระบิดาอย่างถูกต้อง เป็นบางสิ่งที่เราเอง ถูกเรียกให้ทำ เมื่อเราได้ถูกเชิญให้เป็นคน “เลียนแบบของพระเจ้าให้สมกับเป็นบุตรที่รัก เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงรักเรา” (เอเฟซัส 5:1)

นั่นหมายความว่าอะไร และเราสามารถเรียนรู้จากพระเยซูเกี่ยวกับการเป็น “ผู้เลียนแบบ” พระเจ้าอย่างไร

วันจันทร์

การสำแดงพระบิดา (ต่อเนื่อง)

Revealing the Father (Cont.)

ในการกล่าวอารัมภบท (prologue) พระธรรมกิตติคุณของท่าน (ยอห์น 1:1-18) อัครทูตยอห์นได้สาธยายพระเยซูว่าทรงเป็น “พระวจนะ” ในการอ้างสำหรับพระเยซู ท่านยอห์นไม่ได้ “เขินอาย” (timid) หรือ “มีข้อจำกัด” (limited) แต่เป็นการกล่าวอย่างกล้าหาญและแผ่ไพศาลไปในจักรวาลอันหาขอบเขตไม่ได้ (cosmic in scope) พระเยซูทรงพระชนม์อยู่ก่อนที่โลกใบนี้ได้อุบัติขึ้น ทรงชนม์อยู่จากชั่วนิรันดร์ ตามที่เป็นจริงพระเยซูทรงเป็นหนึ่งในสามพระภาค) ที่ได้ทรงเนรมิตสร้างโลก (ยอห์น 1:2, 3) “พระองค์เป็นแหล่งแห่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของชีวิต” (ยอห์น 1:4) และขณะที่พระวจนะเข้ามาในโลก “ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์เห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก” (ยอห์น 1:9)

ตามข้อเขียนของยอห์น อะไรคือผลที่พระคริสต์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ในฐานะพระวาทะ พระองค์ทรงนำแสงสว่างอะไรเข้ามา และพระองค์ทรงมีคุณสมบัติอะไรจึงทำได้เช่นนั้น *ยอห์น 1:14, 18*

“แสงสว่างปรากฏขณะเมื่อโลกกำลังอยู่ในความมืด และความมืดนั้นลึกล้ำอย่างที่สุด...”

“มีความหวังเพียงหนึ่งเดียวสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์...นั่นคือความรู้ของพระเจ้าจะต้องถูกไถ่ให้กลับมาสู่โลก”

“พระคริสต์เสด็จมาไถ่คืนความรู้นี้ พระองค์เสด็จมาขจัดคำสอนผิดๆ ที่นำเข้ามาโดยตัวแทนจอมปลอมผู้อ้างว่ารู้จักพระเจ้า พระองค์เสด็จมาเพื่อสำแดง (manifest) ธรรมชาติแห่งพระบัญญัติของพระองค์ และทรงเปิดเผยพระลักษณะนิสัยของพระองค์เอง ที่งดงาม และบริสุทธิ์” (เอลเลน จี. ไวท์, *การศึกษา*, หน้า 74-76)

ทุกสิ่งที่พระเยซูได้ทำในขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนโลกนี้ มีพระประสงค์เพียงหนึ่งเดียวคือ: “การเปิดเผยให้ทราบว่าพระเจ้ากำลังยกมนุษยชาติให้สูงขึ้น” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 82)

พระเยซูเองทรงกล่าวว่า “คนที่ได้เห็นเรา ก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9) อะไรเป็นการจัดตั้งถ้อยแถลงของพระเยซู เหตุใดพระองค์ทรงทำเช่นนั้น ยอห์น 14:1-14

มีการพยายามวิพากษ์วิจารณ์คำขอร้องของอัครทูตฟีลิป ว่าเป็นคำถามที่เถรตรง (blundering) เกินไป (ยอห์น 14:8) หลังจากอัครทูตฟีลิปอยู่ใกล้ชิดกับพระเยซูมาหลายปี ท่านยังคงพลาดจาก “จุดที่สำคัญ” (essential) ของการที่พระเยซูเสด็จมาบังเกิด (incarnation) นั่นคือพระองค์เสด็จมาเพื่อสำแดงพระอุปนิสัยของพระบิดา บางทีครูทั้งหลายในวันนี้สามารถสบายใจได้กับข้อเท็จจริงที่ว่า “ผลงานของพระบรมครูและนักศึกษาวัดผลได้ไม่เข้าตา” (so badly) คำร้องขอของฟีลิปคงมีบันทึกไว้ แม้ว่าจะไม่บอกเหตุผลให้เราได้วิพากษ์วิจารณ์ แต่กลับทำให้เรามีโอกาสสำรวจตัวเราเองว่า เราได้ดำเนินไปกับพระเยซูมานานแค่ไหนแล้ว เราเข้าใจพระองค์ได้ดีกว่าฟีลิปหรือไม่ พระเยซูตรัสว่า “คนที่ได้เห็นเรา ก็ได้เห็นพระบิดา”

วันอังคาร

การอ่านใจของพระบรมครู

Reading the Master Teacher's Mind

มีความหวังใยอะไรเกี่ยวกับชุมชนคริสเตียนในเมืองฟิลิปปีที่ อยู่ในใจของอัครทูตเปาโล ขณะที่ท่านเขียนจดหมายของท่านไปถึงพวกเขา *ฟิลิปปี 2:1-4; ฟิลิปปี 4:2, 3*

พระธรรมฟิลิปปี 2:1-11 เป็นหนึ่งในข่าวสารที่มีความลึกซึ้งที่สุดของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เพราะอภิปรายถึงการทรงเป็นอยู่ก่อน (การเสด็จมาบังเกิด) ของพระคริสต์ ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ การเสด็จลงมาบังเกิดของพระองค์ ความเป็นมนุษย์ในโลกของพระองค์ การรับเอาความตายบนไม้กางเขน ซึ่งพรรณนาถึงช่วงเวลาอันยาวนานบนเส้นทางที่พระเยซูทรงดำเนิน

จากสวรรค์ถึงคาล์วาริ (ฟิลิปปี 2:5-8) และได้พรรณนาถึงการที่พระบิดาทรงยกพระเยซูขึ้นสู่ตำแหน่งสูงส่ง ที่ทั้งจักรวาลนมัสการพระองค์ (ฟิลิปปี 2:9-11) มีความจริงอันมหัศจรรย์เก็บรวบรวมไว้อย่างแน่นในข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น

จากฟิลิปปี 2:5-11 เปาโลแนะนำฟิลิปปีเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูอย่างไร มีอะไรที่ท่านคาดหวังจากพวกเขาเกี่ยวกับชีวิตของพระองค์ที่ท่านกล่าวยกย่อง

อัครทูตเปาโลหวังว่าเหล่าผู้เชื่อที่เมืองฟิลิปปี ผู้ซึ่งกำลังโต้เถียงกันในบางเรื่องจะเรียนรู้จากพระเยซู และการจุดลงมาบังเกิดของพระองค์ ถ้าพระเยซูทรงรับเอารูปกายของมนุษย์ “ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส” (ฟิลิปปี 2:7) และ “ถ่อมพระองค์ลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณานบนกางเขน” (ฟิลิปปี 2:8) พระคริสต์ทรงยอมมากถึงเพียงนี้ อีกนานเท่าไร ที่พวกเขาจะยอมโอนอ่อนต่อกันและกันด้วยความรัก

เราได้รับการเตือนว่ามื่อยู่หลายสิ่งที่เราจะเรียนรู้จากพระบรมครูคือองค์พระเยซู เราสามารถเรียนรู้จากข่าวสารที่พระองค์ทรงแบ่งปันระหว่างพันธกิจบนโลกของพระองค์ เราเรียนรู้จากการอัศจรรย์ที่พระองค์กระทำ และทำที่ที่พระองค์ปฏิบัติต่อคนอื่น เราอาจแสวงหา “ต้นแบบ” (model) ของเราเอง ขณะที่เรามีความสัมพันธ์กับคนอื่น แต่หลังจากการที่เราได้เห็นพระองค์ไม่วางตัวเหนือผู้อื่น (condescension) และการที่พระองค์ทรงเติมพระทัยที่จะแลกเปลี่ยนพระสิริ แห่งสวรรค์กับรางวัล เราจะทำอย่างไร (ข้างเป็นบทเรียนแท้สำหรับเรา)

ในการเปรียบเทียบ ทั้งโลกบอຍครั้งเชื่อเชิญให้เรา “ยกตัวของเราเองขึ้น” ที่จะคอยอดตัวเราเอง ที่จะอดถึงความสำเร็จ แต่ที่ “รางวัล” ในคอกัสตอร์แห่งเมืองเบ็ชเลเฮ็ม และจากพระบรมครู เราได้เรียนรู้บทเรียนที่แตกต่างไป นั่นคืองานใหญ่ด้านการศึกษา และความรอดไม่ได้สำเร็จลงด้วยการยกย่องตัวเอง แต่ด้วยการถ่อมใจลงต่อพระพักตร์ของพระเจ้า และกลายเป็นผู้รับใช้คนอื่น

คุณกับกำลังเผชิญกับสถานการณ์อะไร แม้แต่เดี๋ยวนี้ขณะที่คุณ
ได้ถ่อมใจลง ซึ่งจะทำให้คุณมีโอกาสอันทรงพลังที่จะสะท้อนชีวิตของ
พระคริสต์ออกมาให้คนอื่นได้สัมผัส

พุทธ

พระบรมครูและการทำให้คืนดี

The Master Teacher and Reconciliation

ความสัมพันธ์ของมนุษย์บ่อยครั้งเกินไปที่แตกหัก เราได้กลายเป็น
คนเหินห่างจากซึ่งกันและกัน บุคคลหนึ่งเมื่อก่อนเป็นเพื่อนสนิทของเรา เวลา
ผ่านกลายเป็นคนที่เราไม่ไว้วางใจ อย่างไรก็ตามก็ตีความสัมพันธ์ที่สะบั้นไปสามารถ
ซ่อมแซมแก้ไขได้ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นเราจะมีประสบการณ์อัศจรรย์ของความ
ปรองดอง มีความสัมพันธ์ของมนุษย์ไม่ก็อย่างที่จะมีความหวานชื่นได้เช่นนี้

การทำให้กลับคืนดี วางอยู่ในดวงใจของพระคริสต์ ตั้งแต่เสด็จ
ลงมาบังเกิด และขณะพระองค์ทรงดำเนินบทบาทในฐานะเป็นพระบรม
ครู 2 โครินธ์ 5:16-21

ถ้าเรารู้สึกได้รับพระพร เมื่อความสัมพันธ์กับคนอื่นได้กลับมาสู่สภาพ
เดิม เราจะรู้สึกยิ่งใหญ่เพียงไร เมื่อเราได้กลับคืนดีกับพระเจ้า ใน 2 โครินธ์
5:16-21 อัครทูตเปาโลกล่าวชัดเจนเกี่ยวกับว่า ใครคือผู้ที่กำลังทำให้เรากลับ
คืนดีกับพระเจ้า พระบิดาได้ทรงเป็นผู้ริเริ่มในการซ่อมแซมความสัมพันธ์ที่เรา
ได้แตกหักกับพระองค์และพระองค์ได้ทรงทำการประนีประนอมนี้ผ่านทาง
พระคริสต์” (2 โครินธ์ 5:18) “พระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์โดย
พระคริสต์” (2 โครินธ์ 5:19)

อีกครั้งหนึ่ง แม้ว่าเราไม่เป็นผู้ใช้ “ความชื่นชมยินดี” จากการกลับ
คืนดีเปลื้อง (consumers) เราจะต้องเรียนรู้จากพระบรมครู ในตอนที่พระองค์
ทรงเสด็จมาบังเกิด พระองค์ทรงมีส่วนในงานแห่ง “การกลับคืนดี” และเราก็
เช่นกัน ได้รับเชิญให้เข้ามีส่วนในงานชิ้นนี้ พระเจ้าทรงเข้าสู่การคืนดีของพระองค์
กับเราผ่านทางพระคริสต์ และบัดนี้เราพร้อมกับอัครทูตเปาโล ได้รับการมอบ
หมายให้ดำเนินพันธกิจแห่งการทำให้กลับคืนดี (2 โครินธ์ 5:18)

พระธรรมโคโลสี 1:15-20 นี่เป็นอีกแห่งหนึ่งที่กล่าวถึงข่าวใหญ่ ในพระคัมภีร์ใหม่ในเรื่องการเสด็จมาบังเกิดของพระคริสต์ (Christ's incarnation) ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ บ่อยครั้งมีผู้คิดว่าเป็น “เพลงสรรเสริญ” (a hymn) ครั้งแรกของข้อความตอนนี้ อภิปรายถึงบทบาทของพระคริสต์ในตอนเนรมิตสร้าง (โคโลสี 1:15-17) ขณะที่ครึ่งหลังเน้นที่บทบาทของพระคริสต์ในเรื่องการไถ่ให้รอด (redemption) (โคโลสี 1:18-20) ผ่านบทบาทของพระผู้สร้าง พระผู้ไถ่ให้รอด พระเจ้าทรงทำให้สิ่งทั้งปวงกลับคืนดีกับพระองค์ งานของการทำให้กลับคืนดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงทำอย่างสมบูรณ์แบบผ่านทางพระคริสต์เป็นงานในระดับสุดขอบเขตของจักรวาล (cosmic in scale) ซึ่งมีผลกระทบต่อสิ่งทั้งมวล “โดยพระองค์ พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งคืนดีกับพระองค์เอง ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่บนแผ่นดินโลกหรืออยู่บนสวรรค์ โดยทรงทำให้เกิดสันติภาพโดยโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” (โคโลสี 1:20)

ขณะที่เราไม่อาจเทียบเคียงกับงานระดับสุด “ขอบเขตของจักรวาล” ของพระบรมครูในเรื่อง “งานการทำให้กลับคืนดี” แต่เราได้รับการเชิญให้เข้าร่วม “พันธกิจการทำให้กลับคืนดี” ในอาณาเขต (sphere) ของเราเอง (2 โครินธ์ 5:18) สิ่งนี้ควรเป็นอะไรที่อยู่ในดวงจิตของพระเยซู เมื่อเราอธิษฐาน “พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอย่างไร ข้าพระองค์ก็ใช้พวกเขาไปในโลกอย่างนั้น” (ยอห์น 17:18)

เราจะแสดงบทบาทการทำให้คืนดีของพระเจ้าได้อย่างไร เพื่อช่วยให้คนที่อยู่รอบตัวเราในเวลานี้คืนดีกับพระองค์

วันหยุดหัตถ์

นักเรียนรุ่นแรกของพระบรมครู

The Master Teacher's First Pupils

ในช่วงราตรีกาลของคืนหนึ่ง พวกเขาเป็นกลุ่มผู้เลี้ยงแกะธรรมดา กำลังดูแลแกะฝูงแกะขนาดทั่วไปหลายฝูง ณ ทุ่งหญ้านอกเมืองขนาดเล็กแห่งหนึ่งในครู้ต่อมา พวกเขาได้ยินเสียงร้องเพลงของหมู่ทูตสวรรค์ บนท้องฟ้าเหนือท้องทุ่ง ครั้งแรกพวกผู้เลี้ยงแกะตกใจกลัว แต่ต่อมารู้สึกอัศจรรย์ใจ พวกเขาได้ยินเสียงประกาศข่าวที่ทำให้โลกแตกตื่น (world shattering news) พวกเขา

ถูกกระตุ้นโดยการมาปรากฏตัวของชาวสวรรค์ ต่างชนกันไปเพื่อเสาะหาพระกุมาร ตามที่ได้ยินเหล่าทูตสวรรค์ประกาศ

ลองจินตนาการหากคุณยืนอยู่กับพวกผู้เลี้ยงแกะ และกำลังจ้องดูที่รางหญ้า คุณได้เห็นอะไร ลูคา 2:8-20

เราต้องชมเชยนักเรียนกลุ่มแรกของพระบรมครู โยเซฟ และมารีย์ และเหล่าผู้เลี้ยงแกะ ลักษณะการถ่อมพระทัยในการเสด็จลงมาบังเกิดของพระกุมาร ไม่ได้บ่งบอก (indication) ความมหัศจรรย์ของการมาบังเกิดในบุคคลของพระกุมาร พระเจ้าได้กลายเป็น “หนึ่ง” กับมนุษยชาติ อย่างไรก็ดี ด้วยการช่วยเหลือของนิมิตความฝัน และทูตสวรรค์ ทำให้นักเรียนกลุ่มแรกของพระองค์ สามารถมองออกไปไกลกว่าการมาบังเกิดของพระเยซู เหล่าผู้เลี้ยงแกะได้ออกไปแบ่งปันข่าวดีกับคนอื่นๆ เกี่ยวกับเอกลักษณ์ (identity) ที่บอกว่า พระกุมารคือ “วันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดของพวกท่านคือพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้ามาประสูติที่เมืองดาวิด” (ตามที่เหล่าทูตสวรรค์ประกาศกับเหล่าผู้เลี้ยงแกะ) (ลูคา 2:11 เปรียบเทียบกับ ลูคา 2:17)

เหล่านักปราชญ์ตอบสนองต่อข่าวการมาบังเกิดของพระเยซูอย่างไร และเฮโรดตอบสนองอย่างไร มัทธิว 2:1-12

ก่อนที่พระเยซูจะทรงสอนด้วยคำอุปมาหรือทรงทำการอัศจรรย์ครั้งแรก พระบรมครูทรงคู่ควรต่อการนมัสการของเรา เพื่อจะมองเห็นคุณค่า และรู้สึกขอบพระคุณได้อย่างเต็มปริมณายหลังในการสอน และพันธกิจของพระเยซู เราจะต้องเข้าร่วมกับนักเรียนกลุ่มแรกเริ่มเหล่านี้ คือเหล่านักปราชญ์ ในการนมัสการพระบรมครู ซึ่งคำสอนของพระองค์ที่เรายกย่องทรงเป็นมากกว่านักการศึกษาที่ฉลาด แต่ทรงเป็นพระเจ้าผู้เสด็จลงมาอยู่กับมนุษย์ การศึกษาคริสเตียนควรหยั่งรากถึงการนมัสการพระคริสต์ จากกลุ่มนักปราชญ์ ผู้เลี้ยงแกะ และเหล่าทูตสวรรค์ เราได้รับการเรียกให้นมัสการพระคริสต์ ษัตริย์องค์ใหม่ผู้เสด็จมาบังเกิด นั่นคือพระกุมารเยซู พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในตัวของพระองค์เอง

การเสด็จลงมาบังเกิดของพระเยซู พระลักษณะนิสัยของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างจักรวาลที่ยิ่งใหญ่ ที่ทรงถ่อมพระทัยมาบังเกิดเป็นมนุษย์ นั่นคือพระเยซู ผู้ทรงดำเนินชีวิตและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อรับโทษของมนุษย์ สิ่งนี้เป็นข่าวดีแก่เราอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, *ครูส่งจากพระเจ้า. การศึกษา*, หน้า 73-83

ใน “ครูส่งจากพระเจ้า” งานการศึกษาแท้ทั้งมวลจะพบศูนย์กลางจากงานการศึกษาวินิจฉัย โดยแท้จริงเป็นเหมือนงานที่พระองค์ได้ทรงสถาปนาหนึ่งพันแปดร้อยปีที่แล้ว พระผู้ช่วยให้รอดตรัสไว้ว่า... “เราเป็นเบื้องต้น และเบื้องปลาย และเป็นพระเจ้าที่ทรงพระชนม์อยู่ “เราคืออัลฟา และโอเมกา เป็นเบื้องต้น และเบื้องปลาย เป็นปฐม และอวสาน” วิวรรณ์ 1:17, 18; 21:6

ในการมาปรากฏของครูคนหนึ่งเช่นนั้น ช่างเป็นโอกาสสำหรับการศึกษา จะมีอะไรที่เลวร้ายมากกว่าความโง่เขลาที่จะแสวงหาการศึกษาจากที่ใดนอกเหนือไปจากพระองค์ เพราะเท่ากับการแสวงหาความฉลาดแยกจากพระ-ปัญญา จะเป็นคนรักความจริง ขณะที่ปฏิเสธความจริงได้อย่างไร ที่จะแสวงหาความสว่างนอกดวงสว่างได้อย่างไร จะมีชีวิตความเป็นอยู่โดยปราศจากชีวิตได้อย่างไร ที่จะหันหน้าหนีจากน้ำพุแห่งชีวิต และหันหน้าไปหาถังเก็บน้ำที่ร้าว (broken cisterns) จะเก็บน้ำไว้ได้อย่างไร

“พระเยซูทรงยืนขึ้น และทรงประกาศว่า “ถ้าใครกระหายให้คนนั้นมาหาเรา และคนที่วางใจในเราดื่มตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า “แม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิต จะไหลออกมาจากภายในคนนั้น” (ยอห์น 7:37, 38) “แต่คนที่ดื่มน้ำที่เราจะให้กับเขานั้น จะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่เราจะให้เขานั้นจะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 4:14) (เอลเลน จี. ไวท์, *การศึกษา*, หน้า 83)

“บรรดา ครูที่รักทั้งหลาย...”

“ขณะที่ทำการเตรียมความพร้อมสำหรับงานระดับสูงสุดของท่าน

ข้าพเจ้า (เอลเลน จี. ไวท์) ขอชี้ให้ท่านไปสู่ถ้อยคำแห่งชีวิต ในวิธีการต่างๆ ของเจ้าชายแห่งครูทั้งหลาย (the Prince of teachers) ข้าพเจ้าขอสั่งท่านให้พิจารณาพระองค์ ตรงนี่คืออุดมการณ์แท้ (true ideal) จงมองดูและยึดมั่นตามนั้น จนกระทั่งวิญญาณของครูจากพระเจ้าจะเสด็จมาสวมทับดวงใจ และชีวิตของท่าน”

“การสะท้อน พระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสมือนเป็นภาพในกระจกเงา ท่านจะ “เปลี่ยนแปลงไปสู่พระฉายาของพระองค์” 2 โครินธ์ 3:18

นี่คือความลึกซึ้งแห่งอำนาจเหนือนักเรียนทั้งหลายของท่าน...จงสะท้อนพระองค์ออกไป” (การศึกษา, หน้า 282)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีบทเรียนสำคัญอะไรที่ครูและนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้จากการเสด็จมาบังเกิดของพระเยซูผู้ทรงเป็นบรมครู
2. บิดา มารดา และครูทั้งหลายที่เป็นคริสเตียน ต้องเป็นผู้มีมาตรฐานสูงเพื่อสะท้อนพระอุปนิสัยของพระเจ้าตามที่ได้เปิดเผยในการเสด็จมาบังเกิดของพระเยซู อย่างไร
3. จงอภิปรายคำถามสุดท้ายในวันพฤหัสบดี ว่าการมาบังเกิด การดำเนินชีวิต และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูที่สอนเราถึงพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าและเสริมแรงเราในการถูกทดลองอย่างไร

บทที่ 6

บทเรียนเพิ่มเติมจากพระบรมครู *More Lessons From the Master Teacher*

วันที่ 31 ตุลาคม – 6 พฤศจิกายน 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 3:1-11; โรม 5:11-19; ปฐมกาล 28:10-17;

ยอห์น 1:1-14; มัทธีว 15:21-28; มาระโก 10:46-52

ข้อควรจำ

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงไปเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหายเป็นปกติแล้ว” ทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และเดินตามพระองค์ไป” (มาระโก 10:52)

ใครในพวกเรา ที่ไม่เคยพูดหรือทำอะไร ซึ่งทำให้เกิดความอับอายแก่คนอื่น ใครท่ามกลางพวกเราไม่เคยทำสิ่งใดที่ทำให้ตนเองเจ็บปวดหรือทำผิดต้องนำมาคิดหนัก จนทำให้เรารู้สึกครั่นคร้าม (recoil) คิดถึงความน่ากลัว (horror) ของผลที่จะตามมา หากคนอื่น ๆ มารู้อับ พวกเราส่วนมากน่าจะ (most likely) เคยมีประสบการณ์ทำนองนี้กันใช่ไหม

ลองคิดว่า อาตัมและเอวารู้สึกอย่างไร หลังจากพวกเขาได้กินผลไม้ต้องห้ามหรือเมื่อยาโคบได้หลอกผู้เป็นพ่อของเขาให้ชื่นชอบเขามากกว่าพี่ชายของเขา เมื่อถูกจับได้เขาต้องวิ่งหนีจากความโกรธของพี่ชาย เขาต้องหนีทั้งที่ไม่ได้เตรียมการเดินทางไกล ต้องนอนกลางที่โล่งแจ้ง และอีกเรื่องผู้หญิงคนหนึ่งทำผิดประเวณีและถูกจับได้ขณะที่ทำบาป (ยอห์น 8:4) กษัตริย์ดาวิดก็ได้ทำบาปร้ายแรง และท่านได้สำนึกผิด พระธรรมสดุดี บทที่ 32 บันทึกถึงความรู้สึกเป็นทุกข์ขี้ใจของดาวิด และท่านได้สารภาพความบาปตลอดเวลาที่ผ่านมามีว่า ท่านรู้สึกอย่างไร

แน่นอน นั่นคือเหตุผลหนึ่งของพระกิตติคุณซึ่งเป็นสากล และการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นการไถ่ความบาปให้กับมนุษยชาติทั้งมวล ไม่ว่าเราจะมีจุดแตกต่างอะไรแน่นอนมีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันทุกคน: คือเราต่างก็เป็นคนบาป

ดังนั้นการศึกษาคริสเตียนแท้จะต้องเกี่ยวกับการชี้เราไปยังการแก้ปัญหาทางเดียวเท่านั้น คือสำหรับสภาพค่อนข้างหดหู่ใจ (dismal) ของเรา สัปดาห์นี้ เราจะมองไปยังการแก้ปัญหาเดียวเท่านั้น จากพระบรมครูของเรา

วันอาทิตย์

แทนที่การปิดบังไว้

Instead of Hiding

อ่านพระธรรมปฐมกาล 3:1-11 เหตุใดพระเจ้าจึงทรงถามอาดัมว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน”

ในเรื่องต้นแบบ (typical) ของ “การล้มลงในความบาป” บ้างก็พรรณนาว่าผลไม้แห่งความบาปคือแอปเปิ้ลหนึ่งผล แต่ข้อพระคัมภีร์ไม่บอกชื่อของผลไม้ชิ้นนี้ เพียงแต่บอกว่า “ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น” (ปฐมกาล 3:3) จะว่าไปชนิดของผลไม้ไม่ใช่ปัญหา แต่การรับประทานผลไม้จากต้นไม้ต้องห้ามต่างหาก เพราะต้นไม้ต้นนั้นเป็นตัวแทนสำหรับบางสิ่ง มันยืนต้นอยู่ที่นั่นสำหรับการทดลอง การกินผลของต้นไม้หมายถึงการปฏิเสธพระเจ้า เท่ากับการประกาศว่า “ฉันสามารถรับผิดชอบสำหรับชีวิตของตนเอง” ฉันจะเป็นพระเจ้าของตัวเอง ฉันมีอำนาจเหนือพระวาระของพระเจ้า” (สำหรับชีวิตของฉัน)

และแน่นอนเมื่อถึงตัวนั้น หลอกอาดัมและเอวาให้รับประทานผลไม้จากต้นไม้ต้องห้ามได้ ชีวิตของพวกเขาไหลลื่น (skedded) ออกจากวิถีของพระเจ้า และจากนั้นเมื่อพวกเขาสัมผัสได้ว่าพระเจ้ากำลังเสด็จมา พวกเขาได้ “ไปซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้กลางสวน” (ปฐมกาล 3:8)

เป็นเรื่องแปลกเพียงใดที่พระเจ้าจะเอ่ยถามอาดัมว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน” พระเจ้าทรงทราบแน่ชัดว่าอาดัมอยู่ที่ไหน บางทีพระเจ้าตรัสถามคำถามนั้นก็เพื่อให้อาดัมและเอวาตระหนักเพียงว่า ที่พวกเขากำลังทำอยู่ คือการซ่อนตัวอันมี

เหตุมาจากสิ่งที่พวกเขาได้ทำ นั่นคือ พระองค์ทรงกำลังช่วยพวกเขาให้มองเห็น และรู้สึกเศร้าใจอันเป็นผลลัพธ์มาจากการกระทำของพวกเขาเอง

อ่าน พระธรรมโรม 5:11-19 ที่ไหนที่อัครทูตเปาโล ได้กล่าวเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างสิ่งที่อาดัมได้ทำในสวนเอเดนกับสิ่งที่พระเยซูได้ทำบนไม้กางเขน สิ่งนี้ควรได้บอกเราว่า พระเยซูเสด็จมาเพื่อ “เปลี่ยนกลับ” (undo) ในสิ่งที่อาดัมได้ทำ

บางคนอาจอ้างว่า แผนการแห่งความรอด คือการที่พระเจ้าทรงตอบสนองต่อคำตอบของอาดัม และเอวาพวกเขาได้ซ่อนตัวจากพระเจ้าเพราะความละอายในความผิดของพวกเขา พระเจ้าเสด็จมาเพื่อช่วย (rescue) พวกเขาให้รอด ในวิถีทางของเราเอง เราก็คงเช่นกัน ได้ทำในสิ่งเดียวกัน และพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเราให้รอด ดังนั้นคำถาม “เจ้าอยู่ที่ไหน” อาจเป็นคำถามที่พระเจ้าทรงถามเราได้เช่นกัน นั่นคือ “ท่านอยู่ที่ไหนในความบาปและความรู้สึกผิด ในการมีความสัมพันธ์กับพระเยซูและในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อช่วยท่านให้รอด

สิ่งใดที่การศึกษาของคริสเตียนถ่ายทอดให้ (entails) เหตุใด “จึงถ่ายทอดให้” หรือแม้แต่ “การกล่าวเน้น” ข้อเท็จจริงมีว่า เมื่อทำผิด ธรรมชาติของมนุษย์คือการซ่อนตัวจากพระเจ้าและจากนั้น ชี้เราไปหาพระเยซูเพื่อการแก้ปัญหา

วันจันทร์

การออกวิ่ง On the Run

อ่านพระธรรมปฐมกาล 28:10-17 อะไรคือบริบทของเรื่องนี้ และเรื่องนี้สอนอะไรแก่เราเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าสำหรับเหล่าคน ผู้มีความรู้สึกอยากจะวิ่งหนีจากความบาปของพวกเขา

ในการดำเนินงานกับส่วนที่เหลือของครอบครัวยาโคบ เมื่อได้รับการช่วยเหลือจากแม่ของเขา ได้ทำการโก่งสิทธิ์ของลูกหัวปีอย่างโหดร้าย ตอนนั้นเขาต้องจ่ายให้กับความไม่สัตย์ซื่อของเขา พี่ชายของเขา รู้สึกโกรธแค้น และขู่ว่า

จะทำร้ายเขา ดังนั้นยาโคบได้ตัดสินใจหลบหนี โดยเดินเท้ามุ่งหน้าสู่บ้านของ
ลุงที่เมืองฮาราน ทุกอย่างได้ทำไปอย่างกระชั้นหัน และอยู่ในสภาพตกใจกลัว

ยาโคบเดินทางเร่งรีบตั้งวันจนตะวันตกดิน เขารู้สึกอ่อนเพลียมาก ไม่นานความมืดได้ปกคลุมไปทั่ว เขาไม่ทราบว่าเขาเดินทางถึงที่ไหน เขาพบ
ก้อนหินก้อนหนึ่งจึงนำมาเป็นหมอนและล้มตัวลงนอน โดยมีท่อนฟ้ายาวเป็นเหมือน
หลังคา ไม่นานเขาหลับสนิทไม่รู้สึกรู้ตัว พลันเขาได้ฝันไป ซึ่งต่อมาก็คือว่าเป็น
ความฝันอันมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วไปโดยชนอิสราเอล เขาฝันเห็นมีบันได
ทอดจากสวรรค์ลงมายังโลกตรงที่เขากำลังนอนอยู่ มีทูตสวรรค์จำนวนหนึ่งกำลัง
เดินขึ้น หรือลงตามขั้นบันไดนั้น

ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงพูดกับเขาว่า “เราคือยาร์เวห์พระเจ้าของ
อับราฮัมบิดาของเจ้าและพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้น เราจะให้
แก่เจ้า และเชื้อสายของเจ้า” (ปฐมกาล 28:13) “และนี่แน่ะ เราอยู่กับเจ้า และ
จะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังดินแดนนี้ เพราะเรา
จะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราได้พูดไว้กับเจ้า” (ปฐมกาล 28:15)

เอลเลน จี. ไวท์ เขียนถึงท่านเปาโล หลังเรื่องนี้ผ่านมานาน ท่านได้
เขียนว่า “การมองเห็นบันไดที่ยาโคบได้เห็นในนิมิต เป็นตัวแทนของพระคริสต์
ผู้ซึ่งได้เชื่อมต่อกับแผ่นดินโลกกับสวรรค์ ระหว่างมนุษย์ผู้มีข้อจำกัดกับพระเจ้าผู้
ไม่มีข้อจำกัด ความเชื่อของท่าน (เปาโล) ได้รับการเสริมกำลัง ขณะเมื่อท่าน
ย้อนคิดถึงเหล่าบรรพชน และเหล่าผู้เผยพระวจนะ ซึ่งต่างฟังฟังในท่าน “ผู้
นั้น” (พระเยซู) เป็นผู้ให้การสนับสนุน และการปลอบประโลม ซึ่งท่านเปาโล
ได้มอบถวายชีวิตให้พระองค์นั้น” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 512)

ท่านยาโคบตื่นขึ้น และพูดกับตัวเองว่า “พระยาร์เวห์ทรงอยู่ ณ ที่นี้
แน่ทีเดียว แต่ข้าเองไม่รู้” (ปฐมกาล 28:16) สิ่งที่ได้เกิดขึ้นตรงนี้ เป็นที่ “น่า
เกรงขาม” ยาโคบไม่เคยลืมนสถานที่แห่งนั้น และท่านได้ตั้งชื่อให้กับสถานที่
แห่งนั้น และจากนั้นได้กล่าวปฏิญาณที่จะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าตลอดชีวิตของ
ท่าน

เราสามารถเรียนรู้อะไรจากเรื่องนี้เกี่ยวกับที่พระเจ้าในพระคริสต์
กำลังแสวงหาเรา ขณะที่เรายังเป็นคนบาปอีกครั้งหนึ่ง เหตุใดการศึกษา

ของคริสเตียน จึงยึดหลักการว่าคำสอนของพระบรมครูจะต้องเป็นส่วนสำคัญที่สุดในสิ่งที่พวกเขาสอน

วันอังคาร

พระอาจารย์เยชู

Rabbi Jesus

ในจำนวนบทเริ่มต้นทั้งหมดของพระคัมภีร์ใหม่ ไม่มีบทใดมีชื่อเสียงเท่ากับบทที่กล่าวไว้ว่า “ในปฐมกาลพระวาทาทรงดำรงอยู่ และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า” (ยอห์น 1:1) และในไม่ช้ายอห์นบทที่ 1 ได้นำคุณไปสู่ข้อพระคัมภีร์อันลึกลับไม่ได้คือ: “พระวาทาทรงเกิดเป็นมนุษย์ และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือพระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14)

อ่าน ยอห์น 1:1-14 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กำลังบอกอะไรเกี่ยวกับใคร คือพระเยซูและพระองค์ทรงกำลังทำอะไรที่นี่ สิ่งนี้ควรบอกอะไรเราเกี่ยวกับพระเยซูว่าพระองค์ทรงเป็นตัวอย่างยิ่งใหญ่ของคุณคนหนึ่ง

พระเจ้าองค์เดียวที่ตรัสกับอาดัมและเอวาในสวน และตรัสกับยาโคบ ณ ที่แห่งหนึ่งซึ่งยาโคบไม่ทราบว่าเป็นที่ใดในเวลานั้น ตอนนั้นพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นบุคคลหนึ่งในพระเจ้าสามพระภาค พระคัมภีร์ใหม่ได้พรรณนาให้เห็นพระลักษณะบุคคล (personified) ของพระเยซู ผ่านทางพระเยซูเราสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยและวิถีของพระเจ้า เพราะวาก่อนเสด็จมาบังเกิด พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า (Jesus was God)

พระธรรมยอห์นบทต่อไปกล่าวถึงท่านยอห์นผู้ให้บัพติศมา (John the Baptist) ซึ่งเป็นนักเทศน์ประเภทเร้าใจ แม้แต่ผู้นำศาสนาจากกรุงเยรูซาเล็มยังสงสัยว่า ท่านอาจเป็นคนพิเศษคนหนึ่ง แต่ท่านยอห์นผู้ให้บัพติศมาประกาศว่าท่านเป็นผู้กำลังเตรียมทางสำหรับใครคนหนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าท่านเอง ใครคนนั้นจะทำให้ทุกคนรู้สึกประหลาดใจเป็นพิเศษ (astounding special) ซึ่งกำลังจะมาปรากฏ และท่านเองกล่าวว่า “แม้แต่สายรัดรองเท้าของท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่สมควรที่จะแก้” (ยอห์น 1:27)

“วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาหาท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29) ท่านยอห์นผู้ให้บัพติศมาเรียกพระเยซูว่า “ลูกแกะของพระเจ้า”

ในเวลาต่อมาศิษย์สองคนของยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ตัดสินใจมาเป็นสาวกติดตามพระเยซู เมื่อพระเยซูทรงถามพวกเขาว่า พวกเขา กำลังมองหาอะไร “เขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่าท่านอาจารย์) ท่านพักอยู่ที่ไหน” (ยอห์น 1:38)

นับแต่นั้นมาพระเยซูคือพระอาจารย์ ซึ่งเป็นครูสอนศาสนาของชาวยิว แต่ไม่มีใครในพวกอาจารย์ของชาวยิวเป็นพระอาจารย์ของมนุษย์เหมือนกับพระองค์ เพราะว่ากล่าวอีกครั้ง พระองค์คือพระเจ้า (องค์หนึ่งในสามพระภาค) ซึ่งมาบังเกิดเป็นมนุษย์ และในบัดนั้นพระทรงทำหน้าที่ (functioned) ในฐานะของพระอาจารย์หรือพระบรมครู ไม่สงสัยเลยว่า เอลเลน จี. ไวท์ เรียกพระเยซูว่า “พระบรมครูยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกเคยเห็น” (เอลเลน จี. ไวท์, *Signs of the Times*, 10 มิถุนายน 1886) ซึ่งจะว่าไป “พระบรมครูท่านนี้คือพระเจ้า” (this Teacher was God)

พระเยซูคือใคร เพราะเหตุใดจึงสมควรที่จะเรียนรู้จากพระองค์ และถือว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการสอนความจริงฝ่ายจิตวิญญาณ ในการสอนนั้น ทำไม่สิ่งที่ทำจึงสำคัญเหมือนกับสิ่งที่พูดด้วย

พุทธ

ผู้หญิงคนหนึ่งทูลตอบ

A Woman Talks Back

พระเยซูทรงเป็นพระบรมครู พระลักษณะนิสัยแท้ของพระบิดาฉายออกมาผ่านการสอนและชีวิตของพระเยซู ดังนั้นเรื่องราวแห่งพระกิตติคุณทั้งหมด และมากกว่านั้นอีกน่าสังเกต (remarkable) แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงสนพระทัยในความคิดหรือปัญหาของทุกคน เมื่อมีใครคนหนึ่งทูลกับพระเยซูและพระองค์ก็ยังทรงรับฟัง

อ่านเรื่องของพระเยซู ทรงพบปะชาวต่างชาติคนหนึ่ง (ชาวคานาอัน) เป็นผู้หญิงจากเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน (มัทธิว 15:

21-28; มาระโก 7:24-30) สังเกตว่าพวกผู้ชายที่ใกล้ชิดกับพระเยซู รู้สึกไม่อดทนกับเธอ และแม่พระเยซูประหนึ่งว่าอยากขับไล่เธอไป คุณคิดว่าอะไรทำให้ผู้หญิงคนนั้นมีความมุ่งมั่นไม่ยอมถอย (audacity) เรื่องนี้ได้สอนอะไรเราเกี่ยวกับองค์พระเยซูเองทรงสอนคนอื่นอย่างไร

ตอนนั้นพระเยซูทรงดำเนินพันธกิจใกล้กับเมืองไทรและเมืองไซดอน พระองค์ได้เข้าไปยังพื้นที่ที่มีชาวต่างชาติอาศัยอยู่ มีความตึงเครียดเรื่องเผ่าพันธุ์ที่ต่างกัน ชาวเมืองที่พูดภาษากรีก พวกเขา มองเชิงดูหมิ่นชาวยิวที่เป็นชาวไร่ชาวนาที่อาศัยอยู่แถบชนบท ขณะเดียวกันชาวยิวเหล่านั้นก็ถือว่าพวกตนเป็นพลไพร่ของพระเจ้า จึงมองคนต่างชาติต่างภาษามีภาวษิต่ำกว่าพวกตน

ไม่นานก่อนหน้านั้น เฮโรดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์หุ่นเชิดของรัฐบาลโรมันให้ปกครองแคว้นกาลิลี ซึ่งเป็นเขตแดนบ้านเกิดของพระเยซู กษัตริย์เฮโรดได้จับท่านยอห์นผู้ให้บัพติศมาไปขังไว้ และไม่นานต่อมาก็สั่งให้ประหารชีวิต งานส่วนใหญ่ของท่านยอห์นผู้ให้บัพติศมาคือการแบ่งปันคนทั้งหลายให้ทราบว่า พระเยซูคือใคร และการที่ท่านยอห์นถูกประหารชีวิต ดูเหมือนเป็นลางร้าย (ominous) บอกว่าพระเยซูกำลังเผชิญหน้ากับอันตรายต่อพันธกิจของพระองค์

พระเยซูทรงรู้สึกหนักพระทัย (strain) ซึ่งพระธรรมมาระโก 7:24 กล่าวว่าพระเยซู “เข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ประสงค์จะไม่ให้ใครรู้ แต่พระองค์ไม่อาจหลบพ้นได้” ผู้หญิงชาวคานาอันคนหนึ่งได้พบ (และขอร้องพระองค์ให้ ขับผีที่สิงอยู่ในลูกสาวของเธอออกไป)

ในวัฒนธรรมของเวลา และสถานที่แถบนั้น ผู้หญิงต่างชาติคนนั้นไม่อาจใช้สิทธิ์ คุณสมบัติของหญิงคนนี้เป็นคนต่างชาติ ต่างวัฒนธรรม ซึ่งคนยิวไม่มีเวลาให้ สรุปลแล้วตามสภาพที่เป็นจริง เธอถูกผลักออกห่างไกลจากการที่จะได้รับประโยชน์ใดๆ

แต่อาการผีเข้าสิงลูกสาวตัวเล็กๆ ของผู้หญิงคนนี้ ซึ่งถ้าจะเปรียบก็เท่ากับเด็กมีอาการป่วยหนักเจียนตาย ผู้เป็นแม่ต้องการความช่วยเหลือ ดังนั้นเธอเฝ้าขอพระเมตตาจากพระเยซูอย่างไม่ท้อใจ

พระเยซูกล่าวเชิงขบขันไล่ให้เธอกลับไป พระองค์ตรัสว่า “การเอาอาหารของลูกโยนให้กับสุนัขก็ไม่สมควร” (มัทธิว 15:26) คำกล่าวนี้อาจทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวด

แล้วมีบางสิ่งน่าสังเกตได้เกิดขึ้น แทนที่เธอจะท้อหรือเจ็บปวด เธอค้นเคยกับธรรมเนียมของชาวยิว ชาวยิวไม่ชอบสุนัข พวกเขาจะไม่ยอมเลี้ยงสุนัขไว้เป็นสัตว์เลี้ยง “ผู้หญิงนั้นทูลว่า จริ่งเจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเศษที่ตกจากโต๊ะเจ้านายของมัน” (มัทธิว 15:27)

ข้อคิดเห็น (remark) ของหญิงคนนี้ทำให้เกิดความแตกต่างขึ้น ดูเหมือนจะเป็นลักษณะหมดทางเลี้ยง (compelling) และพระเยซูทรงรักษาโรค (ขับผีออก) จากลูกสาวของนาง

ข้อพระคัมภีร์กล่าวตอจนจบว่า “แล้วพระเยซูตรัสตอบนางว่า “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของท่านก็มาก ให้เป็นไปตามความต้องการของท่านเถิด” แล้วลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติตั้งแต่เวลานั้น” (มัทธิว 15:28) เราเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดนี้อย่างไร และถ้าเป็นเรา...เราจะตอบสนองอย่างไร หากสิ่งต่าง ๆ ไม่ได้เกิดขึ้นตามที่เราปรารถนา

วันพฤหัสบดี

นักเรียนที่ได้รับ

A Student Who Gets It

พระเยซูและผู้ติดตามของพระองค์ได้กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม เหมือนที่เฮโรดมีความกังวลเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้บัพติศมา เหล่าผู้อยู่ในอำนาจรวมทั้งเฮโรด ตอนนี้มี ความกังวลเกี่ยวกับพระเยซู และเหล่าผู้ติดตามพระองค์อันรวมไปถึงคนยากจน และเหล่าผู้คนที่เปราะบางของสังคม พวกเขาคาดหวังจริงจัง (desperately) ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น

ความต้องการเหนืออื่นใดของพระเยซู คือที่จะนำความหวังมาให้กับโลก แต่พระองค์ทรงมั่นใจ ณ ตอนนี เหล่าผู้มีอำนาจ และผู้มีสิทธิพิเศษจะร่วมมือกันทำในสิ่งที่พวกเขาทำได้ เพื่อทำให้พันธกิจของพระองค์ไม่บังเกิดผล (nullify) พวกเขาไม่ต้องการให้พระองค์บรรลุผลสำเร็จ (succeed)

ท่ามกลางแวดดวงในสุดของนักศึกษาของพระเยซูคือเหล่าสาวกทั้งสิบสองของพระองค์ พวกเขาดูเหมือนมีความกระตือรือร้นที่จะอยู่เคียงข้างพระเยซู

แต่ในเวลาเดียวกัน พวกเขาดูเหมือนยังงงงันหรือเหมือนคนตาบอด (baffled or blind) ยกตัวอย่างเช่น ในพระธรรมมาระโก 8:31-33 พระบรมครูกำลังทำทนายเหล่านักศึกษาของพระองค์ให้มองเห็นสิ่งต่างๆ ด้านยากลำบากสำหรับพวกเขาที่จะมอง นั่นคือในหลายด้าน พวกเขายังคงเป็นคนตาบอดฝ่ายจิต วิชาญาณ อะไรคือความหมายจริงๆ ของคำกล่าวนี้ (ดู มาระโก 8:37)

ทั้งหมดนี้เป็นพื้นฐานสำหรับการเผชิญหน้ากับใครบางคนผู้มองเห็น

อ่านเรื่องของพระเยซู และการรักษาโรคให้ “บารทิเมอัส” คนขอทานตาบอด (ดู มาระโก 10:46-52) สังเกตว่าพระเยซูทรงสำแดงพระเมตตายิ่งใหญ่ ตอนหนึ่งพิจารณาว่าคนตาบอดปรารถนาจะมองเห็น ซึ่งได้ทำให้เขาตัดสินใจติดตามพระเยซูไป บนถนนสู่กรุงเยรูซาเล็ม คุณคิดท่านมาระโก (ผู้เขียน) อาจวาดภาพความแตกต่างระหว่างบารทิเมอัสและสาวกคนอื่นๆ อย่างไร เรื่องนี้ฉายแสงบนสิ่งที่มีความหมายสำหรับคุณ เพื่อให้คุณตอบสนองต่อพระบรมครูอย่างไร

บารทิเมอัสเคยต้องการที่จะมองเห็นผมหยิก (curl) ของเด็กทารก และมองเห็นสีของต้นข้าวสาลีที่พร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยว เป็นการมองเห็นมากกว่าการมองเห็นด้วยสายตาจริงเท่านั้น เรื่องนี้ถ้าจะกล่าวอีกอย่างคือเกี่ยวกับการมองเห็นฝ่ายจิตวิชาญาณ มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่ง “ที่จับต้องได้ และดึงดูดใจ” (getting it-about catching on) เป็นสิ่งที่พระบรมครูหมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ การมองเห็นด้วยสายตาจริงเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญ และพระเยซูทรงทราบ แต่พระเยซูทรงทราบด้วยว่าความปรารถนาในส่วนลึกของทุกคนมีความประสงค์สำหรับชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเดิม

อ่านพระธรรมฮีบรู 5:12-14 สิ่งนี้สอนอะไร เกี่ยวกับการศึกษา
แท้

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, ข้อทดสอบการเป็นสาวก. *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 57-65

เอลเลน จี. ไวท์ บอกเรา (ท่ามกลางสิ่งอื่นๆ) เมื่อเราตอบสนองต่อคำสอนของพระบรมครูอย่างจริงจัง “เราจะปรารถนาจะสวมพระฉายา และหายใจในวิญญาณของพระองค์ และทำในสิ่งที่เป็น้ำพระทัย และทำสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงพอพระทัย” (*เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 58) ในการรวมกลุ่มทำกิจกรรมเพื่อพระคริสต์กับคนอื่นๆ “จะกลายเป็นสิ่งที่ให้ความสุข” (becomes a delight) (*เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 59) ตอนนี้จากข้อปรีक्षाที่ได้จากพระธรรมมัทธิว บทที่ 5-7 ตรงนี้คือ “เรื่องเทศนาบนภูเขา” บทสรุปยิ่งใหญ่ (great summaries) ข้อหนึ่งที่พระบรมครูต้องการให้นักศึกษาของพระองค์ รู้จัก หลักการสำคัญ (keynote) แห่งอาณาจักรที่พระคริสต์ทรงเสด็จมาสถาปนาขึ้น

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ตามที่พระเจ้าตรัสกับอาดัม เอวา และยาโคบ พระเยซูตรัสกับเราด้วย พระองค์ทรงเชื่อมต่อ สิ่งที่เป็นความปรารถนาในส่วนลึกของเรา และพระองค์ทรงทำให้เราตกใจ เพื่อให้เราทบทวนว่าเราเป็นใครและกำลังไปที่ไหน สิ่งนี้ให้แนวทางแก่เราในการสอนลูกอย่างไร
2. คุณอยู่ตรงจุดไหนบนเส้นทางเดินแห่งชีวิต นี่เป็นคำถามที่มีประโยชน์อย่างไร และจากแนวความคิดที่ว่าโบสถ์เป็นพระกายของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 12:27) เราจะเข้าถึงคนอื่นเพื่อเชื่อมทุกคนให้เป็นหนึ่งเดียวได้อย่างไร
3. จากเนื้อหาวนพฤษภดี ทันทีที่บารทิเมอัสได้รับการรักษา ดวงตาฝ่ายร่างกาย รวมถึงจิตวิญญาณ เขาได้ติดตามพระเยซูไปตามถนนสู่กรุงเยรูซาเล็ม เขาต้องการสวมพระฉายาของพระคริสต์ มีลมหายใจแห่งวิญญาณของพระองค์ และทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ เหตุใดบางคนจึงมีความยินดีมากเช่นนี้
4. จากคำถามสุดท้ายของวันพฤษภดี เราเรียนรู้วิธีแยกแยะความดีและความชั่วอย่างไร และเพราะเหตุใดบางครั้งการกระทำจึงสำคัญกว่าความรู้

บทที่ 7

การนมัสการในการศึกษา

Worship in Education

วันที่ 7 - 13 พฤศจิกายน 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ดาเนียล บทที่ 3; วิวรรณ์ 14:6-12; สดุดี 78:1-17; ยอห์น 4:7-26;

1 พงศาวดาร 16:1-36; มาระโก 7:1-13

ข้อควรจำ

“จงถวายพระเกียรติซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์
แต่พระยาห์เวห์ จงนำเครื่องบูชาเข้ามาเฝ้าพระองค์ จง
นมัสการพระยาห์เวห์ในความงามแห่งความบริสุทธิ์”
(1 พงศาวดาร 16:29)

ก การนมัสการเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติความเป็นของมนุษย์ แม้แต่เป็นธรรมชาติของมนุษย์หลังจากได้ล้มลงในความบาปแล้ว ไม่มีคำถามเราถูกสร้างให้มีตัวตน มีเสรีภาพซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้ กระนั้นเรายังต้องการจะนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเรารักพระองค์ และเราทราบว่าคุณค่าแก่การนมัสการ การนมัสการเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ค่อนข้างง่ายในโลกก่อนความบาป ณ เวลานั้นมนุษย์เข้าเฝ้าต่อพระพักตร์ เข้าใกล้ชิดพระเจ้า พระผู้สร้าง ขณะที่โลกยังไม่ได้ได้รับความเสื่อมเสีย (unmarred) จากความบาป ความตาย ไม่มีร่องรอยของการถูกทำลาย (destruction) ของสรรพสิ่งที่ได้ทรงสร้างไว้ ขณะในเวลานี้หลังจากที่โลกได้ล้มลงในความบาป เราจึงแทบจะจินตนาการโลกก่อนความบาปไม่ได้

ทุกวันนี้ แน่นนอน แม้ว่าเรามีความรู้สึกแต่กำเนิด (innate) ในความต้องการที่จะนมัสการอยู่ในใจของเราก็ตาม ก็เหมือนกับสิ่งอื่นๆ ในโลกที่บิด

เบี้ยว (twisted) และบิดเบือน (distorted) โดยความบาป ซึ่งหมายความว่าท่ามกลางสิ่งอื่นๆ มนุษย์มีใจรักการนมัสการ อาจจบลงที่การนมัสการสิ่งที่ผิดหรือสิ้นสุดลงด้วยการไม่นมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าในลักษณะที่เขาหรือเธอสมควรที่จะนมัสการ (ตัวอย่างเช่น มาระโก 7:1-13; เยเรมีย์ 7:4)

ดังนั้นเพราะว่าการนมัสการเป็นสิ่งที่ เป็นแกนกลางสำหรับประสบการณ์ของคริสเตียน การศึกษาของคริสเตียนจะต้องเชื่อมโยงกับคำถามเรื่องการนมัสการ ซึ่งเป็นหัวข้อของบทเรียนสำหรับสัปดาห์นี้

วันอาทิตย์

เราทั้งหมดนมัสการบางสิ่ง

We All Worship Something

มีบางสิ่งในตัวเรา บางสิ่งไม่ต้องสงสัย นั่นถูกถักทอไว้ในตัวเราโดยพระเจ้า รวมกับสิ่งอื่นทุกอย่าง ได้เกิดวิปริต (warped) ไปโดยความบาป ทำให้ความต้องการที่จะนมัสการเปลี่ยนแปลงไปจากตอนเริ่มต้น แน่ชัดว่าเราต้องการจะนมัสการสิ่งเดียวที่มีค่าควรแก่การนมัสการ คือองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระเจ้าผู้สร้างของเรา แต่นับจากมนุษย์ได้ล้มลงในความบาป ทั้งหมดได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างใหญ่หลวง

แต่ถูกแล้ว เราทั้งหมดนมัสการบางสิ่ง บางคน ไม่ว่าจะอะไรก็แล้วแต่ สิ่งนี้ช่วยอธิบายว่าเหตุใดตลอดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติและแม้แต่ปัจจุบัน มนุษย์ปฏิบัติการณ์นมัสการ ในสมัยอียิปต์โบราณ บางคนนมัสการฟาโรห์ ในเวลาอื่นๆ ในบางพื้นที่มนุษย์นมัสการรูปปั้นจำพวกปลา เทพเจ้าซึ่งมีหลายหัว (multiheaded gods) และสมมติเทพองค์อื่นๆ ประชาชนบางกลุ่มนมัสการดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ

ปัจจุบันผู้คนส่วนใหญ่ดูฉลาดเกินไปที่จะก้มกราบรูปหล่อของกบ (แต่ไม่ใช่รูปหล่อของมารีย์) แต่กระนั้นไม่ได้หมายความว่ามนุษย์ ไม่ว่าจะอยู่ในทางโลกหรือไม่...ได้นมัสการบางสิ่งเช่น: เงินทอง อำนาจ หรือเซ็กซ์ หรือตนเอง ดารา (นักแสดง นักร้อง นักกีฬา ฯลฯ) แม้แต่นักการเมือง ไม่ว่าจะอะไรก็แล้วแต่ ที่เรารักมากที่สุด หรือสิ่งใดๆ ที่เราให้ความสนใจ หรือทุ่มเทชีวิตให้ นั่นคือสิ่งที่เรานมัสการ นักประพันธ์ชาวโลกชื่อ ดาวิด ฟอสเตอร์ วอลเลซ กล่าวเตือนว่า “ถ้าท่านนมัสการสิ่งผิด มันจะกัดกินท่านทั้งเป็น”

เรื่องอะไรในพระธรรมดาเนียล บทที่ 3 สอนเราเกี่ยวกับความสำคัญของการนมัสการแท้

เยาวยุวชนชาวยิวสามคน แนใจว่าได้ถือรักษาพระบัญญัติข้อที่สอง (อพยพ 20:4-6) อย่างจริงจังเหมือนที่พระเจ้าทรงคาดหวัง ซึ่งจะว่าไปเป็นส่วนหนึ่งของพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งรวมไปถึงข้อห้ามเรื่องการฆ่าคน การลักขโมย และอื่นๆ การนมัสการอย่างถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญมาก ซึ่งที่จริงมันได้กลายเป็นศูนย์กลางของประเด็นหลักในช่วงวันสุดท้ายของโลก ก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ดังนั้นการศึกษาของคริสเตียนจำเป็นต้องรวมเข้าไปกับคำถามทั้งหมดของการนมัสการ: นั่นคืออะไร เราจะทำสิ่งนี้ได้อย่างไร เหตุใดจึงสำคัญ และเราจะนมัสการใคร

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:6-12 ข้อพระคัมภีร์อะไรสอนเราเกี่ยวกับศูนย์กลางคำถามของการนมัสการ ซึ่งจะอยู่ในวิกฤติการณ์สุดท้ายก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง

วันจันทร์

ประกาศให้ลูกของพวกเขา

And Declare Them to Their Children

พระธรรมสดุดี ในพระคัมภีร์เดิมในที่สุดมีบทบาทในทางศาสนาของชาวอิสราเอลโบราณ พวกเขาจะท่องจำ บ่อยครั้งร้องคลอไปกับเครื่องดนตรีในช่วงที่มีการนมัสการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนมัสการในที่สาธารณะ ในสมัยพระคัมภีร์เดิมเป็นกฤษฎีที่ประชาชนทั่วไปใช้ในการนมัสการร่วมกัน

ในพระธรรมสดุดีซึ่งเป็นพื้นฐานของบทกวี บทเพลงบรรยายความรู้สึก (lyrics) คำในภาษาฮีบรูสำหรับ “สดุดี” คือ “Tehillim” ซึ่งหมายถึง “เพลงสรรเสริญ” และเมื่อเราร้องสรรเสริญพระเจ้า ไม่ว่าเราจะกำลังทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเรากำลังนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า

อ่านพระธรรมสดุดี 78:1-17 มีบทเรียนจำเป็นอะไรที่ขาดไม่ได้ (essential) ตรงนี้ ซึ่งมีนเหมาะสมกับคำถามทั้งหมดด้านการศึกษาและการนมัสการอย่างไร

มีการกำหนด (determination) อะไรบางอย่างเกี่ยวกับข่าวสารในพระธรรมสดุดี บทที่ 78 ในข้อที่ 2 อาสาฟ (Asaph) กล่าวถึงเราจะแบ่งปัน “คำปริสนาของโบราณกาล” คำว่า “ปริสนา” ไม่ได้หมายถึง “การพูดเป็นกลาง” แต่หมายถึง “เลื่อนราง” หรือ “ค่อยเลื่อนหายไป” มากกว่า เหมือนประวัติศาสตร์สามารถเป็น เหตุการณ์รุนแรงเมื่อนับย้อนหลังจนถึงเวลาของมัน ในฉบับแปลอื่น “ปริสนา” อ้างถึง “ความลึกลับ” (secret) หรือ “ความจริงเก่าแก่ที่มีรสหวาน” (ข่าวสาร) จุดที่ต้องการนำเสนอตรงนี้ ไม่ว่าจะมีความอื่นใดเกี่ยวกับการศึกษาของชนอิสราเอลรวมเข้ามา หมายถึงการสอนเด็ก ๆ ในเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำต่อชนชาติที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้

มองไปที่พระธรรมสดุดี 78:6-17 มีบทเรียนเจาะจงอะไรที่พวกเขาจะต้องสอนให้เด็ก ๆ ของพวกเขา อะไรคือเป้าหมายสุดท้ายของการศึกษา

ท่ามกลางเป้าหมายต่าง ๆ ของการศึกษาตามที่เราได้เห็นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้คือ พวกเด็ก ๆ จะเรียนรู้การไว้วางใจในพระเจ้า และถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ข้อพระคัมภีร์เช่น วิวรณ์ 14:12 สะท้อนแนวคิดเดียวกันสำหรับเราในปัจจุบันอย่างไร

วันอังคาร **ด้วยจิตวิญญาณและความจริง** In Spirit and in Truth

เรื่องราวความอัศจรรย์ที่สุดเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ คือเรื่องพระเยซูทรงเย้ยหยานจิตวิญญาณทั้งหลายที่แตกหักแล้ว ซึ่งถูกพบในเรื่องพระเยซูและหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำ

อ่าน ยอห์น 4:7-26 พระเยซูตรัสอะไรกับหญิงชาวสะมาเรียเกี่ยวกับการนมัสการ และการสนทนาหัวข้อนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

แม้ว่าหญิงชาวสะมาเรียพยายามจะเปลี่ยนหัวข้อการสนทนา โดยการพูดถึงการนมัสการ พระเยซูทรงใช้กลยุทธ์ (tactic) ของเธอ สอนความจริง

อันลึกซึ้งบางประการแก่เรา เกี่ยวกับว่าอะไรมีส่วนอยู่ในการนมัสการ บางทีสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับวัตถุประสงค์โดยตรง คือสิ่งที่พระเยซูตรัสใน ยอห์น 4:24 “พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ คนที่นมัสการพระองค์ จะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง”

การนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าเที่ยงแท้จะต้องนมัสการ “ด้วยจิตวิญญาณ” คือต้องแผ่ก้านไผ่จากความรักของพระเจ้า จากประสบการณ์ของการรู้จักพระองค์เป็นส่วนตัว “ศาสนาที่มาจากพระเจ้าเป็นศาสนาเดียวที่จะนำไปสู่พระเจ้า เพื่อที่จะรับใช้พระองค์อย่างถูกต้อง เราจะต้องเกิดจากพระวิญญาณของพระเจ้า สิ่งนี้จะชำระดวงใจ และเสริมสร้างจิตใจขึ้นใหม่ เพื่อรับความรู้และความรักของพระเจ้า ซึ่งจะทำให้เราเต็มใจที่จะเชื่อฟังข้อกำหนดทั้งหมดของพระองค์ นี่เป็นการนมัสการแท้ อันเป็นผลจากการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (เอลเลน จี. วัตต์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 189)

ในเวลาเดียวกัน การนมัสการจะต้องอยู่ “ในความจริง” เราจะต้องมีความรู้บางประการของพระเจ้าอย่างถูกต้อง ว่าพระองค์เป็นใคร และพระองค์ทรงประสงค์อะไรจากเรา หรือกล่าวได้ว่า จะต้องมียุทธศาสตร์เชื่อมอยู่เช่นกัน (มีความหมายเต็มอย่างไร ยกตัวอย่างเช่น การทราบว่าเป็นการนมัสการพระเจ้าผู้จะไม่ทรงเผาผลาญผู้คนในไฟนรกด้วยไฟไม่รู้ดับชั่วนิรันดร์)

ดังนั้นตรงนี้เรามองเห็นรากฐานสองประการในการนมัสการ: (1) ประสบการณ์ที่มาจากการได้ทราบ และการเชื่อฟังพระเจ้า (2) เป้าหมายความจริงที่เปิดเผยให้เราทราบเกี่ยวกับพระเจ้า วิญญาณที่ปราศจากความจริงสามารถนำไปสู่อารมณ์ความรู้สึกอันตื้นเขิน ซึ่งสร้างขึ้นจากอารมณ์ที่เอาแน่นอนไม่ได้ มากกว่าสิ่งอื่นใดในการเปรียบเทียบ ความจริงที่ปราศจากพระวิญญาณสามารถนำไปสู่รูปแบบพิธีที่ไร้ชีวิต ดังนั้นเราต้องการทั้งสองอย่าง

คุณจะสอนอื่นให้นมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริงได้อย่างไร ในขณะที่เขาเน้นด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น

อ่าน 1 พงศาวดาร 16:1-36 พยายามนึกถึงฉาก ฉากที่คุณจินตนาการมีความเคร่งขรึม (solemn) น่ายำเกรง (fearful) หรือการเล็งฉลองและความเบิกบานใจ ในทางใดที่อาจผสมผสานทั้งสองอย่างเข้าด้วยกัน เราสามารถเรียนรู้อะไรจากฉากนี้ เกี่ยวกับการนมัสการ และเราควรสอนหรือแม้แต่มีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างไร

สถานที่นมัสการคือพลับพลา (tabernacle) สถานที่พระเจ้าทรงประทับกับชนอิสราเอลสมัยโบราณ และเป็นสถานที่แผนการแห่งความรอดได้ถูกเปิดเผยแก่พวกเขา พลับพลาเป็นศูนย์กลาง จนกระทั่งต่อมาเป็นสถานที่สำหรับการนมัสการ และการนมัสการการศึกษาต้องขึ้นไปที่พระเยซู และแผนการแห่งความรอด ทั้งหมดเป็นเงาซึ่งสำแดงให้เห็นในพิธีนมัสการของพลับพลา สิ่งอื่นใดที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อเรามีค่าควรแก่การได้รับการสรรเสริญ และการนมัสการ ทั้งหมดนี้จะไร้ความหมาย ถ้าปราศจากความหวังแห่งชีวิตชั่ววันนิรันดร์ที่ได้เสนอให้เราโดยการถวายบูชา และการรับเอาความตายแทนเราบนไม้กางเขนของพระองค์

อนึ่งให้สังเกตแรงผลักดัน (thrust) ของ “การประกาศพระกิตติคุณ” (evangelistic) จากตอนหนึ่งของข้อความ (passage): “ทั่วโลกจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของชาวอิสราเอล”

มองไปที่ 1 พงศาวดาร 16:29 “จงถวายพระเกียรติ ซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์ แต่พระยาห์เวห์จงนำเครื่องบูชาเข้ามาเฝ้าพระองค์ จงนมัสการพระยาห์เวห์ในความมั่งคั่งแห่งความบริสุทธิ์” คำว่า “ความมั่งคั่งแห่งความบริสุทธิ์” หมายความว่าอย่างไร

สำหรับผู้เริ่มต้นคิดเกี่ยวกับความน่าเกลียด สิ่งที่ทำให้เสียหาย สิ่งที่ทำให้เสื่อมทราม อันเนื่องมาจากความบาป อีกอย่างหนึ่งที่ยากสำหรับเราในเวลานี้ที่จะจินตนาการถึงความชั่วร้าย ความน่าสะพรึงกลัว ความเลวร้ายในการกราบไหว้นมัสการของชนชาติต่างๆ รายรอบชนอิสราเอล การนมัสการที่

รวมไปถึงการทำสิ่งต่างๆ เช่น การนำเด็กมาเผาบูชาถวาย และไม่ต้องสงสัย
สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าเหล่าชนที่ปฏิบัติเช่นนี้เป็นคนแบบใด

ในการเปรียบเทียบ ซนอิสราเอลจะต้องเป็นชนชาติบริสุทธิ แยกออกมา
มาจากธรรมเนียมประเพณีชั่วร้ายที่อยู่รอบๆ พวกเขา พวกเขาต้องมีดวงใจ
และดวงจิตบริสุทธิ สิ่งนี้เองที่ทำให้การนมัสการของพวกเขามีความหมาย และ
มีความมั่งงามต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ครั่งแล้วครั่งเล่าที่เหล่าผู้เผยพระ-
วจนะของพระคัมภีร์เดิมต่อต้าน (railed) เหล่าผู้นมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าของ
ขณะเดียวกันพวกเขาหมกมุ่นในการทุจริต (corruption) และดวงใจของพวกเขา
อยู่ห่างไกลจากพระองค์

วันหยุดหีบตี

รูปเคารพของการศึกษา

Idolatry in Education

ซนอิสราเอลโบราณแวดล้อมโดยชนชาติที่เคร่งศาสนา พวกเขาเป็น
เหล่าผู้ทำตัวให้เป็นที่พอใจของเทพ (gods) หลายองค์ของพวกเขา ด้วยการ
ทำแม้แต่การเผาถวายบูชาเด็กๆ ของพวกเขา... นั่นเป็นการอุทิศถวายแท้จริง
หรือไม่

ดังนั้นการนมัสการของจริง นมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้ เป็นส่วนสำคัญ
ของการปกป้องชาวฮีบรูจากการหลงไปติดอยู่กับการกราบไหว้รูปเคารพ ซึ่ง
เป็นการนมัสการเทียมเท็จของชนต่างชาติที่อยู่แวดล้อมพวกเขา กระนั้นแทน
ที่พวกเขาจะใส่ใจในคำเตือนของพระเจ้า พวกเขายังหลงไปสู่การกราบไหว้
รูปเคารพที่พระเจ้าได้เตือนไว้เป็นพิเศษก่อนหน้าแล้ว

แล้วเราในปัจจุบันนี้เล่า เหตุใดการนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้ จึงเป็น
การนับใหม่อีกครั้ง (recounting) ในสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อพวกเรา ซึ่งเป็น
สิ่งสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะที่เรากำลังเผชิญหน้ากับอันตราย
ของการไหว้รูปเคารพสมัยใหม่

อ่านพระธรรมมาระโก 7:1-13 เราได้พบหลักการอะไรในข้อ 7-9
ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้วันนี้ ในบริบทของการศึกษาคริสเตียน
และอันตรายของคำสอนเทียมเท็จที่รับมาจากโลก ซึ่งอาจเป็นผล
สะท้อนในด้านลบต่อแนวปฏิบัติตามความเชื่อของเรา

แนวคิดด้านสติปัญญายิ่งใหญ่หลายแนวในโลกปัจจุบัน ถูกวางบนความคิดเห็นตามความเป็นจริงของธรรมชาติ การศึกษาเรื่องระเบียบวินัยหลายอย่างในการศึกษาในโรงเรียนทุกวันนี้มาจาก “การมองเห็นในหลายมิติ” (perspective) ซึ่งบ่อยครั้งสิ่งที่ถูกสอนมีความขัดแย้งกับพระคัมภีร์ เราอาจถูกทดลองให้ล้มสการแนวคิดที่เคยเป็นทฤษฎีที่มาจาก “ข้อสันนิษฐาน” (postulated theorized) ซึ่งนำไปปฏิบัติ เราอาจยกย่องเทิดทูน (deify) ผู้เป็นเจ้าของมันสมองเฉียบแหลมในด้านปรัชญา ด้านวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ปัญหาที่ว่าบ่อยครั้งที่แนวคิดเหล่านี้อาจขัดแย้งกับพระคัมภีร์ กระนั้นเพราะว่าแนวคิดเหล่านี้ถูกสอนและเชื่อว่าเป็นความจริง ผู้คนจึงพยายามที่จะรวมเข้าด้วยกัน (incorporate) กับการศึกษาคริสเตียน อย่างไรก็ตามวิธีเดียวที่สามารถทำได้คือการประนีประนอมความเชื่อ ซึ่งบ่อยครั้งต้อง “ปรับทิศทาง” (twisting) หรือ “บิดเบือน” (distorting) คำสอนของพระคัมภีร์ เพื่อให้พระคัมภีร์สอดคล้องกับแนวคิดปัจจุบัน

มีคำสอนอะไรในปัจจุบันนี้ที่เป็นที่นิยมและขัดแย้งกับพระคัมภีร์ และเราในฐานะคริสตจักรจะปกป้องตัวเราเองจากสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ใครจะรู้จักใจนั้นเล่า” (เยเรมีย์ 17:9) เหล่าศาสตราจารย์คณะศาสนศาสตร์ไม่เต็มใจจะให้มีการทดสอบ (examine) อย่างจริงจังว่าพวกเขาเองอยู่ในความเชื่อดีไหม พวกเขามีความกลัวในข้อเท็จจริงที่ว่า วิชาที่สอนหลายวิชาอิงอยู่กับความหวังอย่างผิดๆ บางคนก็อิงอยู่กับประสบการณ์เดิมที่พวกเขาเคยมีเมื่อหลายปีก่อน แต่เมื่อนำมาสู่เวลาแห่งการค้นดวงใจที่ทั้งหมดควรจะมีประสบการณ์ประจำวัน พวกเขาไม่มีอะไรจะเกี้ยวโยงด้วย พวกเขาดูเหมือนจะคิดถึงความจริงอย่างมืออาชีพ (profession of the truth) ที่จะช่วยพวกเขาเมื่อความบาปเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าทรงเกลียดได้รับการผ่อนปรนลง (subdued) พระเยซูจะเข้ามาและร่วมรับประทานอาหารกับคุณ และคุณอยู่กับพระองค์ คุณก็จะ

ได้รับผลกำลังจากพระเยซู และคุณก็จะเติบโตไปกับพระองค์ และสามารถมีชัยชนะบริสุทธิ ที่จะพูดว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงประทานชัยชนะผ่านทางพระเยซูคริสต์ จะเป็นความชื่นชมต่อองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า ถ้าเหล่าคณาจารย์คณะศาสนศาสตร์ผู้เป็นแต่ผู้อื่นๆ ในด้านศาสนาจะไม่เคยกล่าวชื่อของเขา พวกเขาวางน้ำหนักอย่างต่อเนื่องให้กับเหล่าผู้ติดตามที่สัตย์ชื่อของพระเยซู พวกเขาเป็นก้อนหินที่ทำให้ผู้ยังไม่มี ความเชื่อสะดุด ขณะที่เหล่าทูตสวรรค์ชั่วจะยินดีปรีดา (exult) กับพวกเขา และเหน็บแนม (taunt) เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วยวิถีอันคดเคี้ยว (crooked course) ของพวกเขา คำสาปแช่งเช่นนั้นเป็นมูลเหตุเกิดที่บ้านและต่างแดน พวกเขาขยับเข้าใกล้พระเจ้าด้วยริมฝีปากของพวกเขา ขณะที่ดวงใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Spiritual Gifts*, เล่ม 2, หน้า 227)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จาก มาระโก 7:1-13 การนบมัสการเทียมเท็จเกิดมาจากใจ พระเจ้าไม่ยอมรับการนบมัสการด้วยลึนที่ไม่ได้มาจากใจ พระกิตติคุณและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเพื่อไถ่เรา ควรปลุกเราให้เปิดใจรักพระองค์อย่างแท้จริงอย่างไร
2. คิดให้ละเอียดเกี่ยวกับการนบมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และความจริง เป็นไปได้หรือไม่ที่เราจะเน้นสิ่งหนึ่งโดยทิ้งอีกสิ่งหนึ่ง และทำไมจึงจำเป็นต้องมีสองสิ่งด้วยกัน
3. เป็นความจริงที่เราจะต้องนบมัสการพระเจ้าจากใจของเรา แต่จำเป็นหรือไม่ที่เราต้องรอให้ใจของเราพร้อมก่อน เราจึงจะเข้ามานบมัสการพระองค์ และทำอย่างไรใจของเราจึงจะพร้อมสำหรับพระองค์

บทที่ 8

การศึกษาและการไถ่ให้รอด

Education and Redemption

วันที่ 14 - 20 พฤศจิกายน 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 1:26, 27; อีสยาห์ 11:1-9; 2 ทิโมธี 3:14-17;

1 พงศกษัตริย์ 4:29-34; ยอห์น 14:17; 1 โครินธ์ 2:1-16

ข้อควรจำ

“พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม” (2 ทิโมธี 3:16)

พระคัมภีร์เล่าเรื่องยาวเกี่ยวกับพระเจ้า และประชากรของพระองค์ บางครั้งผู้คนมองดูเหมือนเป็นเรื่องความรักที่บิดเบี้ยวไป อย่างน้อยก็เกิดขึ้นชั่วคราว หรือไม่ก็สามารถมองเห็นเป็นเรื่องของบิดา และลูกๆ ที่คิดกบฏต่อบิดา ซึ่งในที่สุดได้หันกลับมาเป็นลูกที่ดี

แต่วัตถุประสงค์ของการสอนสัปดาห์นี้ เราจะค้นพบเรื่องในพระคัมภีร์อีกหัวข้อหนึ่ง ชื่อเรื่องว่า “ครู และนักศึกษาของเขา” พวกนักศึกษากันสอบตกหลายรอบ แต่ครูอดทนอธิบายบทเรียนครั้งแล้วครั้งเล่าจนกระทั่งในที่สุดมีนักศึกษาบางคนได้เรียนรู้

เรื่องในพระคัมภีร์ไม่เหมือนกับเรื่องของมนุษย์เราเอง ซึ่งเราทราบดีว่ามีข้อยกเว้นข้อเดียว คือเรื่องของพระเจ้าและประชากรของพระองค์ ซึ่งให้ความมั่นใจว่าสุดท้ายจบลงด้วยดีหรือบรรลู่ถึงเป้าหมาย พระคุณของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์เป็นหลักประกันในผลลัพธ์ที่ออกมา ความรับผิดชอบใน

ความสัมพันธ์นี้บ่อยครั้งเกิดความเข้าใจผิด และแม้แต่เป็นสิ่งที่น่ากลัว (dreaded) โดยคนจำนวนมากผู้ซึ่งคิดว่าเป็นภาระที่หนักอึ้ง แต่ในข้อเท็จจริงเรื่องพระคัมภีร์เป็นสิ่งซึ่งขาดเสียมิได้ (essentially) เป็นการเชื่อเชิญให้มารู้จักพระเจ้า และเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ ที่จริงแล้วการเรียนรู้ที่จะรู้จักพระเจ้าเป็นเรื่องการตอบสนองสำคัญที่สุด (foremost) ของเรา ที่จะตอบสนองต่อพระคุณของพระองค์ เราไม่อาจทำอะไรเพื่อจะได้รับการพระคุณนั้น แต่เราสามารถเรียนรู้เรื่องพระคุณ และอะไรคือการศึกษาของคริสเตียน ถ้าไม่ ณ แกนกลาง การศึกษาสอนเราเกี่ยวกับพระคุณนี้

วันอาทิตย์

ตามพระฉายาของพระเจ้า

In the Image of God

อ่าน พระธรรมปฐมกาล 1:26, 27 และ ปฐมกาล 5:1, 3 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ และต่อจากนั้นมื่ออะไรเกิดขึ้นกับมนุษย์หลังจากความบาป

ส่วนของประโยคที่กล่าวว่า “ในพระฉายาของพระเจ้า” เป็นการตีความหมายในลักษณะที่ทำให้หลงใหลและน่าประทับใจ (captivated) เป็นเวลาหลายศตวรรษ ที่คำว่า “พระฉายา” (image) นี้ ที่มนุษย์ถูกสร้างขึ้นในครั้งแรกนี้คืออะไร หมายความว่าพระเจ้ามองดูที่กระเจกเงา และทรงปั้นมนุษย์ให้มองดูเหมือนพระองค์เอง หรือทรงหมายความว่ามนุษย์มีลักษณะเหมือนกับพระเจ้ามากกว่ารูปแบบชีวิต หรือเป็นการอ้างถึงด้านจิตวิญญาณและด้านสติปัญญาว่ามีความละม้าย (similarity) และเข้ากันได้ (compatibility) ระหว่างพระผู้สร้าง และมนุษย์ที่ทรงสร้างขึ้น พระคัมภีร์ไม่ให้คำอธิบายชัดเจนเรื่องการสำแดงออก (expression) ในเรื่องนี้ แม้ผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์ (scholars) ทั้งหลายได้รับการตีความหมายหลายอย่างจากพระคัมภีร์ ในสิ่งที่อาจหมายถึงอย่างไรก็ดีเราสามารถมองเห็น หลังจากความบาป พระฉายานี้ได้ถูกเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งนี่คือสิ่งที่ เอลเลน จี. วัตส์ เขียนถึงเป้าหมายของการศึกษา คือที่จะไถ่กลับมาซึ่งพระฉายาของพระผู้สร้างมนุษย์ (*การศึกษา*, หน้า 14-16)

การศึกษาจะบรรลุเป้าหมายที่สำคัญได้อย่างน่าทึ่งเช่นนั้นอย่างไร

ประการแรก ต้องจำไว้ว่า พระเจ้าทรงสร้างเราให้มีความสัมพันธ์กับพระองค์ ให้มีบางส่วน (somewhat) เหมือนบิดา มารดาปฏิบัติต่อเด็กๆ ของพวกเขา พระองค์ได้ทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์ เป็นอย่างเดียวกับที่บิดามารดาที่เป็นมนุษย์มีลูกๆ ในลักษณะ (image) ของพวกเขา (ปฐมกาล 5:1) เพื่อที่พระองค์จะสามารถเลี้ยงดูเราให้เป็นลูกๆ ของพระองค์ ซึ่งเป็นใครในครอบครัวของพระองค์ พระองค์สามารถสื่อสารกับเรา และสร้างรูปแบบ (form) ความสัมพันธ์อันยืนยง (lasting) กับเรา ดังนั้นพระฉายามีความหมายมากกว่า “ฉายาในด้านจิตใจ” ที่สามารถทำให้สองบุคคล (two beings) หนึ่งคือพระเจ้า (divine) และอีกฝ่ายคือมนุษย์ ที่จะมีการพบปะทางใจ สิ่งนี้เกิดขึ้นอย่างเที่ยงตรง (precisely) ในรูปการศึกษา ประการแรกระหว่างบิดามารดาและเด็กๆ และภายหลังที่โรงเรียน เมื่อเหล่าครูรับไม้ต่อในเรื่องการศึกษา เป็นที่ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงพระประสงค์ให้เป็นขั้นตอนของการศึกษา ซึ่งเราทราบดี เมื่อแสดงความแตกต่าง (distinguishing) ระหว่างเราจากรูปแบบชีวิตอื่นๆ พระเจ้าทรงสร้างเราในพระฉายาของพระองค์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้น เพื่อให้พระองค์สามารถจะสอนเรา และเราสามารถเรียนรู้จากพระองค์ได้ จนกระทั่งพระฉายา (His mind) ของพระองค์ถูกสะท้อนออกมาจากเราทั้งหลาย

การไถ่ให้รอดเป็นเรื่องของการศึกษา เริ่มจากการทรงสร้างถึงการเสด็จมาบังเกิดและการสร้างขึ้นใหม่ พระเจ้าทรงเป็นพระบรมครู และสวรรค์เป็นโรงเรียนอยู่ตลอดเวลา (ดู เอลเลน จี. ไวท์ “การศึกษา” หน้า 301) อะไรคือความหมายโดยนัย (implications) กับความคิดนี้สำหรับการมอบถวายตัวให้กับการศึกษาคริสเตียน ที่บ้าน ในโบสถ์ ในโรงเรียน ในมหาวิทยาลัย และตลอดทั้งชีวิต

วันจันทร์

พระเยซูในฐานะครู

Jesus as Teacher

พระคัมภีร์ใช้คำศัพท์ (terms) หลายคำพรรณนาพระเยซู พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ บุตรมนุษย์ พระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ไถ่

องค์พระผู้เป็นเจ้า และลูกแกะของพระเจ้า นอกจากนี้ยกตัวอย่างมายังมีอีกมาก แต่สำหรับผู้คนผู้รู้จักพระองค์ดีที่สุด ในช่วงระหว่างสามปีครึ่งในการดำเนินพันธกิจในที่สาธารณะในแคว้นยูเดีย และกาลิลี พระองค์ทรงเป็นครู พวกเขาเรียกพระองค์ว่า “เจ้านาย” (Master) หรือ “พระอาจารย์” (Rabbi) ทั้งสองคำนี้มีความหมายเหมือนกันคือคำว่า “ครู”

ดังนั้นอาชีพครูและงานด้านการสอนจะต้องมีความเหมาะสมเป็นพิเศษสำหรับพระเยซูที่จะดำเนินงานในพันธกิจในที่สาธารณะของพระองค์ อย่างไรก็ตามงานแห่งการไถ่ให้รอดของพระองค์มีความเกี่ยวข้องกัน (akin) กับงานด้านการสอน มีอะไรมากกว่านี้ ซึ่งได้ถูกทำนายไว้ล่วงหน้าโดยผู้เผยพระวจนะพระกิตติคุณ

อ่าน พระธรรมอิสยาห์ 11:1-9 มีอะไรเปิดเผยเกี่ยวกับบทบาทด้านการสอนของพระเยซู

สิ่งที่น่าตกใจเกี่ยวกับคำพยากรณ์เรื่องพระเมสสิยาห์ในพระคัมภีร์ถูกพบในพระธรรมอิสยาห์ บทที่ 11 ข้อ 1-3 ซึ่งวาดภาพให้เห็นพระเมสสิยาห์ที่กำลังจะเสด็จมาในเทอม (term) คือใครบางคนที่น่าความรู้ การให้คำปรึกษาพร้อมกับพระสัญญาอันน่าสังเกต “จะไม่มีกรทำให้เจ็บปวดหรือการทำลายทั่วภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มด้วยความรู้ในเรื่องของพระยาห์เวห์” (อิสยาห์ 11:9) บางทีอาจเป็นเรื่องการสอนของพระคัมภีร์นั่นเองที่ได้ดลใจ เอลเลน จี. ไวท์ ให้เขียนหนังสือในชื่อ “การศึกษา” เพื่อให้ข้อสังเกตว่างานด้านการศึกษา และงานด้านการไถ่ให้รอดเป็นสิ่งเดียวกัน (ดู *การศึกษา*, หน้า 30)

อ่านพระธรรมยอห์น 3:1-3 นีโคเดมัส เยอานามพระเยซูว่า ท่านอาจารย์ (Rabbi) และเขาได้บอกคุณลักษณะของพระเยซูว่า “ท่านเป็นครูมาจากพระเจ้า” เพราะเครื่องหมายสำคัญที่พระเยซูทำ ซึ่งก็คือการอัศจรรย์ต่างๆ รวมทั้งการทรงรูลึกซึ้ง (insights) ในความหมายของชีวิตของพระองค์ พระเยซูทรงยอมรับ ถ้าไม่ใช่เพราะ “นาม” ที่นีโคเดมัสเรียกพระองค์ ก็แน่ใจได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นแห่งของประทานในการสอนของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงตอบสนอง

ต่อนิโคเดมัสโดยบอกกับเขาว่า “เขาจะต้องเกิดใหม่” เพื่อจะเห็น (เข้าใจได้ดีเหมือนการได้เข้าไป) แผ่นดินของพระเจ้า นี่หมายถึงการมีสิทธิอำนาจ (authority) ที่จะสอนคนอื่น ๆ แม้แต่ในกรณีของพระเยซู พระองค์มาจากพระเจ้า

แน่นอนงานสอนเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งพระเยซูทรงรับมอบหมายให้มาทำการ เป็นงานที่ผู้คนให้การยอมรับว่า คำสอนของพระองค์ เป็นการสอนที่เต็มด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า

บทบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้รับความสำเร็จตามคำพยากรณ์นี้และกำลังแพร่ไปทั่วโลก คืออะไร

วันอังคาร

โมเสสและผู้เผยพระวจนะ

Moses and the Prophets

อ่าน 2 ทิโมธี 3:14-17 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเรา เกี่ยวกับบทบาทของพระคัมภีร์ในการศึกษาของคริสเตียน

ถ้อยคำที่ใช้เรียกส่วนแรกของพระคัมภีร์คือคำว่า “โทราห์” (Torah) บางครั้งพระคัมภีร์ส่วนนี้ถูกแปลว่า “ธรรมบัญญัติ” ส่วนหนึ่งเพราะว่ามี “ธรรมบัญญัติ” อยู่เป็นจำนวนมากในหนังสือ (ห้าเล่มแรก) เหล่านี้ ที่จริงคำว่า “โทราห์” มีความหมายว่า “คำสอน” หรือ “คำสั่งสอน” ความเข้าใจนี้แตกต่างมากจากสิ่งที่หลายคนคิดว่าเป็น “ธรรมบัญญัติ” ซึ่งในพระคัมภีร์หมายถึง กฎเกณฑ์ และระเบียบปฏิบัติต่างๆ ที่เราต้องปฏิบัติตาม เพื่อให้คงอยู่ในพระคุณแห่งความดีของพระเจ้า ไม่เช่นนั้นเนื้อหาของธรรมบัญญัติมีเจตนาสอนแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตอย่างประสบความสำเร็จ และปลอดภัยในความสัมพันธ์กับพระเจ้าตามพันธสัญญา ที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ เมื่อพระองค์ทรงสร้างเราในครั้งแรก

สองตอนต่อมาของพระคัมภีร์เดิมในภาษาฮีบรู คือตอนที่ว่าด้วย “ผู้เผยพระวจนะ” ซึ่งรายงานว่าประชากรของพระเจ้าได้ศึกษาอย่างถี่ถ้วนเพียงใดในเนื้อหาทางการศึกษา และดำเนินชีวิตตามคำสอนดังกล่าว (หนังสือของผู้เผยพระวจนะก่อนหน้านี้ หรือหนังสือประวัติศาสตร์ต่างๆ) และมีอะไรที่พวก

เขาคอร์ได้เรียนรู้จากเนื้อหาทางการศึกษา (ของผู้เผยพระวจนะรุ่นต่อมา) ตอนที่เหลือทั้งหมดของพระคัมภีร์เดิม เรียกว่า “งานเขียน” (the writings) ซึ่งเขียนไว้ในภาษาฮีบรู อันเต็มไปด้วยตัวอย่างของครูผู้ประสบความสำเร็จ และครูผู้ประสบความสำเร็จน้อยและนักศึกษาทั้งหลาย ตามมาด้วยประสบการณ์ด้านการศึกษของพวกเขา ตัวอย่างความสำเร็จในด้านการศึกษาในหนังสือเหล่านี้คือ เอสเธอร์ นางรูธ ท่านดาเนียล และท่านโยบ ท่านกลางผู้ล้มเหลวคงจะเป็น เพื่อนสี่คนของท่านโยบ แน่นอนพระธรรมสดุดี คือบทเพลงสรรเสริญ (hymnbook) แต่แม้จะมีอยู่น้อย มีบทสดุดีด้านการศึกษายู่สามบท: สดุดี บทที่ 1; สดุดี บทที่ 37 และ สดุดี บทที่ 73

พระธรรมกิตติคุณเต็มไปด้วยเนื้อหา ซึ่งมีเจตนาสำหรับวัตถุประสงค์ด้านการศึกษาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำอุปมาทั้งหลายของพระเยซู จดหมายฝากหลายฉบับของท่านเปาโลเริ่มต้นด้วยการประกาศพระกิตติคุณอย่างเข้มแข็ง และจบลงด้วยเนื้อหา (material) ด้านการศึกษา บทเรียนภาคปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันสำหรับคริสเตียน พระธรรมวิวรณ์เต็มไปด้วยเนื้อหาสาระทางการศึกษา ยกตัวอย่างเช่น การแสดงให้เห็น (disclosure) สิ่งทั้งหมด การเผยให้เห็น (unrolling) อนาคตคริสตจักรของพระคริสต์ ซึ่งเปิดเผยในหนังสือเล่มหนึ่งมีเพียงพระเมษโปดก (ลูกแกะของพระเจ้า) นั่นคือพระเยซู ผู้เป็นพระบรมครูเท่านั้นจึงจะสามารถจะเปิดได้ (วิวรณ์ 5:1-5)

บางคนพูดว่าสิ่งที่โมเสสเขียนไม่ใช่สำหรับเราในยุคนี้ เช่น เฉลยธรรมบัญญัติ 17:14-20 ที่กล่าวถึงการแต่งตั้งกษัตริย์ ซึ่งปัจจุบันนี้ไม่มีแล้ว เราจะใช้พระคัมภีร์เหล่านี้ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับเราได้อย่างไร

พุทธ

ชายและหญิงที่มีสติปัญญา

Wise Men and Women

คำศัพท์สำหรับ โรงเรียน การเรียน และการศึกษา เป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจนในสมัยของเรา แต่คำศัพท์เหล่านี้ไม่ใช่คำสามัญในสมัยพระคัมภีร์ คำศัพท์คำเดียวคือคำว่า ปัญญา/ฉลาด เป็นคำศัพท์ที่รู้จักกันทั่วไปมากกว่า

ยกตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์เดิมกล่าวถึงชายและหญิงที่ฉลาด ชายที่มีปัญญา (2 ซามูเอล 14:2; สุภาษิต 16:23)

อ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ 4:29-34 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับความสำคัญของ สติปัญญา/ความฉลาด (wisdom)

กษัตริย์ซาโลมอนได้รับการเลือกว่า “มีสติปัญญายิ่งใหญ่” พระองค์พรรณนาเกี่ยวกับชีวิตของสัตว์ต่างๆ มวลดอกไม้ และต้นไม้นานาพันธุ์ ทรงกล่าวคำสุภาษิต และประพันธ์เพลงไว้มากมาย สติปัญญาของพระองค์เป็นที่กล่าวขานไปถึงแดนไกล ถือได้ว่าพระองค์ทรงเป็นบุรุษแห่งการศึกษา (1 พงศ์กษัตริย์ 4:29-34) หนังสือที่กษัตริย์ซาโลมอนประพันธ์ไว้คือ “สุภาษิต” และ “ปัญญาจารย์” บรรจงคำสอนที่ให้สติปัญญา ในหลากหลายหัวข้อ อย่างไรก็ดีหนังสือทั้งสองเล่มของซาโลมอน ยังมีข้อเขียนของนักปราชญ์สมัยโบราณท่านอื่นๆ ถูกรวมอยู่ด้วย (สุภาษิต 1:1; สุภาษิต 25:1; สุภาษิต 30:1; สุภาษิต 31:1)

สอดคล้องกับพระคัมภีร์ สติปัญญามีลักษณะเหมือนกับการศึกษาของเราในปัจจุบัน เป็นบางสิ่งที่คนหนึ่งเรียนรู้จากบิดามารดาและครูทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะที่อยู่ในวัยยังหนุ่มยังสาว (ปัญญาจารย์ 12:1) แต่โดยความเป็นจริง บุคคลหนึ่งสะสมความรู้ และสติปัญญาตลอดชีวิต ประการที่สองโดยทั่วไปสติปัญญาสามารถเรียนรู้ได้แม้จากสิ่งได้พบเห็นและการสังเกต ยกตัวอย่างเช่นการเรียนรู้จากฝูงมดที่พยายามเก็บสะสมอาหารไว้ในฤดูร้อน เพื่อที่จะมีอาหารเพียงพอในฤดูหนาว (สุภาษิต 6:6-8)

กระนั้นสติปัญญาไม่มีเพียงด้านนำไปปฏิบัติ แต่ยังมีด้านทฤษฎีด้วยอย่างมันเริ่มต้นด้วยความเชื่อในพระเจ้า และตามมาด้วยพื้นฐานหลักการบางประการ (สุภาษิต 1:7) สติปัญญาช่วยเราดำรงชีวิตอย่างมีความรับผิดชอบ และเพื่อผลประโยชน์ของคนอื่นๆ และยังช่วยปกป้องเราจากความยากเข็ญ (misfortune) ประการสุดท้าย เป็นอย่างเดียวกับการศึกษาในปัจจุบัน สติปัญญาไม่ให้ออบคำถามทั้งหมดที่เรามี แต่สติปัญญาสามารถทำให้เราพึงพอใจกับสิ่งที่เราทราบ ขณะที่เราแสวงหาอย่างต่อเนื่องกับสิ่งที่ยังไม่เป็นที่รู้จัก

และนับเป็นที่มั่น (position) ที่ดีจากจุดที่เราสามารถเรียนรู้เรื่องพระเจ้า และที่จะไว้วางใจในพระคุณของพระองค์สอดคล้องกับ เยเรมีย์ 18:18 ครูที่มีปัญญาถูกพิจารณาให้อยู่ในระดับมาตรฐาน (on a par) กับปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะ ทั้งสามสามารถถ่ายทอดข่าวสารจากพระเจ้าให้กับประชากรของพระองค์ ในรูปแบบของการสั่งสอนธรรมบัญญัติ การให้คำปรึกษาด้านการศึกษาหรือการสื่อสารข่าวสารพิเศษจากพระเจ้า

**เราสามารถเรียนรู้ เพื่อรับสติปัญญา และถ่ายทอดให้คนรุ่นหลัง
ทำไมสิ่งนี้จึงมีความสำคัญที่เราควรทำ**

วันหยุดหีบตี

การศึกษาในคริสตจักรแรกเริ่ม

Education in the Early Church

หลักการที่น่าทึ่ง (remarkable) อย่างหนึ่งของการศึกษาในพระคัมภีร์ปรากฏออกมา (emerges) ขณะที่พระเยซูพระบรมครู เตรียมจากนักศึกษาหรือสาวกของพระองค์ พวกเขาได้อยู่กับพระองค์เป็นเวลาสามปีครึ่ง ซึ่งใช้เวลาจำนวนใกล้เคียง (approximately) กับนักเรียนในชั้นมัธยมปลาย หรือนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เพื่อสำเร็จการศึกษาของพวกเขาอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล นักศึกษาที่จบการศึกษาระดับนี้ ถ้าไม่ศึกษาต่อก็มักพร้อมที่จะจัดการกับชีวิตของพวกเขาเอง

แต่พระเยซูทรงทราบดีกว่า ดังนั้นพระองค์ทรงจัดเตรียมให้ผู้ติดตามพระองค์ได้ดำเนินการต่อเนื่อง หรือในรูปการศึกษาต่อ ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่อื่นใดใครคนนั้นหรือผู้นำทางแสดงตนให้เห็นในฐานะเป็นผู้ให้การปลอบโยน (comforter) หรือผู้สนับสนุน (Advocate) (ในภาษากรีก “paracletos”) เป็นผู้ที่พระคริสต์ทรงประทานให้กับผู้ติดตามอย่างถาวร (ยอห์น 14:16, 17) พระองค์มีชื่ออีกว่า “พระวิญญาณแห่งความจริง” ขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ปรากฏในลักษณะนักการศึกษา งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์แน่นอนเป็นงานด้านการศึกษาเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวข้องกับการแสวงหาและการค้นหาความจริง

อ่าน 1 โครินธ์ 2:1-16 อัครทูตเปาโลกำลังพูดอะไรที่มีความสำคัญมากในบริบทของการศึกษา

อัครทูตเปาโลเริ่มต้นด้วยการกล่าวเตือนคริสตจักรในเมืองโครินธ์ เมื่อท่านได้มายังพวกเขาครั้งแรก ท่านไม่ได้พูดอะไรนอกจากเรื่องของพระเยซูคริสต์ และที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน (1 โครินธ์ 2:2) ไม่ได้แสดงถึงสติปัญญา มีเพียงการประกาศพระกิตติคุณ แต่นั่นไม่ใช่จุดสุดท้ายของทั้งหมด (1 โครินธ์ 2:6) เพราะว่าเมื่อคริสเตียนเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ (matured) ท่านเปาโลจะย้อนกลับมาสอนพวกเขาเรื่องสติปัญญาสิ่งที่พระเจ้าทรงซ่อนไว้ก่อนที่โลกจะอุบัติขึ้น (1 โครินธ์ 2:7) แม้แต่สิ่งลึกลับของพระเจ้า (1 โครินธ์ 2:10) ทั้งหมดจะศึกษาภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเข้าร่วมกับวิญญาณของผู้เรียนรู้

เราจะต้องศึกษาต่อไปอย่างลึกซึ้งสักเพียงใด และการเรียนรู้จะเปิดให้กับเหล่าผู้ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณมากเพียงใด บทดังกล่าวสรุปลงด้วยข้ออ้างอิงจากผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ ซึ่งกล่าวว่า: “ใครแนะนำแก่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ ผู้ให้คำสอนแก่พระองค์” (อิสยาห์ 40:13) ผู้เผยพระวจนะกำลังพูดกับบุคคลธรรมดาในวันของท่าน จะพูดว่าไม่มีใครสามารถทำสิ่งนั้น แต่ท่านเปาโลแก้ไขแนวคิดนั้นโดยการสรุปว่า “เรามีดวงจิตของพระคริสต์” ซึ่งหมายความว่า คริสเตียนที่ได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณจะเข้าถึงแม่น้ำพระทัยของพระเจ้า และดังนั้นไม่ว่าจำนวนของการเรียนรู้จะมหาศาลเพียงใด ก็จะทำให้เกิดความเข้าใจได้ (1 โครินธ์ 2:10-13) ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องทราบเส้นทางแห่งความชอบธรรม

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

พระมหาบัญชายิ่งใหญ่ที่ทรงมอบให้เหล่าสาวกประกาศพระกิตติคุณ (มัทธิว 28:18-20) ถูกตั้งไว้เป็นที่สังเกตได้ในกลุ่มเคลื่อนไหวทางศาสนาทั่วโลก ตรงนี้อัครทูตไม่กี่ท่าน หรือมิชชันนารี (คำศัพท์ทั้งสองมีความหมายอย่างเดียวกัน คือผู้ที่ถูกส่งออกไป) พวกเขาเดินทางไปทั่วโลก และรวบรวมนักเรียน

นักศึกษาและทำให้พวกเขาเป็นสาวก (disciples) เรียกเชิญให้พวกเขาเชื่อในพระเยซูให้รับบัพติศมา และเริ่มสอนพวกเขาในสิ่งต่างๆ ที่พระเยซูทรงบัญชาพวกเขา ภาพที่เกิดขึ้นคือผู้คนได้กลับใจมาเป็นคริสเตียนรอบโลก พวกเขาเป็นตัวแทนของผู้คนที่มาจากต่างวัฒนธรรม และพูดภาษาแตกต่างกัน พวกเขาขึ้นจากน้ำหลังการรับบัพติศมาและเข้าไปในโรงเรียน และเริ่มรับการศึกษาของพวกเขา สิ่งนี้ไม่น่าประหลาดใจนัก เพราะพวกเขายังมีหลายสิ่งที่ต้องเรียนรู้

เหตุผลที่คริสเตียนต้องเรียนรู้อยู่เสมอไม่เพียงเป็นความอยากรู้อยากเห็นด้านสติปัญญา หรือความกระตือรือร้นต้องการเรียนจนรู้จริง แต่เป็นว่าชีวิตของคริสเตียน และความเชื่อซึ่มซบอยู่ทุกมุมของชีวิตประจำวัน มีหลายสิ่งรอให้เรียนรู้ เพราะเหตุผลว่าจดหมายฝากบรรจุไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ มีเนื้อหาทั้งการประกาศเกี่ยวกับพระเยซู (ซึ่งบางครั้งเราเรียกในพระคัมภีร์ใหม่ว่า “kerygma” (เคห์-ริก-มา) และการศึกษาทั้งหมดที่คริสเตียนต้องเรียนรู้ (บางครั้งพระคัมภีร์ใหม่เรียกว่า “didache” (did-ah-kay) ตัวอย่างการประกาศจะพบได้ใน 1 โครินธ์ 2:2 ในกรณีที่การศึกษาเริ่มต้นใน 1 โครินธ์ บทที่ 4 ต่อเนื่องไปเป็นครั้งคราวในส่วนที่เหลือของจดหมายว่า มีอะไรบ้างที่คริสเตียนต้องเรียนรู้

การงาน การพักผ่อน ประเด็นการสังสรรค์ ความสัมพันธ์ของชุมชน คริสตจักร และการน้อมสการ เศรษฐศาสตร์ ความมีใจรักมนุษยด้วยกัน (philanthropy) ความสัมพันธ์กับผู้มีอำนาจ การให้คำปรึกษา ระบบครอบครัว ความสัมพันธ์ในชีวิตสมรส และการเลี้ยงดูเด็ก อาหาร และการเตรียมการสำหรับบั้นปลาย ทั้งชีวิตของคนหนึ่ง และชีวิตในโลกนี้ การเป็นคริสเตียนหมายถึงการที่ต้องเรียนรู้บางสิ่งเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ และมากกว่านั้น การเข้าใจในเรื่องต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาไม่ได้เป็นมาโดยธรรมชาติ แต่จะต้องตั้งใจเรียน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. งานด้านการศึกษาสำหรับพันธกิจของคริสตจักรมีความสำคัญอย่างไร
2. เอลเลน จี. ไวท์ หมายความว่าอย่างไรเมื่อนางเขียนว่า “สวรรค์คือโรงเรียนแห่งหนึ่ง” (*การศึกษา*, หน้า 301)
3. จาก 1 โครินธ์ 2:1-16 ที่เปาบอกว่า พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เห็นว่า ผู้ครอบครองและสติปัญญาของยุคนี้กำลังจะเสื่อมสูญไป ข้อความนี้สะท้อนถึงยุคของเราอย่างไรบ้าง

บทที่ 9

คริสตจักรและการศึกษา *The Church and Education*

วันที่ 21 - 27 พฤศจิกายน 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ลูกา 10:30-37; มัทธิว 5:14-16; ลูกา 4:18-23;

เยเรมีย์ 29:13; มัทธิว 7:7; 1 เธสะโลนิกา 2:6-8

ข้อควรจำ

“หรือเราแสวงหาคำดีศรีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นอย่าง
ท่านหรือจากคนอื่น เราในฐานะอัครทูตของพระคริสต์
จะเรียกร้องสิ่งเหล่านี้ก็ได้ แต่เราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วย
ความสุภาพอ่อนโยนเหมือนมารดาที่เลี้ยงดูลูกของตน
เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มีใจพร้อมที่จะเพื่อแม่
เจือจาน ไม่ใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น
แต่อุทิศตัวเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านทั้งหลายเป็น
ที่รักยิ่งของเรา” (1 เธสะโลนิกา 2:6-8)

นับตั้งแต่สมัยแรกเริ่มซึ่งเหล่าผู้สัจย์ชื่อได้รวมตัวกันนมัสการพระเจ้าในธรรมศาลา ตามบ้านเรือน และโบสถ์ต่างๆ พระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นเหล่าผู้คนใช้เวลาศึกษาพระคัมภีร์ ผ่านการนมัสการ ความปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้า และที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับชีวิตของพวกเขา พระคัมภีร์ได้เปิดเผยอีกว่าโบสถ์เป็นสถานที่สำหรับการอภิปรายอย่างจริงจัง (serious) และตรงประเด็น (relevant) และเป็นสถานที่ที่ผู้คนสามารถเติบโตในความรู้เรื่องพระเจ้า และน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับชีวิตของพวกเขา

บางครั้งเรามีความกลัวที่จะถามคำถามต่างๆ อย่างไรก็ตามก็ดีในพระคัมภีร์ บ่อยครั้งเราพบว่าคำถามนั้นๆ ที่ถูกถามได้นำผู้คนให้เข้าใจพระเจ้าชัดเจนขึ้น ในลักษณะเท่าที่เดียวกัน เรื่องเล่า (stories) ต่างๆ ถูกใช้ตลอดในพระคัมภีร์ เพื่อสร้างโอกาสสำหรับผู้คนให้คิดทบทวนเกี่ยวกับหน้าที่รับผิดชอบ (commitments) พระเยซูทรงเน้นการเล่าเรื่องโดยการใช้รูปแบบการศึกษาชนิดนี้ กับเหล่าสาวกและเหล่าผู้ติดตามพระองค์

ถ้าโบสถ์เป็นสถานที่ของการศึกษาก็จะต้องจัดให้มีพื้นที่ หรือโอกาส เพื่อการเสวนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เหมือนการเล่าการทบทวนของ นักเรียน นักศึกษาในโรงเรียน ซึ่งผู้สอนจะต้องถือว่า “ไม่มีคำถามใดเป็น คำถามขยะ” (no dumb question) เราต้องจัดไว้พร้อมภายในโบสถ์สำหรับ สิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับแต่ละคนที่จะเติบโตขึ้นในพระคุณ และความ เข้าใจพระเจ้า และแผนการของพระองค์สำหรับชีวิตของพวกเขา

วันอาทิตย์

การศึกษาแท้ของคริสเตียน

True Christian Education

มีการเล่าเรื่องของอาจารย์สอนศาสนาของชาวยิว (rabbi) ผู้กำลังมอง ไปยังดวงตาที่กำลังว่วงของชายหนุ่มหลายคนที่นั่งในห้องเรียนของเขา... เขา ได้ตั้งคำถามขึ้นว่า: “นักศึกษาทั้งหลาย มีใครที่รู้ว่า เมื่อไรกลางวันได้สิ้นสุดลง และวันใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว”

มีนักศึกษาสองสามคนยกมือของพวกเขาขึ้นอย่างระมัดระวัง “อาจารย์ ครับ” คนหนึ่งตอบว่า “เมื่อคุณสามารถบอกถึงความแตกต่างระหว่างต้น มะเดื่อ และต้นมะกอกเทศได้... ใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่”

นักศึกษาอีกคนหนึ่งยกมือของเขาขึ้นแล้วตอบว่า “อาจารย์ครับ เมื่อ คุณสามารถบอกถึงความแตกต่างระหว่างแกะตัวหนึ่ง และแพะตัวหนึ่งได้ถูก ต้อง ใช่ไหมครับ”

หลังจากที่อาจารย์ได้ฟังคำตอบจากนักศึกษาหลายคน ผู้เป็นอาจารย์ ประกาศว่า “นักศึกษาทั้งหลายฟังนะ เมื่อคนหนึ่งจะทราบว่าการกลางวันได้สิ้นสุดลง และวันใหม่ได้เริ่มต้นขึ้น เมื่อคุณสามารถมองไปที่ใบหน้าของบุคคลหนึ่ง

ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน และตระหนักว่าคนแปลกหน้าคนนั้นเป็นเหมือนพี่ชาย (หรือน้องชาย) หรือพี่สาว (หรือน้องสาว) ของคุณ จนกระทั่งขณะนั้น ไม่ว่าวันใหม่จะสดใสเงินสีทองจ้ำจื่น ยังถือว่าเป็นกลางคืน”

อ่านพระธรรมลูกา 10:30-37 พระเยซูทรงเล่าเรื่องนี้เพื่ออะไร และเรื่องนี้ช่วยอธิบายการศึกษาแท้ของคริสเตียนแท้ได้อย่างไร

ในฐานะที่เป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราได้รับพระพรกับหลักคำสอนอันสมบูรณ์แห่งแสงสว่าง และความจริง (อย่างสถานะของคนตาย วันสะบาโต การพิพากษาสืบสวนในปี 1844 การต่อสู้ขับเคี่ยวอันยิ่งใหญ่ นี่เอ่ยชื่อเพียงไม่กี่ข้อ) ซึ่งโลกของคริสเตียนยังไม่เข้าใจ และกระนั้นไม่ว่าความจริงเหล่านี้จะสำคัญยิ่ง (crucial) มีอะไรที่พวกเขาปฏิบัติต่อเรา ถ้าเราไม่ใช่เหล่าคนที่มี ความกรุณาต่อผู้อื่น ถ้าเรายังอคติต่อคนอื่น ๆ และถ้าเราอนุญาตให้วัฒนธรรม และอคติทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของเรา ทำให้เราปฏิบัติต่อผู้อื่นในลักษณะต่ำกว่ามาตรฐาน (inferiors)

การศึกษาของคริสเตียนแท้ ถ้าไม่มีอะไรอื่น ต้องเป็นสาเหตุที่จะอยู่เหนือจุดอ่อน (foibles) และความชั่วร้ายของมนุษย์ และมองเห็นคนอื่น ๆ เหมือนที่พระคริสต์มองพวกเขา และทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา คือทรงแบกรับความบาปของพวกเขาบนไม้กางเขน พระองค์ทรงได้จ่ายราคาอันประมาธไม่ได้ ถ้าเรายกไม้กางเขนขึ้นตามที่ควรจะทำ แล้วเราจะมองเห็นคุณค่า (value) และความคู่ควร (worth) ของมนุษย์ทุกคน และความพิเศษของแต่ละคน จงปฏิบัติพวกเขาตามความเป็นจริงที่พวกเขาสมควรได้รับ (deserve) ในการรักษาคุณค่าที่พระเจ้าทรงตีราคาให้พวกเขา การศึกษาของคริสเตียน ต้องรวมการสอนเรื่องนี้เข้าไปหรือไม่จะมีคุณค่าของชื่อว่า “คริสเตียน”

มีความคิดใดบ้างที่วัฒนธรรมและสังคมของคุณสอนไว้ และเราในฐานะคริสเตียนควรจะอยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น

ทุกหนทุกแห่งที่เรามอง ดูเหมือนว่าโลกของเรากำลังหม่นตึ่แคง มี การแลกเปลี่ยนแสงสว่างกับความมืดทำให้เราเองเผชิญกับความมืดใกล้บ้าน ไปกว่าเดิมน ขณะที่พิจารณาประสบการณ์ของเราในโลกที่เต็มไปด้วยความยาก ลำบากและท้าทายนี้ เพราะเราก้เช่นกันมีความเข้าใจถึงความน่ากลัวที่เข้ามา ในชีวิต ขณะที่เราดิ้นรนต่อสู้กับความเจ็บป่วย ขณะที่เราทำใจกับการสูญเสีย บุคคลที่รักของเราไป ขณะที่เราเฝ้าดูครอบครัวยอมให้มี (succumb) การหย่า ร้างแยกทางกันเดินเกิดขึ้น ขณะที่เราดิ้นรนหาเหตุผลของสิ่งชั่วร้ายหลาย อย่างในสังคมและวัฒนธรรมของเรา

กระนั้นท่ามกลางการปรับทิวทัศน์ (landscape) ของการล้มละลาย ทางด้านศีลธรรม และความมืดด้านจิตวิญญาณ ในท่ามกลางเสียงรบกวน (noise) จากข้างใน และข้างนอก เราได้ยินถ้อยคำของพระเยซูตรัสกับเรา แต่ละคนว่า:

“ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งตั้งอยู่บนภูเขาจะถูกปิดบังไว้ไม่ได้ เมื่อจุดตะเกียงแล้วไม่มีผู้ใดเอาถังครอบไว้ ย่อมตั้งไว้บนเชิงตะเกียง จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านนั้น ท่านเองเดียวกัน พวกท่านจงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายจะได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มัทธิว 5:14-16) จากข้อพระคัมภีร์นี้ เราจะดำรงชีวิตเพื่อให้คนอื่นเห็นพระเจ้าได้อย่างไร

ขณะที่พระเยซูทรงประทับข้างทะเลกาลิลีในวันนั้นนั้ภายใต้แสงแดด เหล่าผู้ฟังเข้าใจถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร เหล่าคนที่ได้ยินคำสอนของพระองค์ทุกคนเข้าใจเกี่ยวกับแสงสว่าง และความมืด แน่นอนพวกเขาต่างมีความมืดอยู่มากจนทำให้กลัว พวกเขามีชีวิตอยู่ภายใต้การยึดครอง (occupation) ของชาวโรมัน อยู่ภายใต้กองทหารชาวโรมัน แม้ในสมัยนั้นพวกเขาไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีมือถือ ไม่มีคอมพิวเตอร์ และเว็บไซต์ที่มีเครือข่ายทั่วโลก

กว้าง แต่ในหลายลักษณะพวกเขามีหลายสิ่งที่มีประสิทธิภาพ (efficient) เหมือนสมัยของเราในบางด้าน แม้จะมีความน่ากลัว (terrifying) มากกว่า

ทหารโรมันอยู่ทุกหนทุกแห่ง คอยเตือนฝูงชนซึ่งชุมนุมกันบนเนินเขาว่าเหล่าคนที่บางครั้งพยายามต่อต้าน ในเวลาอันรวดเร็วพวกเขาจะถูกจับ และถูกนำไปทรมาน โดยถูกนำไปตรึงให้ตายบนไม้กางเขน

และกระนั้นตรงนี้พระเยซูทรงเรียกให้พวกเขาดำเนินชีวิตเป็นแสงสว่าง ให้มีความเมตตากรุณา มีจิตใจที่บริสุทธิ์ เป็นผู้สร้างความสงบสุข การศึกษา คริสเตียนจะต้องรวมไปถึงการสอนนักเรียน นักศึกษาของเราให้ทำตัวเป็นแสงสว่างในโลก ให้สามารถทำการเลือก และตัดสินใจที่จะเปิดเผยถึงความ เป็นจริง และความดีของพระเจ้าแก่คนอื่นๆ

มีวิธีใดบ้างที่เราสามารถทำให้คนอื่นเห็นความจริงและความดีของพระเจ้าได้

วันอังคาร

ดำรงชีวิตเหมือนอัครสาวก

Living as Disciples

ถ้าคริสตจักรเอาจริงเอาจังเกี่ยวกับการเป็นพลังอำนาจสำหรับการศึกษาคริสเตียน ซึ่งจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ (imperative) เราจะเริ่มต้นกับพระเยซู พระองค์ทรงเรียกเหล่าสาวก พระองค์ทรงฝึกอบรมพวกเขาให้ดำเนินพันธกิจ โดยการเดินทางร่วมไปกับพวกเขา พระเยซูทรงจัดหาโอกาสสำหรับพวกเขา ให้เข้ามามีส่วนในชีวิตของคนทั้งหลาย ที่พวกเขาจะให้ความเอาใจใส่ และให้ความรัก และในแต่ละวันพระเยซูทรงทำหายพวกเขาโดยภาพที่ทรงมองเห็นล่วงหน้า (vision) ว่าโลกนี้จะเป็นอย่างไร เมื่อผู้คนเริ่มต้นปฏิบัติต่อกันและกัน เสมือนเป็นพี่น้องชายหญิงของพวกเขาเอง

อ่าน พระธรรมลูกา 4:18-23 อะไรคือข่าวสารของพระคริสต์ที่ให้แก่เราทั้งหลายในฐานะผู้ติดตามของพระองค์

เป็นเวลาสามปีที่เหล่าสาวกได้เฝ้าติดตามพระเยซู ผู้ซึ่งเป็นพระบรมครูของพวกเขา พระองค์ดำเนินชีวิตเป็นต้นแบบอันดีเลิศ (ideals) ของอาณา-

จักรในอุดมการณ์ (ideals) พระองค์ทรงเทศนาเรื่องแรกในธรรมศาลาเมืองนาซาเร็ธ การให้อภัย พระคุณ และความรัก เดินเคียงบ่าไปด้วยกันกับความเปล่าเปลี่ยว (loneliness) ในความรับผิดชอบ (commitment) และความยากลำบาก ถ้ามีบทเรียนที่จะต้องเรียนรู้ จะต้องเป็นบทเรียนเรื่องการเป็นสาวกซึ่งไม่ใช่บางสิ่งที่คุณหนึ่งจะรับทำอย่างขอไปที (lightly) คุณจะต้องเป็นสาวกตลอดชีวิตไม่ใช่แค่วันเดียว

“พระเจ้าช่วยให้รอดทรงมอบหมายหน้าที่ (commission) แก่เหล่าสาวก...ซึ่งรวมถึงผู้เชื่อทั้งหมด จนถึงวาระสุดท้าย...คนทั้งปวงที่สวรรค์ได้ดลใจได้มารับเชื่อ ได้รับการมอบหมายให้ประกาศพระกิตติคุณ คนทั้งปวงผู้รับเอาชีวิตที่พระคริสต์ประทานให้ ได้รับการเจิม (ordained) ให้นำความรอดไปสู่เพื่อนมนุษย์ คริสตจักรได้ถูกสถาปนาขึ้นก็เพื่องานชิ้นนี้ และคนทั้งปวงที่ได้รับคำปฏิญาณอันศักดิ์สิทธิ์ (ก่อนที่จะรับบัพติศมา) ได้อุทิศชีวิตของพวกเขาที่จะเป็นผู้ร่วมงาน (co-workers) กับพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 822)

ในฐานะเป็นสาวกของพระเยซู เราในวันนี้ต้องแน่ใจว่า พระเยซูทรงเป็นทั้งศูนย์กลางในความสัมพันธ์ของเราและในการนมัสการ เป็นการดีที่เราจะระลึกว่า พระเยซูทรงเป็นผู้สถาปนาระบบสาวกขึ้น แม้อาจารย์สอนศาสนาของชาวยิว (rabbis) ไม่เคยจินตนาการว่าการทรงเรียกของพระเยซูจะเป็นรากฐานอันเด็ดขาด (radical) อันบอกได้ว่าการได้อยู่ร่วมกับพระเยซูมีความสำคัญมากกว่ากฎเกณฑ์ใดทั้งหมดของพวกเขา

และในฐานะเป็นสาวกของพระเยซู เราไม่เพียงต้องให้การนับถือต่อคนทั้งปวง แต่จะทำงานเพื่อการจัดหาสถานที่ ประเภทที่คนทั้งปวงสามารถเติบโตและพัฒนาได้

เพราะฉะนั้นการศึกษาคริสเตียนทั้งหมดจะต้องรวมเอาความมั่งคั่งด้านพันธกิจและวัตถุประสงค์ ไม่เพียงการหาเงินเลี้ยงชีพ แต่ที่จะทำให้แวดวงของเราในสิ่งที่พระเยซูทรงเรียกเราให้ทำหน้าที่ จะติดตามรอยพระบาทด้านพันธกิจการรับใช้ เหล่าผู้มีความต้องการ และที่จะแบ่งปันข่าวดีแห่งพระกิตติคุณให้แก่พวกเขา

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ (Albert Einstein) บ่อยครั้งถูกนับว่าเป็นบิดาของฟิสิกส์สมัยใหม่ เขาได้เขียนว่า “สิ่งที่สำคัญยังไม่ทำให้หยุดข้อสงสัย ความอยากรู้อยากเห็นมีเหตุผลของมันเองเพื่อการมีชีวิตอยู่ เป็นสิ่งที่ใครช่วยไม่ได้ แต่ก็มีความน่าเกรงขาม (awe) เมื่อเราไตร่ตรองในความลึกลับของความเป็นจริง ไม่เป็นการเพียงพอถ้าคนหนึ่งพยายามเพียงจะเข้าใจสักเล็กน้อยของความลึกลับนี้ทุกวัน เขาก็จะไม่มีวันสูญเสียความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไป”

เราดำรงชีวิตในโลกแห่งความลึกลับซับซ้อน วิทาศาสตร์สมัยใหม่ได้แสดงให้เห็นความสลบซับซ้อนอันน่าเหลือเชื่อ (incredible) ที่เป็นอยู่ในแทบทุกระดับ และถ้ามันเป็นเช่นนั้นสำหรับสิ่งที่ เป็นกายภาพ (physical things) มันจะเป็นมากเท่าไรสำหรับสิ่งที่ เป็นจิตวิญญาณ

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรเกี่ยวกับการค้นหาความจริง เพื่อจะได้คำตอบ เยเรมีย์ 29:13; มัทธิว 7:7; กิจการฯ 17:26, 27; สดุดี 25:5; ยอห์น 16:13; ยอห์น 17:17

พระคัมภีร์เต็มไปด้วยเรื่องที่ทำให้ผู้คนเกิดความอยากรู้อยากเห็น เหมือนกับเราแต่ละคน ชายและหญิงผู้มีคำถามหลายข้อ มีความกลัว ความหวัง ความชื่นชม เป็นคนที่มีวิถีของพวกเขาเอง ในการแสวงหาความจริง แสวงหาคำตอบให้กับคำถามที่ยากยิ่งที่สุดสำหรับชีวิต

“พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่ง งดงามตามวาระของมัน พระองค์ทรงบรรจุนิรันดร์กาลไว้ในจิตใจมนุษย์ด้วย แต่มนุษย์ยังคงค้นไม่พบว่า พระเจ้าทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่ปฐมกาลจนกาลสุดท้าย” (ปัญญาจารย์ 3:11) กษัตริย์ชาโลมอนหมายความอย่างไรที่กล่าวไว้เช่นนี้ บางคนแปลคำในภาษาฮีบรู “โอลาม” (olam) ว่า “ชั่วนิรันดร์” คนอื่นๆ แปลว่า “ความรู้สึกร่องอดีต และอนาคต” นั่นก็คือ ชั่วนิรันดร์ในตัวเอง และในฐานะเป็นมนุษย์ เราสามารถที่จะคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ถูกเรียกว่า “คำถามข้อใหญ่หลายข้อ” เกี่ยวกับชีวิตและการเป็นอยู่ของเราในภาพรวม

และแน่นอนตรงนี่คือจุดที่พระคัมภีร์มีบทบาทโดยองค์รวม ใครคือเรา เหตุใดเราจึงอยู่ที่นี่ เราควรดำรงชีวิตอย่างไร มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเราตาย เหตุใดโลกนี้จึงมีความชั่วร้ายและความทุกข์ยากเดือดร้อน เหล่านี้เป็นคำถามที่เหล่าผู้คนแสวงหาความจริง ได้เสาะแสวงหาและตั้งคำถามมาโดยตลอดตั้งแต่จุดเริ่มต้นมีบันทึกทางประวัติศาสตร์ นี่เป็นสิทธิพิเศษ และเป็นอะไรที่เรียกว่า ความรับผิดชอบ ที่เราสามารถจะช่วยชี้ให้ผู้แสวงหาคำตอบเหล่านี้ได้พบคำตอบบางข้อในปัจจุบัน อะไรคือการศึกษาของคริสเตียน ถ้าไม่ใช่การชี้ทางให้ผู้คนในคำตอบเหล่านี้ ตามที่ได้พบในพระวจนะของพระเจ้า

เพราะเหตุใดพระคัมภีร์จึงมีบทบาทสำคัญ ในการตอบคำถามใหญ่ในชีวิตของคนเรา

วันพฤหัสบดี

การแบ่งปันชีวิตของเรา

Sharing Our Lives

อ่านพระธรรม 1 เธสะโลนิกา 2:6-8 ท่านเปาโลกำลังพูดอะไรตรงนี้ ที่เราอาจและเราควรสะท้อนออกไปในโรงเรียนและโบสถ์ของเรา

เรากำลังเผชิญกับการแตกแยกของชุมชนในสังคม เราอาศัยอยู่ในยุคที่พระคัมภีร์เข้าใจโบสถ์อย่างที่ไม่เคยเห็นความหมายมากกว่านี้มาก่อน ขณะที่พระธรรมมัทธิวเตือนเราว่า “เพราะว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนในนามของเรา เราจะอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น” (มัทธิว 18:20) ภาพของโบสถ์แรกเริ่มในพระคัมภีร์ใหม่ดำเนินไปในบ้านของเหล่าผู้เชื่อ ตรงนี้เราจะเห็นเหล่าผู้เชื่อประชุมกันเป็นกลุ่มเล็กหลายกลุ่ม พวกเขาพร้อมกันอธิษฐาน ร้องเพลง ร่วมกันรับประทานอาหาร (the Lord Supper) เรียนรู้เรื่องการแบ่งปันคำสอนของพระเยซูให้แก่กันและกัน

กลุ่มนมัสการเหล่านี้ได้กลายเป็นโรงเรียนโบสถ์แห่งแรก เพราะนี่เป็นสถานที่ซึ่งสมาชิกใหม่ได้รับการแนะนำให้รู้จักพระคัมภีร์ สอนเรื่องการดำเนินชีวิตใหม่ในพระเยซู จุดหมายฝากของอัครทูตเปาโลอย่างเช่นพระธรรมโรม 12:2 กล่าวว่า “อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์

ของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยี่ยม”
ข้อพระคัมภีร์นี้บอกให้เราทราบว่า คริสตจักรยุคนี้ถือว่างานด้านการศึกษาที่มีความสำคัญยิ่งยวด

เหล่าผู้เชื่อยุคแรกเริ่มเหล่านี้ไม่นานได้ค้นพบว่า การดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณในชุมชนได้ผลดีที่สุดในการเป็นพยาน ในชุมชนเรามีเหตุผลที่จะร้องเพลงได้ตั้งขึ้น ที่จะอธิษฐานได้รื้อร่นขึ้น ที่จะแสดงความห่วงใยความเห็นอกเห็นใจได้มากขึ้น เมื่อเราได้ยินคนอื่นพูดถึงความดีของพระเจ้า เรารู้สึกได้ว่าที่ผ่านมาพระองค์ทรงดีต่อเรามากเพียงใด และเมื่อเราได้ยินถึงคนนั้น คนนี้ กำลังต่อสู้ดิ้นรน และบ้างได้รับความเจ็บปวด เรารู้สึกได้ถึงการเยียวยาของพระเจ้าในชีวิตของเราเอง และเราได้รับประสบการณ์ในความปรารถนาที่จะเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณและการเยียวยาของพระองค์ต่อไป

ในข้อความตอนหนึ่งของข้อเขียนวันนี้ ท่านเปาโลกล่าวยืนยันว่าพระกิตติคุณของพระเจ้าเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง: อำนาจของไม้กางเขน การฟื้นฟูพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระสัญญาที่พระองค์จะเสด็จกลับมาอีก สิ่งนี้ไม่เพียงบอกว่าไม่มีชาวอะไรดีกว่านี้ในโลก และอัครทูตเปาโลได้ละทิ้งการทำทนายของชีวิตทางโลก เพื่อมาทำงานสำคัญที่สุดอันดับแรก (first and foremost) คือการแบ่งปันเรื่องของพระเยซู ด้วยความสัตย์ซื่อมีคุณธรรม (integrity) หลังจากที่ได้รับมอบหมายพันธกิจ

กระนั้นท่านเปาโลแนะนำว่า ชาวสารของพระกิตติคุณสามารถจะเป็นที่เข้าใจได้ดีที่สุด สามารถนำไปสู่ประสบการณ์ได้ดีที่สุด ผ่านการแบ่งปันที่เราได้นำไปใช้อย่างได้ผลในชีวิตจริง เราจะต้องไม่ลืมว่า ผู้คนต่างเฝ้าดูเราอย่างใกล้ชิด และได้เห็นว่าชีวิตของเราได้สาธิตตามข่าวสารแห่งพระคุณที่เราได้พบในพระคัมภีร์หรือไม่

จงคิดให้ดีกว่า คุณดำเนินชีวิตอย่างไร และเป็นพยานให้บุคคลที่อยู่รอบตัวอย่างไร

พระคริสต์ทรงเสียพระทัยในความหวังยิ่งใหญ่ของโลก ในเรื่องเทศนาบนภูเขาพระองค์ทรงหาโอกาสที่จะเปลี่ยนกลับ (undo) จากผลงานด้านการศึกษาอันไม่ถูกต้องได้นำมาให้ และที่จะให้แนวคิด (conception) อันถูกต้องแก่ผู้ฟังของพระองค์เกี่ยวกับอาณาจักรและพระลักษณะนิสัยของพระองค์ กระนั้นพระองค์ไม่กล่าวโจมตีตรงๆ ในความผิดพลาดของผู้คน พระองค์ทรงเห็นความทุกข์ยากของโลกอันเนื่องมาจากความบาป กระนั้นพระองค์ไม่นำเสนอต่อหน้าพวกเขา ด้วยคำวิจารณ์ให้เห็นจริงเห็นจังในความเศร้าหมองของพวกเขา (a vivid delineation) พระองค์ทรงสอนพวกเขาบางสิ่งที่ไร้ขอบเขต (infinitely) ซึ่งดีกว่าที่พวกเขาได้รู้จัก โดยปราศจากการโจมตีแนวคิดของพวกเขาในเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า พระองค์ทรงบอกพวกเขาถึงเงื่อนไขของการจะได้เข้าไป (therein) ทรงปล่อยให้พวกเขาตัดสินใจด้วยพวกเขาเองตามลักษณะธรรมชาติของมัน ความจริงที่พระองค์สอนไม่ได้ด้อยในสำคัญต่อเรากว่าของฝูงชนที่ติดตามพระองค์ หรือเรามีความจำเป็นน้อยกว่าที่จะเรียนรู้ถึงพื้นฐานหลักการแห่งอาณาจักรของพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 299)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. โรเบิร์ต หลุยส์ สตีเวนสัน เกิดที่เมือง เอดินเบิร์ก สกอตแลนด์ ใน ปี 1850 สตีเวนสันย้อนคิดถึงคืนวันหนึ่งที่พี่เลี้ยงของเขา กำลังนำเขาเข้านอน เขาขยับไปที่หน้าต่าง และเห็นบรรยากาศที่น่าหลงใหลในยามราตรี ชายคนหนึ่งจุดตะเกียงที่ต้นเสาที่ละ ดัน เขาเรียกพี่เลี้ยงมาและพูดว่า “ดูชายคนนั้นสิ! เขาเจาะรูใน ความมืด!” พระเจ้าทรงประทานบทบาทอะไรให้คุณนำแสงสว่าง และความรักไปสู่ชุมชนของคุณ ถ้าไม่แน่ใจ เชิญสมาชิกโบสถ์ สองสามคนมาอภิปรายเพื่อหาวิธีทำด้วยกัน
2. ถ้าโบสถ์เป็นส่วนหนึ่งกับพระเจ้าในการเข้าถึงโลก เราจะนำคำ สอนของพระเยซูไปสู่ชุมชน โดยให้โบสถ์มีส่วนสนับสนุนอย่างไร
3. ในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติส เราจะสอนความจริงที่พระเจ้า ทรงประทานให้เราแก่คนอื่น โดยให้โบสถ์ท้องถิ่นมีส่วนอำนวย ความสะดวกได้อย่างไร
4. จงอภิปรายว่า เราจะอยู่เหนืออคติทางวัฒนธรรมของสังคมได้ อย่างไร

บทที่ 10

การศึกษาในศิลปะและวิทยาศาสตร์

Education in Arts and Sciences

วันที่ 28 พฤศจิกายน - 4 ธันวาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม 1:18-21; สดุดี 19:1-6; 96:9; ปฐมกาล 3:6;

1 ทิโมธี บทที่ 6; สุภาษิต บทที่ 1, โยบ บทที่ 38

ข้อควรจำ

“*ทั้งฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้า และพื้นฟ้าสำแดงผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์*” (สดุดี 19:1)

การศึกษา รวมถึงสิ่งที่ถูกเรียกว่า “ศิลปะและวิทยาศาสตร์” แต่เมื่อเราเรียนรู้หรือสอนศิลปะและวิทยาศาสตร์ จากมุมมอง (perspective) ของพระคัมภีร์ สิ่งนี้บอกเป็นนัยถึงอะไร เราเพียงนำเสนอข้อพระคัมภีร์ที่เลือกไว้แล้ว ซึ่งเกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะของยาสมัยใหม่ หรือศิลปะในประวัติศาสตร์ ยกตัวอย่างเช่น ในการทำเช่นนั้นเราสามารถเชื่อมโยงกับบทเรียนในภาคปฏิบัติของเรา สู่ทฤษฎีภาพอันอัศจรรย์ของพระเจ้า ในการเนรมิตสร้างโลกอันซับซ้อนของเรา แต่การรวมตัวอย่างง่าย ๆ ของข้อพระคัมภีร์ในตำราเรียน เป็นเพียงส่วนเล็กๆ ของการศึกษาแท้ การศึกษาที่นำไปสู่ความรอด และไถ่กลับคืนมา (redemptive)

สำหรับการศึกษาเช่นนั้นทำหน้าที่ได้แท้จริง เราต้องการพระวจนะของพระเจ้าเพื่อให้ความรู้ในเรื่องการสอนเรื่องระเบียบวินัย (discipline) จากความเป็นมนุษย์สู่โมเลกุลชีววิทยา (molecular biology) ถ้าปราศจากมัน เราอาจสูญเสียการมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และอำนาจในการปกครองสูงสุด

ของพระองค์ในฐานะที่ทรงเป็นพระผู้สร้าง และเป็นผู้เกื้อกูล (sustainer) โลก ในการเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงมีความเห็นอย่างไรในการนมัสการสร้าง ในลักษณะ อินทรีย์ (organic) และวัตถุประสงค์ได้รับการเติมเต็ม เราได้เข้ามาใกล้ความ เข้าใจถึงระเบียบวินัยบางข้อซึ่งควรมีและควรถูกนำมาสอน

สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังหลักการบางข้อ ซึ่งรวมอยู่กับสิ่งที่เราสามารถ สอนศิลปะ และวิทยาศาสตร์จากมุมมองในมิติต่างๆ ของคริสเตียน และมุมมอง ทางโลก

วันอาทิตย์

องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

The Lord Alone

มีหลักฐานว่าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ในสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง คำแถลง นี้ถูกนำมากล่าวซ้ำบ่อยมาก จนกลายเป็นเรื่องซ้ำๆ ไป (clichéd) เมื่อเรา พิจารณาตัวอย่างเช่น พระทัยของพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกนี้ ซึ่งมีมนุษย์เป็นผู้ ทำให้โลกเกิดความเสียหายและมีมลทินอย่างต่อเนื่อง เราอาจขยับเข้าใกล้ มากขึ้น ว่าเราสามารถจะสอนศิลปะและวิทยาศาสตร์ให้ดีที่สุดได้อย่างไร

อย่างเรื่องขบวนการการตั้งครรภของผู้หญิง ยกตัวอย่าง นักชีววิทยา บอกเราว่า ชีวิตตัวอ่อนของมนุษย์คนใหม่ไหลขึ้นมาจากไข่อสุกที่ได้รับการผสม พันธุ์แล้ว และทารกนั้นจะค่อยๆ เติบโตขึ้นทุกขณะจนครบเก้าเดือน ซึ่งเป็น เครื่องหมายแห่งความรักของพระผู้สร้าง ตลอดช่วงดังกล่าว ความรัก และ ความกรุณาสามารถมองเห็นได้ ขณะที่ตัวอ่อนค่อยพัฒนาขึ้นในครรภของผู้ เป็นแม่: ทารกในมดลูก ซึ่งอยู่ในช่องท้อง ตำแหน่งใต้หัวใจของผู้เป็นแม่ ซึ่ง เต็มเป็นจิ้งหะ ทารกน้อยได้ค่อยเติบโตขึ้น พร้อมกับช่องท้องด้านหน้าของผู้ เป็นแม่ขยายขึ้น แม่ผู้ตั้งครรภคาดหวังในลูกของเธอ และเธอรับรู้ถึงทารกใน ครรภของเธอตลอดเวลา เช่นเดียวกับพระบิดาบนสวรรค์ทรงรับรู้เรื่องบุตรทั้ง หลายของพระองค์เสมอ

อ่านพระธรรมโรม 1:18-21; สดุดี 19:1-6 และ เนหะมีย์ 9:6 ข้อ พระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับงานของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง ของเรา

แม้แต่ภายหลัง 6,000 พันปีแห่งความบาป และอีกหลายพันปีหลังจากน้ำท่วมใหญ่ที่ทำลายล้าง ซึ่งสำแดงถึงฤทธานุภาพอันท่วมท้น เป็นหลักฐานแสดงให้ทราบว่าพระเจ้า พระผู้สร้างของเรา ในฤทธานุภาพนั้น พระเจ้าทรงเต็มไปด้วยความรักและพระเมตตากรุณา (benevolence) พระเจ้าองค์นี้คือพระผู้สร้างเรา ท่านเปาโลกล่าวใน โรม 1:18-21 ว่าเหล่าคนที่ปฏิเสธพระเจ้าองค์นี้จะ “ปราศจากซึ่งคำแก้ตัว” เมื่อถึงวันแห่งการพิพากษา เราสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์ จากสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า “พวกเขาไม่อาจร้องขอพระเมตตาว่าพวกเขา “ยังไม่ได้รับข่าวสารของพระองค์” หรือยังโง่เขลาอยู่ไม่ได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัน และยุคที่มีมนุษย์จำนวนมากได้นับถือการสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ มากกว่าที่จะนับถือการพระผู้สร้าง สิ่งนี้จึงสำคัญยิ่งที่การศึกษาของคริสเตียนทั้งในด้านศิลปะและวิทยาศาสตร์ จะวางบนพื้นฐานข้อสมมติ (assumption) ว่าพระเจ้าคือพระผู้สร้าง และเป็นผู้ทรงดำรงอำนาจสรรพสิ่งทั้งมวลที่เป็นอยู่ ในที่สุดมโนคติวิทยา (ideology) และการสันนิษฐาน (pre-suppositions) ที่ปฏิเสธหรือกั้นพระเจ้าออกไป จะสามารถนำไปสู่ความผิดพลาดเท่านั้น การศึกษาทางโลกทั้งปวง ล้วนทำงานบนข้อสันนิษฐานว่า “ไม่มีพระเจ้า” ดังนั้นการศึกษาของคริสเตียนจะต้องไม่ตกไปสู่ “กับดัก” (trap) หรือไม่ ก็ต้องทำงานอย่างละเอียดอ่อนมากขึ้นจากหลักการที่วางบนข้อสันนิษฐานว่า “ไม่มีพระเจ้า” ไม่ว่าจะอย่างไรมนุษย์ถูกทำให้พัวพันอยู่กับความผิดพลาด

จงสังเกตความมหัศจรรย์และความงดงามในโลก แม้จะมีความบาป แต่สิ่งเหล่านี้ยังให้ความหวัง การเล้าโลมใจในเวลายากลำบากแก่เราแต่ละคนได้อย่างไร

วันจันทร์

ความบริสุทธิ์ที่งดงาม

The Beauty of Holiness

พระธรรมสดุดี 96:9 อ่านว่า “จงนมัสการพระยาห์เวห์ ผู้ทรงงดงามในความบริสุทธิ์ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสันเฉพะะพระพักตร์พระองค์” เราเข้าใจแนวคิดนี้อย่างไรที่ว่า “ความงดงามในความบริสุทธิ์”

สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไรสำหรับคริสเตียน สิ่งนี้ควรได้สร้างแรงกระแทกขณะที่เราสอนเกี่ยวกับศิลปะและความงดงาม ซึ่งบ่อยครั้งสองส่วนนี้มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไร

แม้จะมีการพูดกันว่า “ความงามอยู่ในดวงตาของผู้มองดู” เราจะต้องไม่ลืมว่า ใครเป็นผู้สร้างดวงตาไว้ในเบื้องต้น (ดู สุภาษิต 20:12) แม้ว่าเราจะระมัดระวังไม่กราบไหว้ สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นไว้ (ดูหัวข้อศึกษาเมื่อวานนี้) จากความงดงามแห่งการทรงสร้าง เราสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ซึ่งเน้นถึงความรักและความบริสุทธิ์ ถ้าโลกที่ล้มลงยังสามารถมองเห็นความงดงามได้ ใครจะสามารถจะจินตนาการได้ว่า โลกนี้จะมีความงดงามสักปานใดก่อนที่ความบาปจะเข้ามา และสิ่งนี้สอนเราว่าแท้จริงแล้ว พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าผู้สร้างแห่งความงดงาม

การศึกษาเรื่องศิลปะและวิทยาศาสตร์สามารถ และควรนำเราให้เข้าใจลักษณะพิเศษของพระลักษณะ และดวงหทัยของพระเจ้าเอง เพราะว่าเราเป็นส่วนหนึ่งแห่งงานศิลปะของพระองค์ และปรากฏการณ์ทางด้านวิทยาศาสตร์ เราย่อมสามารถเรียนรู้ได้มากขึ้นเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของเราเองในองค์พระคริสต์

“พระเจ้าทรงประสงค์ให้เหล่าบุตรชายหญิงของพระองค์มองเห็นคุณค่าและขอบพระคุณพระองค์ในงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์ ทั้งรู้สึกยินดีในความงดงามแบบง่าย ๆ และความเงียบสงบ ซึ่งพระองค์ทรงตกแต่ง (adorned) โลกให้เป็นบ้านของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงรักความงดงาม และเห็นสิ่งอื่นใด ทั้งหมดเป็นความดึงดูดจากภายนอก พระองค์ทรงรักอุปนิสัยที่งดงาม พระองค์ทรงประสงค์ให้เราปลุกฝังความบริสุทธิ์ในดวงใจ และนี่เป็นพระคุณแบบเงียบสงบของเหล่าผู้ติดตามพระองค์” (เอลเลน จี. วัตต์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 85)

ปฐมกาล 3:6 สอนเราเกี่ยวกับความงดงามและความบริสุทธิ์อย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับสุภาษิต 6:25; 31:30

เหมือนสิ่งอื่นใดที่พระเจ้าได้ทรงทำ เรามีศัตรู ผู้ซึ่งได้ทำการบิดเบือนและสร้างความเสียหายให้กับสิ่งที่อยู่บนโลก จึงไม่เป็นเรื่องน่าประหลาดใจ

หากศัตรูของเรานำเอาความงมงาย และแนวคิดแห่งความงมงายมาใช้ต่อต้านเรา เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ของศิลปะการศึกษาของคริสเตียน ซึ่งได้รับการแนะนำโดยพระคัมภีร์ จะต้องช่วยเราให้เรียนรู้ที่จะระมัดระวังในความเข้าใจว่า ไม่ใช่ความงมงายทั้งหมดจะเป็นสิ่งที่ดีและบริสุทธิ์เสมอไป

มีอะไรบ้างที่งมงายแต่ไม่บริสุทธิ์และไม่ดี สิ่งเหล่านี้เกิดมาจากอะไร และเรามีส่วนทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดมาได้อย่างไร

วันอังคาร

ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องความผิด

Experts in Error

เราทราบว่าการโลกของเรามีมากกว่าการแบ่งปันในเรื่องศิลปะและปรัชญาที่ไม่ได้ถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้า หลายคนอาจโต้แย้งว่า คริสเตียนไม่ควรจะเข้าไปในสถานที่ที่ผู้คนเลื่องลือกัน คริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสต้องพิจารณาอย่างถ่องแท้ถึงธุรกิจของพวกเขา ในการให้บริการธุรกิจ การค้าบางประเภทไม่ให้เกิดการสนับสนุน (patronizing) การก่อตั้งหรือสถาปนาบางสิ่ง หรือแม้แต่ไม่บริโภคสื่อบางประเภท

จาก 1 ทิโมธี บทที่ 6 เราได้รับการสั่งสอนชัดเจนไม่ให้ติดตามอะไร สิ่งใดที่เราต้องหลีกเลี่ยง คำอธิบายใน 1 ทิโมธี 6:9, 10 กล่าวว่าอย่างไร

อ่านส่วนที่เหลือของ พระธรรม 1 ทิโมธี บทที่ 6 อะไรคือกฎเกณฑ์ในการติดตามสิ่งที่อัครทูตเปาโลเห็นด้วยหรือให้การรับรอง (endorses)

สังเกตใน 1 ทิโมธี 6:20 อัครทูตเปาโลเตือนว่า “*ทิโมธีเอ๋ย จงเฝ้ารักษาสิ่งที่ท่านได้รับมอบหมาย จงหลีกเลี่ยงจากคำพูดที่ไร้คุณธรรม และโง่เขลา และการโต้แย้งที่สำคัญผิดว่าเป็นความรู้*” แม้ว่าท่านกำลังทำงานจากบริบทที่แตกต่างไป แต่ยังนำหลักการเดียวกันมาใช้ได้ นั่นคือคิดเกี่ยวกับข้อมูลทั้งหมด คำสอนทั้งหมดและความเชื่อทั้งหมด ไม่เพียงตอนนี้ แต่ตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายสามารถเป็นผู้ซ้ำของในความผิดได้ชัดเจน (flat-out) จริงๆ

เกือบ 2,000 ปีที่แล้ว บุคคลที่ฉลาดปราดเปรื่อง (เชี่ยวชาญที่สุด) ต่างเชื่อว่าโลกของเราลอยตัวอยู่กับที่ไม่เคลื่อนไหว ณ จุดศูนย์กลางของจักรวาล ขณะที่ดวงดาวทั้งมวล ทั้งที่เป็นดาวฤกษ์และดาวนพเคราะห์ทั้งหมดต่างโคจรรอบโลกตามทางโคจรอันสมบูรณ์ของพวกเขา ผู้เชี่ยวชาญด้านคณิตศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์บางคนเคยให้การสนับสนุน (buttress) ความเชื่อนี้ แม้ว่าต่อมา มันได้กลายเป็นสิ่งที่ผิดพลาดในรายละเอียดในทุกมิติ ดังนั้นเราอาจพูดได้ว่า ผู้ฉลาดปราดเปรื่องเหล่านั้นเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านผิด ซึ่งอัครทูตเปาโลเรียกว่า เป็นการสอนในสิ่งที่เรียกว่า “พวกเขาเชื่อในสิ่งที่สำคัญผิดว่าเป็นความรู้”

วิทยาศาสตร์ด้านชีววิทยาปัจจุบัน ยกตัวอย่าง การกล่าววินิจฉัยสรุป (predicated) จากการสันนิษฐานว่า (assumption) ชีวิตเริ่มต้นเมื่อหลายพันล้านปีก่อน ด้วยความบังเอิญ (by chance) โดยที่ไม่มีพระเจ้า และไม่มีวัตถุประสงค์อยู่เบื้องหลัง ในเวลาเดียวกัน “จำนวนที่เหลือเชื่อ แห่งความสลับซับซ้อน และในรายละเอียดทางวรรณคดีวิทยาศาสตร์ได้บังเกิดขึ้น โดยวางบนพื้นฐานบนคำสอนนี้ มีบทเรียนอะไรที่เราสามารถเรียนรู้ได้จากสิ่งนี้ เกี่ยวกับว่าผู้คนสามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญได้ในเรื่องข้อผิดพลาด การตระหนักในเรื่องนี้ สร้างผลกระทบ (impact) กับการศึกษาคริสเตียนในภาพรวม โดยเฉพาะในการสอนวิทยาศาสตร์อย่างไร

พุทธ

ความโง่เขลาและสติปัญญา

Foolishness and Wisdom

อ่าน พระธรรมสุภาพิต บทที่ 1 เนื้อหาของบทนี้สอนอะไรแก่เรา เกี่ยวกับการศึกษาคริสเตียนแท้ ควรจะสอนเกี่ยวกับสิ่งใด

พระคัมภีร์วาดภาพเปรียบเทียบระหว่างความโง่เขลา และความฉลาดไว้ไม่ขาดสาย (steady) พระธรรมสุภาพิตทำหน้าที่ได้ดีในการเตือนเราถึงอันตรายของความประพฤติที่มูทะลุ (foolhardy) และอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่โง่เขลา ความแตกต่างนั้นชัดเจน: พระเจ้าทรงปรารถนาให้ประชากรของพระองค์ แสวงหาสติปัญญา โดยถือว่าเป็นทรัพย์สมบัติและให้มืออย่างอุดมสมบูรณ์

นักศึกษาด้านศิลปะและวิทยาศาสตร์ใช้ذهลันต์ของพวกเขาแสวงหาความรู้ และพยายามเรียนให้ได้เกรดยอดเยี่ยมจากการศึกษาของพวกเขา

เหล่าอาจารย์ผู้มีวินัยก็ทำในลักษณะคล้ายกัน เราสามารถเป็นนักศิลปะที่ฉลาดเฉลียว และเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ก้าวหน้า (breakthroughs) อันเนื่องมาจากความรู้และความสามารถ

กระนั้นจากมุมมองทุกมิติของคริสเตียน ความรู้ด้านศิลปะ และด้านวิทยาศาสตร์มีความหมายแท้จริงอะไรถ้ามันไม่รวมไปถึง การทราบในความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ถูก และสิ่งที่ผิด ความดี และความชั่ว ความจริง และความเท็จ ทั้งหมดนี้ คนหนึ่งจะต้องทำ ยกตัวอย่างเช่น การอ่านสักเล็กน้อยเกี่ยวกับชีวิตของเหล่าคนผู้รู้สึกว่าเป็นนักศิลปะที่ยิ่งใหญ่ของโลก เพื่อที่จะมองเห็นพวกเขามีความเชี่ยวชาญระดับอัจฉริยะ และมีตะลันต์สุดยอด ซึ่งไม่ได้หมายความว่าเขามีศีลธรรม และความยุติธรรมอยู่ในระดับเดียวกัน คนหนึ่งอาจโต้เถียงว่า เหล่านักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ มีส่วนร่วมในงานสร้างด้านชีววิทยา หรืออาวุธเคมี เพื่อการทำลายล้างมวลชน อาจเป็นผู้ได้รับการศึกษาสูงเป็นผู้มีพรสวรรค์สุดยอด แต่อะไรคือผลลัพธ์แห่งงานของพวกเขาอย่างที่ได้ออกมาแล้ว ความรู้ในตัวของตนเอง ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่ดีเสมอไป

จาก สุภาษิต 1:7 อะไรคือกุญแจสำคัญที่นำไปสู่การศึกษาแท้ของคริสเตียน

ผู้รับรางวัลโนเบลคนหนึ่ง เป็นคนที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า (atheist) เขาศึกษาระบบจักรวาลและพลังด้านฟิสิกส์ เขาได้เขียนว่า “ยิ่งศึกษาจักรวาลมากเท่าไร ดูเหมือนจะมีความเข้าใจเรื่องจักรวาลมากขึ้น และยิ่งรู้มากขึ้นก็ยิ่งดูเหมือนจักรวาลไม่มีจุดสิ้นสุด” สิ่งนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับความหมายของความรู้และความผิดพลาด

วันพฤหัสบดี

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบโยบ

The Lord Answered Job

โยบ บทที่ 38 สอนว่าพระเจ้า ไม่เพียงทรงเป็นผู้สร้างเท่านั้น แต่ทรงเป็นผู้ค้ำจุนสิ่งมีชีวิตทั้งมวลด้วย ความจริงข้อนี้ส่งผลต่อความเข้าใจศิลปะและวิทยาศาสตร์อย่างไร

“คนจำนวนมากสอนว่าสสาร (matter) ควบคุม (possesses) อำนาจที่จำเป็น (vital) เพราะทรัพย์สิน (properties) บางอย่างได้ ส่งให้ (impart) กับสสาร และจากนั้นปล่อยให้ทำงานผ่านพลังงานที่มีแต่กำเนิด (inherent energy) และการทำงานของธรรมชาติได้นำไป (conducted) สอดคล้องกับกฎตายตัว ซึ่งพระเจ้าเองไม่อาจเข้าแทรกแซง นี่เป็นคำสอนวิทยาศาสตร์ที่ผิด เพราะไม่ได้รับการสนับสนุน (sustained) โดยพระวาทะของพระเจ้าที่บอกว่าธรรมชาติเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สร้าง...ธรรมชาติเป็นพยานถึงเขาวีปัญญาเลิศ (an intelligence) ซึ่งปรากฏอยู่ในพลังงานที่มีประสิทธิภาพที่ทำงานภายในและผ่านกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ นี่เป็นธรรมชาติ ที่พระบิดา และพระบุตรทำงานอย่างต่อเนื่อง พระคริสต์ทรงตรัสว่า “พระบิดาของเรายังทรงทำงานอยู่เรื่อย ๆ และเราก็ทำด้วย” (ยอห์น 5:17) (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวาทะ*, หน้า 114)

เป็นที่น่าเสียดาย (unfortunately) ตามที่ได้แถลงก่อนหน้านี้ ได้กล่าวมามากเรื่องวิทยาศาสตร์ทำงานโดยไม่มีพระเจ้า (on atheistic) ผู้ยึดถือวัตถุนิยม (materialist) ใช้การสันนิษฐาน ซึ่งหมายความว่า นักวิทยาศาสตร์อาจเริ่มต้นด้วยบรรยากาศที่ดงาม และมีความสลับซับซ้อน แต่ทั้งสองอย่าง “บรรยากาศที่ดงาม และความสลับซับซ้อนร่วมกัน และกระนั้นมันอุบัติขึ้นโดยบังเอิญ โดยไม่มีการมองการณ์ไกล (forethought) หรือความตั้งใจ (intention) อยู่เบื้องหลัง

นั่นคือในข้อเท็จจริง สิ่งที่วิทยาศาสตร์อ้างตลอดเวลาว่าชีวิตบนโลกในความดงามและความซับซ้อนของมันอย่างเช่น จากผีเสื้อกลายเป็นมนุษย์ ซึ่งให้คำอธิบายไม่ได้มาจากสิ่งใด แต่เป็นผลลัพธ์ทางเคมีในเวลาหลายพันล้านปี ซึ่งได้ก่อรูปขึ้นโดยบังเอิญ สู้สิ่งมีชีวิตง่าย ๆ ผ่านกระบวนการโดยบังเอิญ (random) และการเลือกโดยธรรมชาติ แล้วค่อย ๆ วิวัฒนาการขึ้น (evolved) สู้สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง ซึ่งเคลื่อนไหวและหายใจอย่างที่เห็นวันนี้

วิทยาศาสตร์ บัดนี้ได้ประกอบกันขึ้น (constituted) โต้แย้งแนวคิดที่ว่า “อำนาจเหนือธรรมชาติของพระเจ้าผู้สร้าง” เป็นสิ่งที่ “ไม่เป็นวิทยาศาสตร์” ในเมื่อไม่อาจพิสูจน์ตามแนววิทยาศาสตร์ได้ และด้วยเหตุนี้จึงเป็นความคิดที่

วิทยาศาสตร์ไม่สามารถจัดการได้ จะว่าไปสมมติฐานนี้ไม่ใช่สิ่งที่วิทยาศาสตร์สอน (ตามที่จริง วิทยาศาสตร์ดูเหมือนจะสอนสิ่งตรงกันข้าม: ความมั่งคั่งทั้งหมดและความสลับซับซ้อนของโลกที่เป็นอยู่ ที่จริงแล้วขึ้นไปยังพระผู้สร้าง) แต่แทนที่ ตำแหน่งเกี่ยวกับปรัชญาเป็นผู้กำหนด (imposed) ข้อบังคับ (discipline) แต่พวกนักวิทยาศาสตร์เป็นผู้กำหนดเอง

ปัญหาอย่างไรก็ดี คือพระคัมภีร์สอนว่า พระเจ้าไม่เพียงสร้างสรรพสิ่งเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเกี่ยวทุกสิ่งเช่นกัน ซึ่งหมายความว่า การศึกษาใดๆ ที่เป็นของคริสเตียนแท้ วิทยาศาสตร์จะต้องทำงานจากข้อสันนิษฐานที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง (radically) คือแตกต่างจากสิ่งที่วิทยาศาสตร์อ้างโดยทั่วไป เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ที่การขัดแย้งรุนแรง (clashes) จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพูดถึงจุดแรกเริ่ม (origins)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เหตุผลสองข้อที่คงอยู่ ว่าเหตุใดวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีหลายสิ่งถูกต้อง แต่ในจุด “แรกเริ่ม” (origins) ผิดไปอย่างมาก: ประการแรก วิทยาศาสตร์ ซึ่งศึกษาจากธรรมชาติของโลก ต้องมองไปที่ธรรมชาติของโลกเท่านั้นสำหรับเป็นคำตอบ: ประการที่สอง วิทยาศาสตร์สันนิษฐานว่ากฎแห่งธรรมชาติจะต้องยังคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง (constant) กระนั้นทั้งสองนี้ผิด เมื่อหันมาพูดถึงจุดแรกเริ่ม

ให้กลับมาพูดข้อแรก ซึ่งต้องการ (requires) ต้นเหตุทางธรรมชาติสำหรับเหตุการณ์ทางธรรมชาติต่างๆ อย่างเช่นลมพายุรุนแรงที่เรียกว่า “เฮอริเคน” การที่จะติดตามร่องรอยของเฮอริเคน เป็นสิ่งที่แยกว่าความไร้ค่า (worthless) สำหรับจุดแรกเริ่มที่เริ่มต้นด้วยคำว่า “ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:1) วิทยาศาสตร์สามารถกล่าวอะไร เพราะปฏิเสธสิ่งแรกเริ่มที่เกิดขึ้นจากอำนาจเหนือธรรมชาติ ขณะที่พระคัมภีร์สอนเราว่าจุดเริ่มต้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติ

และธรรมชาติมีความมั่นคง (constancy) ใหม่ สิ่งนี้ดูเหมือนมีเหตุผล ยกเว้น พระธรรมโรม 5:12 กล่าวว่า “เพราะเหตุนี้ บาปได้เข้ามาในโลกเพราะ

คนๆ เดียว และความตายก็เกิดขึ้นมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยย์ทุกคน เพราะมนุษยย์ทุกคนทำบาป” การสันนิษฐานเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติล่วงหน้า ไม่เป็นการต่อเนื่อง (discontinuous) และที่เกี่ยวกับคุณสมบัติ (qualitative) แตกต่างจากสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เดี่ยวนั้นที่วิทยาศาสตร์เผชิญหน้า โลกซึ่งตอนแรกเริ่มไม่มีความตายปรากฏ ช่างแตกต่างโดยสิ้นเชิงที่เราสามารถศึกษาในวันนี้ และสันนิษฐานได้ว่าพวกมันคล้ายกันมากเมื่อมันไม่ใช่ ซึ่งก็นำสู่ข้อผิดพลาดเช่นกัน

ดังนั้นวิทยาศาสตร์สอนจุดแรกเริ่มผิดไป เพราะปฏิเสธลักษณะการเนรมิตสร้างสองประการอย่างสิ้นเชิง (1) บอกว่าไม่มีอำนาจเหนือธรรมชาติอยู่เบื้องหลัง (2) ลักษณะทางกายภาพไม่ต่อเนื่องระหว่างจุดแรกเริ่มของการทรงสร้างและสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเราเดี่ยวนั้น

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงอภิปรายเรื่องความมดงามว่า อะไรคือความมดงาม จะนิยามความมดงามอย่างไร และนิยามของคริสเตียนแตกต่างจากคนอื่นหรือไม่ อย่างไร
2. พระคริสต์สามารถมาบังเกิดเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ปราดเปรื่อง เป็นมหาเศรษฐีที่มีรายได้ หรือเป็นศิลปินที่มีชื่อเสียงด้านดนตรี แต่พระองค์กลับมาบังเกิดเป็นช่างฝีมือที่ถ่อมใจ พระองค์ทรงอยู่ร่วมกับพระบิดาตอนเนรมิตสร้างโลก แต่พระองค์มารับการฝึกอาชีพเหมือนคนธรรมดา งานของพระองค์คือการเชื่อฟัง สิ่งนี้ให้บทเรียนอะไรแก่เราในการประกอบอาชีพ
3. แม้จะไม่ใช่ทุกคนที่จะถูกเรียกให้สอนในโรงเรียน แต่คริสเตียนสามารถสอนพระวจนะของพระเจ้าให้คนอื่นได้ เราจะทำตนเป็นนักศึกษาและครูที่ดีให้คนในโลกนี้ได้อย่างไร

บทที่ 11

คริสเตียนและการทำงาน

The Christian and Work

วันที่ 5 - 11 ธันวาคม 2020

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 3:19; เฉลยธรรมบัญญัติ 16:15; อพยพ 25:10-30:38;

กาลาเทีย 5:22-26; ปัญญาจารย์ 9:10; 1 โครินธ์ 10:31

ข้อควรจำ

“ฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงมั่นคงอยู่ อย่าหวั่นไหว
จงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ท่าน
ทั้งหลายพึงรู้ว่า ในองค์พระผู้เป็นเจ้า การตรากตรำของ
ท่านจะไม่ไร้ประโยชน์” (1 โครินธ์ 15:58)

ก ารงานเป็นแนวคิดของพระเจ้า ในโลกที่สมบูรณ์พร้อม
ก่อนความบาป พระเจ้าทรงให้อาตัมและเอวาดูแลสวนเอเดน
(ปฐมกาล 2:15) เหมือนพระผู้สร้างของพวกเขา ตามพระฉายาที่พวกเขาถูก
สร้างขึ้น พวกเขาต้องนำความคิดสร้างสรรค์ไปใช้ในการทำงาน และการรับ
ใช้ด้วยความรัก นั่นคือทำงานในโลกที่ยังไม่ได้ล้มลง โลกที่ปราศจากซึ่ง
ความบาปและความตาย และความทุกข์ยากเดือดร้อน มนุษย์จะต้องทำงาน

ในช่วงระหว่างเวลานี้ (หลังจากโลกแห่งความสมบูรณ์แบบ และ
ก่อนหน้าโลกใหม่แห่งพระสัญญา) เราได้รับการเชิญให้มองดูงานหนึ่งที่ได้
รับพระพรของพระเจ้าหลายประการ ท่ามกลางชาวยิว เด็กทุกคนได้รับการ
ฝึกเรื่องการค้าขาย ทำธุรกิจ การต่อรอง การแลกเปลี่ยน หรืองานอาชีพ
(a trade) ในความเป็นจริงมีการพูดกันว่า ถ้าผู้เป็นพ่อไม่สอนอาชีพให้ลูก
ชายก็เท่ากับเลี้ยงลูกให้เป็นอาชญากร พระเยซูเอง แม้จะทรงเป็นพระบุตร

ของพระเจ้า ทรงใช้เวลาหลายปีทำในสิ่งที่เป็หน้าพระทัยของพระบิดา โดยทำการฝึกงานฝีมืออย่างสัตย์ซื่อจนกลายเป็นช่างฝีมือดีคนหนึ่ง เป็นไปได้ที่พระองค์ทรงเป็นผู้ทำเครื่องเฟอร์นิเจอร์อันเป็นที่ต้องการของชาวนาซาเร็ธ ซึ่งรวมไปถึงอุปกรณ์เครื่องใช้ในการเกษตรด้วย (มาระโก 6:3) ที่กล่าวมานี้เป็นส่วนทั้งหมดของการฝึกฝน อันเป็นการเตรียมพระองค์สำหรับพันธกิจเป็นการล่วงหน้า อัครทูตเปาโลทำงานรับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เพื่อให้ความมั่นใจทำงานงานเคียงข้างอาควิลลาและปริสซิลลา เป็นเวลาปีครึ่งในฐานะช่างทำเต็นท์คนหนึ่ง ในวันสะบาโตท่านเปาโลได้เข้าไปถกปัญหาในธรรมศาลา (กิจการฯ 18:1-4; 2 เทสะโลนิกา 3:8-12) สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังคำถามทั้งหมดของการทำงาน และบทบาทของการทำงานในการศึกษาของคริสเตียน

วันอาทิตย์

ประเภทของงาน

The Many Sides of Work

“ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับเขาไม่มีอะไรดีกว่าเปรมปรีดีและร่าเริง ตลอดชีวิตของเขา ยิ่งไปกว่านั้น ของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์คือ ให้มนุษย์ได้กินดื่ม และชื่นชมผลทั้งหมดจากการตรากตรำของเขา” (ปัญญาจารย์ 3:12, 13)

“การงาน” (Work) เป็นคำอัดแน่น (solid) ในภาษา “แองโกล แซ็กซอน” โดยไม่มีเสียงอื่น (frills) เข้ามาเสริม เป็นคำพยางค์เดียวในภาษาอังกฤษ กระนั้นมีความหมายที่เป็นไปได้หลายอย่าง จากเหตุผลด้านความจำเป็น เราทำงานเพื่อให้มีอาหารบนโต๊ะ ใช้จ่ายสำหรับสิ่งต่างๆ และเก็บสะสมไว้จำนวนหนึ่งสำหรับเวลาเกิดสถานการณ์ยากลำบาก

งานทำให้คุณรู้สึกว่าคุณมีค่า งานคือคำตอบของคำถามว่า “คุณทำอะไร” หรือ “คุณเป็นอะไร” คนส่วนใหญ่ที่เกษียณแล้วยังทำงานครั้งเวลาอีกหลายปีเท่าที่พวกเขายังทำไหว ไม่ว่าจะป็นงานที่มีค่าตอบแทน หรืองานอาสาสมัคร จงมอบงานเล็กๆ น้อยๆ ให้เยาวชนทำ แล้วจะพบว่าการทำผิดกฎหมายของเขาลดลง

จาก ปฐมกาล 3:19 อะไรคือบริบทตรงนี้ และพระคัมภีร์ข้อนี้พุดถึงเรื่องงานอย่างไร

ทันใดนั้นงานที่พระเจ้าทรงประทานให้ก่อนการล้มลงได้เปลี่ยนไปหลังความบาปเข้ามา ตรงนี้เป็นการอ้างถึงอีกด้านหนึ่งของงาน สำหรับบางคนงานหมายถึง สิ่งที่น่าเบื่อ เหน็ดเหนื่อย ตรากตรำ และสิ้นสุดลงด้วยความตาย พวกเขาจำใจทำงานที่พวกเขาดูหมิ่นดูแคลน และหวังจะได้ปลดเกษียณขณะที่ยังมีสุขภาพดีพอควร สำหรับคนอื่นๆ งานสามารถแม้แต่เอาชีวิตของคนหนึ่งไปงานนั้นได้กลายเป็นศูนย์กลางการมีชีวิตอยู่ของคนนั้น หรือแม้แต่ทั้งหมดเป็นสิ่งห้อมล้อม (encompassing) เอกลักษณะของบุคคลหนึ่ง เมื่อพวกเขาต้องแยกจากงานของพวกเขา ได้รับความกดดัน หรือรู้สึกสับสน (disoriented) เกิดความไม่แน่ใจจะทำอะไรต่อไป หรือหันไปทางไหน เมื่อพวกเขาเกษียณอายุ พวกเขาล้มทั้งยืนทั้งด้านร่างกายและด้านจิตใจ และบ่อยครั้งพวกเขาตายก่อนวัยอันควร

คริสเตียนจำเป็นต้องเรียนรู้การทำงานตามวิถีของพระเจ้า งานเป็นมากกว่าความจำเป็นด้านเศรษฐกิจ ผู้ขายเป็นมากกว่าลูกจ้าง (employee) คนหนึ่ง ถ้าเข้าใจอย่างถูกต้อง งานที่คนหนึ่งทำตลอดชีวิตเป็นเหมือนถนนหลวง (avenue) แห่งพันธกิจการรับใช้ (ministry) เป็นการแสดงออกในความสัมพันธ์กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ส่วนหนึ่งของภารกิจแห่งการสอน คือการช่วยนักศึกษาหางานที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของพวกเขา งานที่พระเจ้าทรงประทานให้ ที่พวกเขาเกิดความสนใจ ที่สวนกระแส (intersect) กับความต้องการของโลก

คุณกำลังทำอะไรอยู่ในปัจจุบันนี้ และคุณควรทำอะไรเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าให้มากขึ้น

วันจันทร์

งานและการเลี้ยงดู

Work and Nurture

อาชีพหรืองานจะเกี่ยวกับการใช้ร่างกายเป็นหลัก แม้แต่คนที่ทำงานด้วยสมอง ส่วนใหญ่ก็ต้องใช้กำลังกายไม่มากก็น้อย เช่น ใช้มือกดแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรเรา เกี่ยวกับการทำงานอย่างไร และ “มือ” เป็นสัญลักษณ์ถึงอะไร *เฉลยธรรมบัญญัติ 16:15; ปัญญาจารย์ 9:10; สุภาษิต 21:25; เยเรมีย์ 1:16*

พระเจ้าทรงประทานมือให้เราใช้ทำงาน “มือที่เกี่ยวครั้นทำให้ยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งทำให้มั่งคั่ง” (สุภาษิต 10:14; 12:14) ในด้านจิตวิทยา ความสามารถส่วนตัวในการทำงานให้สำเร็จ ไม่ได้เพิ่มขึ้นด้วยการพูด แต่เพิ่มขึ้นด้วยการลงมือทำเท่านั้น

ขณะที่ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า “งานจากมือของเรา” เป็นพระพรจากพระเจ้า (ดู สดุดี 90:17) พระองค์ทรงอนุญาตให้เราดำรงชีวิตอย่างมีความหมาย แผนการขั้นสุดท้ายของพระเจ้าคือ “การงานจากมือของเรา” เป็นพระพรแก่คนอื่น อัครทูตเปาโลเขียนว่า เราต้องทำงานบางสิ่งที่มีประโยชน์ด้วยมือของเรา เพื่อที่เราอาจมีบางสิ่งที่จะแบ่งปันกับคนอื่นๆ แน่นนอนอัครทูตเปาโลดำรงชีวิตโดยหลักการนั้น

“พวกท่านเองก็ทราบว่ มือทั้งสองข้างของข้าพเจ้าจัดหาปัจจัยสำหรับตัวเอง และสำหรับพวกที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวางแบบอย่างให้ท่านแล้วในทุกเรื่อง เพื่อจะให้เห็นว่า โดยการตรากตรำแบบเดียวกันนี้ เราต้องช่วยพวกที่มีกำลังน้อย และระลึกถึงพระวณะของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่พระองค์ตรัสว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขมากกว่าการรับ” (กิจการฯ 20:34, 35)

การอธิษฐานอย่างง่าย ๆ ของท่านเนหะมีย์ ควรจะเป็นของเรา: “ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้ขอพระองค์ ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์” (เนหะมีย์ 6:9)

คุณมีทำที่อะไรต้องงานของคุณ มีวิธีการอะไรที่คุณอาจใช้งานของคุณให้เกิดพระพรมากขึ้นต่อคนอื่น ๆ

วันอังคาร

งานและความยอดเยี่ยม

Work and Excellence

ให้มองภาพรวมในพระธรรมอพยพ 25:10-30:38 พระเจ้าทรงเจาะจงอะไร เมื่อพระองค์สั่งท่านโมเสสให้ตั้งเต็นท์ “พลับพลา” (ta-

beracle) ขึ้นเพื่อเป็นสถานที่นมัสการ สิ่งนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงสั่งให้ท่านโมเสสตั้งเต็นท์ “สำหรับพระองค์” ท่านโมเสสควรได้พูดว่า “ไม่มีปัญหาพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ ข้าพระองค์กางเต็นท์มาตั้งแต่ตอนวิ่งหนีจากประเทศอียิปต์ เมื่อ 40 ปีที่แล้ว ...ขอพระองค์ให้เวลาเพียงไม่กี่นาที่เท่านั้น เพราะสำหรับชายที่มีชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมของชาว “มีเดียนซึ่งเป็นชนกึ่งอพยพในภาคตะวันออกกลาง” (Seminomadic Midianite) คนเหล่านี้ ถือว่าการตั้งเต็นท์เป็นเรื่องที่ง่ายมาก ท่านโมเสสแม้แต่จะใช้ผ้าผูกปิดตา แล้วฟังเสียงสะท้อนจากดวงจิตก็สามารถตั้งเต็นท์ได้ แต่พระเจ้าทรงมีอะไรมากกว่าการตั้งเต็นท์ทั่วไป ท่านโมเสสอาจไม่เคยค้นมาก่อนเกี่ยวกับรายละเอียดของพิมพ์เขียว (blueprints) (เต็นท์นอกเหนือนั้นเป็นโครงสร้างทางสถาปนิกแบบง่ายๆ) บวกเข้ากับ “รายการกำหนดให้ทำ” เกี่ยวกับเครื่องใช้ทุกชิ้นภายในพลับพลา พอๆ กับรายละเอียดในคำสั่งสำหรับเครื่องแต่งกายสำหรับบุโรหิตเกือบ 150 จุด แม้คำสั่งให้สร้างโต๊ะตัวหนึ่ง ซึ่งมองดูจะเป็นเรื่องง่ายๆ แต่ท่านโมเสสต้องทำตามขั้นตอนในการประกอบโต๊ะตัวนั้นขึ้นถึงเจ็ดขั้นตอน (อพยพ 25:23-30)

การให้ความสนใจในรายละเอียดที่พระเจ้าแสดงให้เห็นในการสร้าง “เต็นท์พลับพลา” ของพระองค์ (ซึ่งต่อมาทรงประทานคำสั่งสำหรับพิธีฆาตถวายบูชาสัตวให้) พระเจ้าทรงสำแดงดวงวิญญานแห่งความยอดเยี่ยม (excellence) ไว้เป็นเกณฑ์ ทรงพระประสงค์ไม่ให้ผลิตสิ่งใดด้อยกว่า “ผลงานชิ้นเอก” (masterpiece) ด้วยการใช่วิสถุคุณภาพสูงสุด การออกแบบนั้นไร้ข้อตำหนิ (impeccable) ผลงานการสร้างจะต้องเป็นจุดเด่น คำสั่งของพระเจ้าในการสร้างนั้นชัดเจน: สำหรับพระเจ้างานที่ทำขึ้นอย่าง “ลวกๆ” (sloppy) จะไม่เป็นที่ยอมรับของพระองค์

อย่างไรก็ดีแม้มาตรฐานจะปรากฏว่าสูงส่ง แต่เป็นองค์พระเจ้าเองผู้ทรงจัดหา ไม่เพียงทรงเป็นแรงผลักดัน แต่ทรงจัดหาแหล่งแรงงานมนุษย์เพื่อไปให้ถึงจุดนั้น เราอ่านในพระธรรมอพยพ 31:1-6, 35:30-36:1 ที่องค์พระเจ้าเองประทานช่างผู้ชำนาญงานเอง คนเหล่านี้เป็นผู้ได้รับ “การเติมเต็มด้วย

พระวิญญาณ” ทรงประทานให้พวกเขามีความสามารถและมีความรู้ในงานช่างทุกประเภท เพื่องานก่อสร้างพลับพลาที่ประทับ รวมทั้งเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นจะสร้างออกมาตามที่ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา” (อพยพ 36:1) ยิ่งกว่านั้น นายช่างใหญ่ผู้ออกแบบชุดเดียวกันซึ่งมีสองคนได้รับพระราชทาน “ความสามารถที่จะสอนต่อ” (อพยพ 35:34) เพื่อที่ความรู้ความชำนาญของเขาทั้งสองจะคงอยู่ต่อไปภายในชุมชนอิสราเอล แม้ว่าบุคคลทั้งสองถูกเลือกไว้เป็นพิเศษให้เป็นผู้นำโดยพระเจ้า ยังมีคนอื่นๆ อีกหลายคนได้รับของประทานคล้ายกัน ซึ่งได้ร่วมมือร่วมใจกันทำงาน (อพยพ 36:2)

เหตุที่นั่นการที่เป็นคนล้มลงในความบาป มนุษย์ก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะนำมาแก้ตัว ที่จะปฏิบัติภารกิจใดๆ น้อยกว่าการอุทิศถวายตัวอย่างสุดใจ (utmost) พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราทำการอย่างดีที่สุด โดยการทุ่มเทละสังขาร ความชำนาญและเวลา มุ่งทำการศึกษาวិธีการเพื่อนำไปใช้อย่างดีในโครงการใหญ่ของพระเจ้า

พุธ

งานและจิตวิญญาณ

Work and Spirituality

“ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย” (กาลาเทีย 5:25) งานของบุคคลหนึ่ง และชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณไม่อาจแยกจากกันได้ การเป็นคริสเตียนไม่ใช่การสวมเสื้อผ้า ที่อยากจะสวมก็สวม อยากจะถอดออกก็ถอด เหมือนคนคนหนึ่งเปลี่ยนอารมณ์ (moods) หรือใช้ชีวิตผ่านช่วงเวลาที่แตกต่างกันไปของชีวิต แต่เป็นการเป็นคริสเตียนเป็นการสร้างชีวิตให้เป็นบุคคลใหม่ ซึ่งสำแดงตัวเขาเองหรือเธอเองในทุกมิติของชีวิต อันรวมไปถึงด้านการงานด้วย

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 5:22-26 อัครทูตเปาโลพรรณนาถึงของประทานอะไร ขณะเดียวกันพรรณนาตัวคุณและงานของคุณด้วย

พจนานุกรมอธิบายถ้อยคำในพระคัมภีร์ใหม่ ให้การบรรยายคำว่า “บุคคลฝ่ายจิตวิญญาณ” คือบุคคล “ผู้สำแดงผลของพระวิญญาณออกมาในวิถีของเขา” จากสิ่งนี้ เราอาจสรุปได้ว่าผ่านการเชื่อมโยงกับพระคริสต์ของเรา

เราในฐานะเป็นมนุษย์จะทำหน้าที่เสมือนเหล่าผู้เชื่อในทุกลักษณะ (aspects) แห่งชีวิตของเรา

คนไข้คนหนึ่งนอนป่วยที่โรงพยาบาลฟลอริดา มีเพื่อนใกล้ชิดของเขาคนหนึ่งมาเฝ้าข้างเตียงของเขาตลอดเวลา พยาบาลผลัดเปลี่ยนกันมาตรวจเช็ค และให้การบริการที่จำเป็นแก่คนไข้ทุกระยะ พร้อมทั้งได้ถามพูดคุยกับคนไข้เสมือนเป็นญาติคนหนึ่ง เรื่องนี้ทำให้เพื่อนของคนไข้รู้สึกประทับใจมาก เยี่ยมถามพยาบาลหลายคนว่า พวกเขาเรียนจบพยาบาลจากที่ไหน หลายคนตอบว่าพวกเขาจบการศึกษาจากวิทยาลัยโรงพยาบาลฟลอริดา (Florida Hospital College) แห่งนั่นเอง

สิ่งนี้สร้างความประทับใจให้เพื่อนคนไข้รายนี้มาก หลังจากคนไข้หายป่วยออกไปแล้ว เพื่อนของคนไข้คนนี้เดินทางมาเยี่ยมวิทยาลัยโรงพยาบาลฟลอริดาหลายครั้ง เพื่อจะเช็คดูว่านางพยาบาลดูแลคนไข้เสมือนญาติเป็นเรื่องปกติ หรือมันเกิดขึ้นเฉพาะตอนที่เขามาเยี่ยมเพื่อนที่นอนป่วยหนัก เมื่อมีคนถามเขาถึงจุดประสงค์การไปเยี่ยมวิทยาลัยโรงพยาบาลฟลอริดา เขาตอบว่าเขาอยากแน่ใจว่า นางพยาบาลที่จบการศึกษาจากวิทยาลัยโรงพยาบาลแห่งนี้ มีจิตใจดูแลเอาใจใส่คนไข้หนักเช่นเพื่อนของเขาเป็นอย่างดี มากกว่านางพยาบาลที่ได้รับการฝึกฝนจากที่อื่นโดยทั่วไปจริงไหม และเขาได้แน่ใจว่าสิ่งที่เขาได้ประสบมาสามารถมองเห็นความแตกต่างได้ชัดเจน

เขาได้ขอเข้าเยี่ยมอธิการของวิทยาลัยโรงพยาบาลฟลอริดา และได้ทราบถึงเป้าหมาย และพันธกิจของวิทยาลัยแห่งนี้ เขาจึงได้เขียนเช็คบริจาคเงิน 100,000 เหรียญอเมริกัน (มากกว่า 3 ล้านบาท) สำหรับโครงการของวิทยาลัยแห่งนี้ ที่มุ่งจะรับเด็กที่สำเร็จชั้นมัธยมปลาย มาเข้าเรียนเป็นพยาบาลได้มากกว่าเดิม เพื่อจะมีพยาบาลเรียนสำเร็จออกไปปฏิบัติงานด้วยจิตวิญญาณของพยาบาลอย่างแท้จริงจำนวนมากขึ้น

คุณได้สำแดงจิตวิญญาณในชีวิตประจำวันให้คนอื่นอย่างไร

“มือของเจ้าจับงานอะไรก็จงทำกรณั้นด้วยเต็มกำลัง เพราะในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้นไม่มีการงาน หรือความคิด หรือความรู้ หรือปัญญา” (ปัญญาจารย์ 9:10) ชายผู้ปราดเปรื่องที่สุดให้คำปรึกษาด้วยถ้อยคำที่ได้กล่าวไว้ข้างบน ซึ่งเกี่ยวกับการเป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้าในทุกลักษณะของชีวิต

เมื่อถูกขอให้แนะนำเรื่อง “การเป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้า” (stewardship) ของคริสเตียน หลายคนจำกัดความคิดของพวกเขาอยู่กับความรับผิดชอบเรื่องการเงิน (fiscal) ของคริสเตียน แม้ว่าเรื่องการเงินจะมีความสำคัญสำหรับการเป็นผู้อารักขาทรัพย์สิน แต่การที่จะจำกัดเฉพาะในเรื่องการเงินเพียงอย่างเดียว จะเป็นเรื่องที่คับแคบเกินไป ในทฤษฎีของการจัดระเบียบองค์กร การเป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้าอ้างถึง ความรับผิดชอบในเรื่องการบริหารจัดการ เพื่อที่จะพัฒนาและใช้แหล่งทรัพยากรที่หามาได้ทั้งหมดอย่างเหมาะสม

ในไบเบิลหรือคริสตจักรที่ใดเป็นแหล่งที่พระเจ้าได้ทรงอวยพระพรให้เรา อัครทูตเปโตรได้กล่าวไว้ชัดเจนว่า คือทุกคนที่ได้รับของประทานจากพระเจ้าผู้สร้าง ท่านเปโตรอ้างถึงของประทานที่ให้แก่คริสเตียนในฐานะที่เป็น “ปุโรหิตบริสุทธิ์” (holy priesthood) (1 เปโตร 2:5) ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบต่อพระเจ้าสำหรับการเป็นผู้อารักขาทรัพย์สินสำหรับของประทานจากพระเจ้าทุกอย่าง: เงินทอง เวลา พลังงาน ตะลันต์ความสามารถ และอื่นๆ

จาก **ปัญญาจารย์ 9:10** และ **1 โครินธ์ 10:31** มีข่าวสารเกี่ยวกับการทำงานอย่างไร

หลุมพรางทั่วไปแห่งหนึ่งของชีวิตในทุกวันนี้ คือความโน้มเอียงที่จะ “แบ่งออกเป็นส่วนๆ” (compartmentalize) ตามลักษณะที่แตกต่างออกไปในการดำรงชีวิต นั่นคืองานแห่งชีวิตของคนหนึ่ง ชีวิตครอบครัวของครอบครัวหนึ่ง ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของคนหนึ่ง หรือแม้แต่การใช้เวลาว่าง (leisure)

ของคนหนึ่ง ในความโน้มเอียงของการแยกพื้นที่เหล่านี้ของชีวิต จึงมีโอกาสเพียงน้อยหรือไม่มี ที่จะข้ามฟาก (crossover) ระหว่างพวกเขา ถ้ามีก็จะต้องมีความปรารถนาเกิดขึ้นก่อนระหว่างพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น ไม่เป็นการดีที่คนหนึ่งจะนำงานกลับมาทำที่บ้าน ซึ่งจะแทรกแซงกับความรับผิดชอบในครอบครัว หรือคนหนึ่งไม่ควรที่จะติดตามการใช้เวลาว่างของตนต่อเนื่อง และต้องตัดการใช้เวลากับพระเจ้าให้สั้นลง

อย่างไรก็ดีความเข้มงวด (restriction) เช่นนั้นไม่ควรนำมาใช้กับบทบาทชีวิตด้านจิตวิญญาณของเรา ซึ่งจะต้องมีอยู่ในทุกส่วนของชีวิตความเป็นอยู่ของเรา งานของคริสเตียนเติบโตจากการมีความสัมพันธ์ และการทำงานรับใช้พระเจ้าร่วมกับสมาชิกอื่นๆ การทำงานเป็นสิ่งที่หนึ่งซึ่งเรานำมาปฏิบัติเพื่อให้พระเจ้ามาสถิตอยู่ด้วย การที่จะ “แบ่งออกเป็นส่วนๆ” ในชีวิตด้านศาสนาของเรา เท่ากับเป็นการจำกัดพระเจ้าไว้หนึ่งวัน หนึ่งชั่วโมง หรือเพียงพื้นที่เดียวของการดำรงชีวิต นอกนั้นเท่ากับปฏิเสธการที่จะให้พระเจ้ามาสถิตอยู่ในพื้นที่อื่นๆ

คุณแบ่งงานออกเป็นหลายส่วนหรือไม่ และจะให้พระวิญญาณเข้ามามีส่วนในการทำงานของคุณอย่างไร

วันศุกร์   ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน พระธรรมปฐมกาล บทที่ 3; ปัญญาจารย์ 2:18-23; เอเฟซัส 6:5-8 อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, การทดลองและการล้มลง. *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 52-62

การงานเป็นการสาปแช่งหรือเป็นพระพร มันดูเหมือนว่าเป็นส่วนหนึ่งของการสาปแช่งของความบาป (ปฐมกาล 3:17) เมื่ออ่านดูอย่างพิเคราะห์ จะเห็นว่า พื้นดินเองถูกสาปแช่งไม่ใช้งาน เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า พระเจ้าทรงเจตนาออกคำสั่งให้การทำงานดูแลสวนเป็นพระพร: “ชีวิตของการทำงานหนัก และการเอาใจใส่ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่นั้นมาส่วนมากเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ด้วยความรัก เป็นการลงวินัยอย่างหนึ่งที่ทรงประทานให้เนื่องมาจาก

ความบาปของเขา เป็นการตรวจสอบ (check) ว่าหมกมุ่นในความอยากกิน (appetite) และในความต้องการของเนื้อหนัง (passion) หรือไม่ ดังนั้นการพัฒนานิสัย “การบังคับตนเอง” เป็นส่วนหนึ่งในแผนการใหญ่ของพระเจ้าสำหรับช่วยมนุษย์ให้ได้รับการไถ่กลับสู่สภาพเดิม จากความหายนะ (ruin) และความเสื่อมทราม (degradation) ของความบาป (เอลเลน จี. วัตส์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 60) บางทีเราอาจทำให้เกิดการสาปแช่งผ่านการกระทำที่ซ้ำซาก (monotony) การทำงานมากเกินไป หรือการตีราคาบทบาทชีวิตของเราสูงจนเกินไป (overvaluing) ไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานการณ์ใด เราต้องเรียนรู้ที่จะจัดวางการทำงานอย่างเหมาะสม และการศึกษาคริสเตียนต้องช่วยฝึกอบรมผู้คน ให้เรียนรู้คุณค่าของการทำงาน ขณะเดียวกันไม่ยกให้การงานเป็นเหมือนรูปเคารพอย่างหนึ่ง

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จาก *ปัญญาจารย์ 2:18-24* กษัตริย์ซาโลมอนถือว่าการทำงานเป็นได้ทั้งพระพรและการสาปแช่ง สิ่งใดทำให้เกิดความแตกต่างและมีวิธีใดที่เราจะทำให้งานเป็นพระพร
2. การทำงานทำให้เราสามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้อย่างไร
3. มีเส้นแบ่งระหว่างการทำงานที่ยอดเยียมและการทำงานแบบหารุ่งหามค่า เราจะไม่ข้ามเส้นดังกล่าวได้อย่างไร (ดู *ปัญญาจารย์ 2:23*)
4. เปาโลกล่าวว่า “แม้เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราก็ได้กำชับอย่างนี้ว่า ถ้าใครไม่ยอมทำงานก็อย่าให้เขากิน” (2 เธสะโลนิกา 3:10) นี่คือหลักการนี้มีเหตุผลหนักแน่น เราจะนำสิ่งนี้ไปใช้ให้ถูกต้องและเหมาะสมได้อย่างไร

บทที่ 12

วันสะบาโต: ประสบการณ์และ การดำรงชีวิตตามพระลักษณะของพระเจ้า *Sabbath: Experiencing and Living the Character of God*

วันที่ 12 - 18 ธันวาคม 2020

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล บทที่ 1, 2; อพยพ 16:14-29; อีสยาห์ 58:1-14;

มัทธิว 12:1-13; ลูคา 13:10-17

ข้อควรจำ

“พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต เพราะฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโตด้วย” (มาระโก 2:27, 28)

จุด เป็นเซเวนต์เดย์แอดเวนติสเพียงคนเดียวในชั้นที่กำลังจะเข้าสู่พิธีจบการศึกษา และเธอได้เลือกที่จะไม่เข้าร่วมในกิจกรรมทางสังคมซึ่งจัดขึ้นในวันสะบาโต สิ่งนี้ทำให้ความเชื่อของเธอเป็นที่สังเกตเห็นได้

วันหนึ่งเพื่อนของเธอชื่อ เกย์เล (Gayle) โทรบอกजूดีว่า สามีของเธอจะต้องเดินทางไปนอกเมืองเป็นเวลาหกสัปดาห์และเธอได้ขอร้องजूดีว่า จู้ดีต้องการจะใช้เวลาในคืนวันศุกร์หกสัปดาห์กับเธอที่บ้านใหม่ เพราะเธอทราบว่าजूดี “ไม่มีภารกิจอะไร” ในช่วงคืนวันศุกร์ดังกล่าว

คืนวันศุกร์สี่สัปดาห์ต่อมาทั้งสองได้แบ่งปันประสบการณ์ร่วมกัน และต่างก็มีความชื่นชมยินดีที่ได้ใช้เวลาร่วมกัน ในวันสุดสัปดาห์ที่ห้า เกย์เลได้

บอกกับจิตต์ว่า ตอนบ่ายวันศุกร์นั้นเธอได้เข้าไปซื้อของในตัวเมืองและในเวลาเย็นมากแล้ว เธอเหลือบมองนาฬิกาที่ข้อมือ และคิดว่า โอ...ดีจริง นี่กำลังจะถึงเวลาวันสะบาโตในอีกไม่นาน ทันใดนั้นเธอตระหนักว่า ตลอดช่วงคืนวันศุกร์ที่ผ่านมา เธอได้มีประสบการณ์บางอย่างใหม่ๆ ในชีวิตคริสเตียนของเธอ เธอได้เติบโตและได้เรียนรู้มากขึ้นในพระเจ้าของเธอ และเธอรู้สึกได้ว่าเธอมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งขึ้นในความเชื่อของเธอ วันสะบาโตได้กลายเป็นโอกาสสำหรับการศึกษาและการพัฒนาส่วนบุคคล

นับเป็นเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับว่าเราสามารถนึกถึงวันสะบาโตในทำนองไหน ไม่เพียงเป็นวันสำหรับการพักผ่อน แต่หมายถึงการศึกษาเช่นเดียวกัน

วันอาทิตย์ เวลาที่ประหลาดใจ

Time to Be Astonished

คุณเคยรู้สึกประหลาดใจใหม่ว่า เหตุใดพระเจ้าทรงประทานเรื่องการนมิตสร้างที่คล้องจองกัน สองเรื่องในสองบทแรกของพระธรรมปฐมกาล ปฐมกาล บทที่ 1 เรื่องสัปดาห์แห่งการนมิตสร้างโลก อันเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกพิศวง ที่โลกได้ค่อยๆ ก่อรูปทรงขึ้น และที่สุดสิ่งมีชีวิตได้เกิดขึ้นและบรรลุถึงจุดสูงสุด (culminating) คือการทรงสร้างชายและหญิงในวันที่หก ปฐมกาล บทที่ 2 มองไปที่เรื่องเดียวกัน แต่เป็นการมองเห็นจากจุดที่แตกต่าง (perspective) ซึ่งมีจุดเน้นพิเศษในวันที่หก ซึ่งอาดัมอยู่ตรงกึ่งกลางของภาพในเวลาดังกล่าว และทุกสิ่งทุกอย่างถูกพรรณนาว่าได้อยู่ตรงนั้นเพื่อเขา และผู้หญิง: สวนเอเดน แม่น้ำหลายสาย และสรรพสัตว์ทั้งมวล

เรื่องการทรงนมิตสร้างลึกซึ้งเกินไปสำหรับจะบรรจุไว้เพียงเรื่องเดียว ประการแรกเราได้เรียนรู้ถึงฤทธานุภาพ การทรงเป็นศิลปินของพระเจ้าผู้สร้าง ผู้ทรงมีสายพระเนตรเพื่อความงดงามสมบูรณ์แบบ จากนั้นเราพบพระเจ้าแห่งการมีความสัมพันธ์ ผู้ทรงประสงค์ให้มนุษย์ชาติที่จะรัก และเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน และส่วนที่เหลือทั้งหมดของสรรพสิ่งที่พระองค์ได้สร้างขึ้น

อ่าน พระธรรมปฐมกาล บทที่ 1 และ 2 และจากนั้นสะท้อนบนวันสะบาโตแรก (ปฐมกาล 2:1-3) โยงกลับไปยังเรื่องการทรงสร้างเรื่อง

แรก และมองต่อมายังเรื่องการทวงสร้าง เรื่องที่สองการสรุปภาพของคุณ ช่วยให้ท่านเข้าใจอย่างไร ว่าอะไรคือพระพรของพระเจ้าแห่งวันสะบาโต และที่ทวงสร้างให้บริสุทธิ์อาจหมายถึงอะไร

จินตนาการตัวคุณเองเป็นอาดัมหรือเอวาอยู่ในวันสะบาโตแรก เป็นวันแรกที่ได้ตื่นขึ้นมีชีวิตในวันใหม่ วันแรกที่ได้อยู่เคียงข้างกับคู่ชีวิต และวันแรกที่ได้เข้าเฝ้าพระเจ้า เป็นวันแห่งการศึกษาเรียนรู้ คุณเริ่มเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ผู้ทรงสามารถเนรมิตสร้างสรรพสิ่งที่สวยงามเช่นนี้ คุณรู้สึกประหลาดใจที่ได้เห็นช้างตัวหนึ่งในครู่ต่อมาคุณเห็นกบ สัตว์แต่ละชนิดมีความพิเศษเฉพาะตัว คุณยิ้มขณะที่คุณมองเห็นความน่าขน (antics) ของยีราฟ หรือควาย คุณนั่งเงยบในความน่าเกรงขาม (awe) ที่สรรพสัตว์มาในหลากสีและรูปร่าง คุณรู้สึกยินดีมากจากสรรพเสียงที่สอดประสานกันเหมือนเสียงดนตรีวงใหญ่ (symphony) คุณชื่นชอบและมีความสุขมากเต็มระดับในความยินดี และในรสชาติ และในกลิ่นหอมกรุ่น และความรู้สึกชื่นชมที่ได้ค้นพบในความผสมผสานกลมกลืน ที่สำคัญที่สุดคุณเรียนรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์: ความรับผิดชอบ การดูแลเอาใจใส่ และความรัก คุณมีประสบการณ์กับพระผู้สร้างของคุณ คุณเริ่มปฏิบัติตนอย่างดีต่อสิ่งทั้งปวงที่เหลืออยู่ที่พระเจ้าทวงสร้างขึ้น

วันสะบาโตแรกไม่ได้เป็นบรรยายกาศที่เรียบง่ายสำหรับอาดัมและเอวา เป็นพระเจ้าเองที่ทวงสร้างโอกาสสำหรับพวกเขาให้มุ่งเน้นไปยังพระผู้สร้างของพวกเขา และสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทวงสร้างไว้ เป็นเวลาสำหรับพวกเขาที่จะรู้สึกประหลาดใจมาก (astonished)

เขียนรายการต่างๆ ที่เป็นโอกาสทางการศึกษาที่อาดัมและเอวาได้รับระหว่างวันสะบาโตแรก และโอกาสเหล่านี้จะยังคงมีคุณค่า (relevant) ในวันนี้ แม้รูปแบบจะต่างกันออกไป สิ่งเหล่านี้สามารถสร้างความรุ่มรวยให้กับวันสะบาโตของคุณได้อย่างไร

วันจันทร์ เวลาสำหรับการค้นพบใหม่

Time for Rediscovery

เมื่อท่านโมเสสถูกขอให้นำชนอิสราเอลเดินทางออกจากประเทศอียิปต์ เป็นที่ชัดเจนว่าชนอิสราเอลได้สูญเสียการมองเห็น (perspective) ว่าชนชาติ

ของตายเป็นประชากรของพระเจ้า พวกเขาจำเป็นต้องค้นพบอีกครั้งว่าใครคือพระเจ้า ผู้ขอให้พวกเขานมัสการและพระองค์ทรงสัญญามากมายเกี่ยวกับสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ในอนาคต วันสะบาโตเป็นแกนกลาง (pivotal) ของประสบการณ์แห่งการเรียนรู้ในเส้นทางแห่งการค้นพบใหม่ (rediscovery) และเป็นเครื่องหมายชัดเจนแก่ชนชาติอื่นๆ ว่าชนอิสราเอลมีความสัมพันธ์พิเศษระหว่างพระเจ้าและชนชาตินี้ ประสบการณ์ของ “มานา” (manna) เป็นตัวอย่างที่ดี (epitomizes) ในการศึกษาเรื่องของชนอิสราเอล

ในพระธรรมอพยพ 16:14-29 มีบทเรียนอะไรที่นั่น สำหรับให้ชนอิสราเอลเรียนรู้

พระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์เรื่อง “มานา” สำหรับชนอิสราเอล ทรงประทานอาหารให้แก่เพียงพอในแต่ละวัน ถ้าพระองค์ทรงประทานให้แก่เขาจำนวนมากกกว่านั้น พวกเขาอาจหลงลืมพระผู้ทรงจัดหาให้ ดังนั้นในแต่ละวันพระองค์ทรงทำการอัศจรรย์เพื่อพวกเขา เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่ แต่อย่างไรก็ดีในวันสะบาโตสถานการณ์ได้เปลี่ยนไปเพื่อเป็นวันพิเศษ ในวันนั้นพระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์สองประการ: มานาที่เก็บไว้ในวันศุกร์แม้จะเก็บไว้ค้างคืนแต่มานาไม่เน่าเสีย ซึ่งทำให้ชนอิสราเอลรู้สึกอัศจรรย์ใจ และยอมรับว่าพระเจ้าเป็นผู้จัดส่งอาหาร (deliverer) และการอัศจรรย์ที่สอง ไม่มีมานาตกลงมาในวันสะบาโตเลย ซึ่งทำให้ชนอิสราเอลได้ค้นพบว่า การเป็นประชากรของพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร

ชนอิสราเอลต้องรับประทาน “มานา” นี้เป็นเวลา 40 ปี (อพยพ 16:35) พระเจ้าทรงสั่งท่านโมเสสให้เก็บ “โอเมอร์” (omer) เครื่องมือในการตวงมานาไว้ เพื่อคอยเตือนชนอิสราเอลว่า พระองค์ทรงเล็งดูพวกเขาอย่างไรในป่ากันดาร (อพยพ 16:32, 33) ขณะเดียวกันจะได้เป็นเครื่องเตือนใจในประสบการณ์พิเศษในเรื่องวันสะบาโต นอกจากนี้มีโอกาสนอื่นๆ เมื่อพระเจ้าทรงทำให้เกิดความกระจ่างแก่ชนอิสราเอลว่าวันสะบาโตมีความสำคัญเป็นอันดับแรกเป็นพิเศษ

วันสะบาโตเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงใช้ช่วยชนอิสราเอลให้ค้นพบ “เอกลักษณ์” (identity) และพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาถูกขอให้เชื่อฟัง และ

รักษาวนสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ นี่เป็นบริบทของการพัฒนาความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในพระลักษณะนิสัยแห่งพระเจ้าผู้สร้างของพวกเขา และเกี่ยวกับการเสริมสร้างความสัมพันธ์อันสถาพร

คุณกำลังพูดกับเยาวยชนคนหนึ่ง ผู้ได้ค้นพบว่าวันสะบาโตเป็นสิ่งที่ “น่าเบื่อ” (boring) ที่เขาถือรักษาไว้เพราะพระคัมภีร์ และบิดามารดาบอกว่า “เขาจะต้องถือรักษาไว้” มีคำแนะนำอะไรที่คุณจะช่วยเขาให้ค้นพบอีกครั้งหนึ่ง (rediscover) ว่าวันสะบาโตเป็นการเรียนรู้ในประสบการณ์ด้านบวก

วันอังคาร

เวลาเพื่อเรียนรู้สิ่งที่มีมาก่อน

Time for Learning Priorities

ประสบการณ์ขึ้นๆ ลงๆ ของชนอิสราเอลมีกับพระเจ้า ถูกเชื่อมโยงใกล้เคียงกับลักษณะชนอิสราเอลเกี่ยวข้องกับวันสะบาโต พระเจ้าทรงมองเห็นการไม่เต็มใจของพวกเขาที่จะให้การถือรักษาวนสะบาโตว่าเป็นเครื่องหมาย “ของการมองไม่เห็นคุณค่า” (irrelevance) ในชีวิตของพวกเขา (เยเรมีย์ 17:19-27) ดังนั้นการต่อคำมั่นสัญญาใหม่ (renewed commitment) ในเรื่องการถือรักษาวนสะบาโต เป็นส่วนหนึ่งของ “การไถ่ให้กลับคืนมาสู่สภาพเดิม” (restoration) ของเครื่องหมายที่ต้องให้ความสำคัญว่าเป็นสิ่งถูกต้องที่พระธรรมอิสยาห์ บทที่ 58 วาดภาพให้เห็นความแตกต่างที่น่าสนใจ

จาก อิสยาห์ 58:1-14 พระเจ้าตรัสอะไรกับคนของพระองค์ที่นี้ ซึ่งสำคัญสำหรับเราในเวลา

ชนอิสราเอลได้ถูกกำหนด (posing) ให้เป็นผู้ติดตามพระเจ้าในการนมัสการ ในการอดอาหาร (fasting) แต่วิธีที่พวกเขาดำเนินชีวิตของพวกเขาหลังจากที่พวกเขาอดอาหารเสร็จ แสดงให้เห็นว่าพวกเขา กำลังผ่านขั้นตอนการเคลื่อนไหวด้วยท่าที่อันถูกต้อง แต่ไม่มีความจริงใจในการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า ท่านอิสยาห์กล่าวต่อไปในพระธรรมอิสยาห์ บทที่ 58 ว่าเพื่อพิสูจน์เอกลักษณ์ ว่าอะไรที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากประชากรของพระองค์

นี่ไม่ใช่ทั้งหมด อ่านพระธรรมอิสยาห์ 58:13, 14 เหตุใดพระเจ้าทรงเน้นในเรื่องวันสะบาโต ในตอนจบของพระธรรมอิสยาห์บทนี้ ผู้เผยพระวจนะใช้วลีหนึ่ง ตรงนี้คล้ายกับส่วนที่เหลือของบทนี้: เพื่อจะรักษาไว้ “จากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิ์ของเรา” อย่าทำตาม “วิธีการของเจ้าเอง” จงหลีกเลี่ยง “การทำตามความพอใจของเจ้าหรือพูดแต่เรื่องไร้สาระ แล้วเจ้าจะปิดยินดีในพระยาห์เวห์” ผู้เผยพระวจนะกล่าวเตือนอีกอย่างว่า “วันสะบาโตไม่ใช่การทำตามกิจวัตรในการนมัสการ แต่ให้คิดใคร่ครวญความนึกคิดของท่านเอง และดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องกับผู้คนที่มานมัสการ วันสะบาโตจะต้องเป็นวันแห่ง “ความปิติยินดี” และให้วันแห่งการ “ถวายพระเกียรติ” ในบริบทส่วนที่เหลือของ อิสยาห์ บทที่ 58 วันสะบาโตเกี่ยวกับ “ความชื่นชมยินดี” ในการเรียนรู้พระลักษณะอุปนิสัย และพระประสงค์ของพระเจ้า จากนั้นดำรงชีวิตตามพระลักษณะนิสัย และวัตถุประสงค์ในความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่น และทราบว่า การดำเนินตามรูปแบบของการถือรักษาวันสะบาโต ยังไม่เป็นการเพียงพอ การเรียนรู้จะต้องเกิดผลกระทบกับชีวิต วันสะบาโตเป็นเวลาแห่งการเรียนรู้ และดำเนินชีวิตอย่างรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งสำคัญที่สุดต้องมาก่อน

คุณมีความยินดีในวันสะบาโตไหม ถ้าไม่ คุณสามารถทำอะไรเพื่อการเปลี่ยนแปลง คุณได้เรียนรู้ที่จะ “ถวายเกียรติแก่วันสะบาโตใหม่” อภิปรายส่วนที่เหลืออยู่ในชั้นเรียนวันสะบาโต จงให้เป็นสิ่งที่นำไปปฏิบัติได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

พบ

เวลาเพื่อหาความสมดุล

Time for Finding Balance

พระเยซูถือรักษาและเกิดทุนพระบัญญัติของพระเจ้า (มัทธิว 5:17, 18) กระนั้นพระเยซูทรงทำทนายพวกผู้นำศาสนา ในเรื่องการตีความหมาย (interpretation) พระบัญญัติไม่มีการทำทนายของพระองค์ครั้งไหนจะคุกคามการสถาปนามากกว่าการเลือกที่พระองค์ทรงได้ทำในเรื่องการถือรักษาวันสะบาโต ธรรมศาลาไม่ได้ล้มเหลวจะทำให้วันสะบาโตเป็นโอกาสสำหรับการศึกษาหนังสือโทราห์ (Torah) ถูกนำขึ้นมาอ่าน และตีความหมายโดยปราศจาก

ความผิดพลาด พวกธรรมาจารย์ (scribes) และฟาริสีทราบความหมายของ
ธรรมบัญญัติ อย่างไรก็ตามที่พระเยซูทรงทำมากกว่า การศึกษาเรื่องวันสะบาโต
สำหรับเหล่าผู้ติดตามพระองค์

จาก มัทธิว 12:1-13 และ ลูกา 13:10-17 พระเยซูทรงสอนอะไร
ให้คนในเวลานั้นและเราในเวลานี้

การต่อสู้ขับเคี่ยวที่รายรอบพระเยซู ขณะที่พระองค์ทรงให้การรักษา
โรคในวันสะบาโตได้นำไปสู่การโต้แย้งเกี่ยวกับความสำคัญในด้านจิตวิญญาณ
เกี่ยวกับธรรมชาติของความบาป ในเหตุผลว่าในวันสะบาโตจะทำการรักษา
โรคได้หรือไม่ ความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซู และพระบิดา และธรรมชาติแห่ง
สิทธิอำนาจของพระเยซู

ท่าทีของพระเยซูต่อวันสะบาโต ถูกนำมาเป็นข้อควรจำของเราสำหรับ
สัปดาห์นี้: ซึ่งมีข้อความว่า “วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรง
สร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต เพราะฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือ
วันสะบาโตด้วย” (มาระโก 2:27, 28) พระเยซูทรงต้องการกล่าวย้าว่าวัน
สะบาโตไม่ควรจะเป็นภาระหนัก เพราะวันสะบาโตถูกสร้างขึ้นให้เป็นโอกาส
พิเศษสุด (unique) สำหรับผู้คนที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้า
ผู้ทรงสถาปนาวันสะบาโตขึ้น และให้เหล่าผู้เชื่อมีประสบการณ์การได้เรียนรู้
โดยการมองเห็นคุณค่าแห่งการทรงสร้างของพระองค์

โดยการยกคำถามขึ้นผ่านการกระทำของพระองค์ พระเยซูทรงปลัก
ดันเหล่าสาวกของพระองค์ พวกผู้นำชาวยิวและฝูงชนให้คิดใคร่ครวญอย่าง
ลึกซึ้งมากขึ้นเกี่ยวกับพระคัมภีร์ และเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขา และสิ่งที่
พระเจ้าทรงมีความหมาย อย่างไรก็ตามดีเป็นการง่ายสำหรับเราแต่ละคนที่ผูกพัน
(get so caught up) อยู่กับกฎเกณฑ์ และข้อบังคับต่างๆ ที่อาจไม่ใช่สิ่งเลว
ในตัวของมันเอง แต่กลายเป็นจุดสิ้นสุดของตัวเอง แทนที่จะหมายความ
มากกว่าจุดสิ้นสุด และควรเป็นสิ่งที่นำไปสู่ความรู้แห่งพระลักษณะนิสัยของ
พระเจ้าที่เราให้การรับใช้ และสิ่งนี้ และจากนั้น นำเราให้เป็นคนสัตย์ซื่อและ
เชื่อฟังพระองค์ โดยวางบนพื้นฐานแห่งความไว้วางใจในพระคุณความดี
(merits) แห่งความชอบธรรมของพระคริสต์สำหรับเรา

การถือรักษาวันสะบาโตของคุณเองเป็นอย่างไร เป็นแค่วันหยุดที่ไม่ทำอะไร หรือเป็นวันพักผ่อนในพระเจ้าเพื่อรู้จักพระองค์ให้ดีขึ้น ถ้าเป็นแค่วันหยุดธรรมดาคุณจะเปลี่ยนให้มีความหมายได้อย่างไร

วันพฤษหัตถ์

เวลาเพื่อชุมชน

A Time for Community

พระเยซูทรงเป็นต้นแบบสำหรับเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งใช้เป็นแนวปฏิบัติในการไปนมัสการที่ธรรมศาลาเป็นประจำทุกสัปดาห์ หลังจากการฟื้นฟูพระชนม์ของพระองค์ พวกเขาดำเนินการต่อเนื่องในรูปแบบนี้ ซึ่งเหล่าผู้ติดตามพระเยซูคนอื่นๆ ก็ทำอย่างเดียวกัน ธรรมศาลาได้กลายเป็นเหมือนถนนหลวงสายสำคัญสำหรับเหล่าอัครทูตที่จะยกคำถามขึ้นมาถามเกี่ยวเนื่องกับการฟื้นฟูพระชนม์และวันสะบาโต เป็นกุญแจสำหรับโอกาสของชุมชนที่จะมารวมตัวกันและเรียนรู้ ยิ่งกว่านั้นพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ชาวฮีบรู พระเมสสิยาห์ซึ่งได้รับการทำนายไว้ในพระคัมภีร์เดิม ซึ่งพระคัมภีร์ตอนเหล่านั้น ถูกยกขึ้นมาอ่านในธรรมศาลาในทุกวันสะบาโต จะว่าไปจะมีสถานที่อื่นใดที่ดีกว่านี้ ที่เหล่าสาวกจะใช้เป็นสถานที่สำหรับการส่งเสริม (promoting) สำหรับพระเยซูมากกว่าในธรรมศาลา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อพวกเขาเป็นพยานให้กับชาวยิว และคนอื่นๆ “ผู้มีความเกรงกลัวพระเจ้า” (กิจการฯ 13:16, 26)

จากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ สาวกของพระเยซูเป็นพยานกับใครที่ไหน อย่างไร และมีผลอะไรตามมา *กิจการฯ 13:14-45; กิจการฯ 16:13, 14; กิจการฯ 17:1-5; กิจการฯ 18:4*

สาวกเป็นพยานด้วยจิตวิญญาณ ท่านเปาโลบรรยายอย่างละเอียดจากประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอล เริ่มต้นด้วยคำว่า “บรรพบุรุษของเรา” (กิจการฯ 13:17) อยู่ในประเทศอียิปต์ และเล่าต่อตามประวัติศาสตร์ของพวกเขา จากการเข้าตั้งรกรากในแผ่นดินใหม่ จนถึงสมัยผู้วินิจฉัยต่างๆ กษัตริย์ดาวิด และกษัตริย์องค์อื่นๆ จนถึงการเปลี่ยนผ่าน (transition) สู่องค์พระเยซู

อัครทูตเปาโลและท่านอื่นๆ ต่างแสดงให้เห็นประสบการณ์ส่วนตัว และความเข้าใจ มีเหตุผลภายในบริบทของพระคัมภีร์ พวกเขาเสนอข้อเท็จจริง และพวกเขาได้เหตุผล และทำการอธิบาย บางครั้งใช้การผสมผสานระหว่างการเป็นพยานส่วนตัว และการนำข้อพระคัมภีร์มาทำการสอนหรือเทศนาและการอธิบาย ซึ่งเป็นวิธีที่ทรงพลังมาก ตามที่พระคัมภีร์ได้บันทึกให้เห็น ผู้นำศาสนาบางคนรู้สึกอิจฉาในสิทธิอำนาจของเหล่าอัครทูต เพราะพวกเขาทำงานบังเกิดผล และพวกเขามีอิทธิพลเหนือผู้คน ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสมีประวัติศาสตร์ที่เข้มแข็งเช่นกัน ต่างใช้วิธีการกล่าวเป็นพยานหนุนใจและการอธิบายข้อพระคัมภีร์ ผ่านทั้งวิธีการเทศนาและการสอน การแบ่งปัน ใช้เวลาผสมผสานกันระหว่างชั่วโมงโรงเรียนวันสะบาโตและชั่วโมงเทศนา และการประชุมอื่นๆ ในวันสะบาโต (การประชุมของเยาวชน เป็นต้น) จัดการประชุมต่อเนื่อง เพื่อให้การศึกษาโดยวางพื้นฐานบนการนมัสการของเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ขณะวิธีการนี้จำเป็นต้องมีคนอื่นๆ มาแบ่งปันประสบการณ์ในการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่ขาดเสียไม่ได้ (essential) ที่จะมีผู้เป็นพยานในประสบการณ์ด้านการศึกษามาร่วมในรายการด้วย

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, วันสะบาโต. *ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 281-289

“ไม่มีการตั้ง (institution) สิ่งอื่นใดซึ่งมอบให้ชาวยิว มีความโน้มเอียงทำให้พวกเขามีความแตกต่างจากชนชาติอื่นๆ ซึ่งตั้งอยู่รายล้อมพวกเขาเท่ากับ “วันสะบาโต” ซึ่งพระเจ้าทรงออกแบบให้การถือรักษาวันสะบาโตเป็นสิ่งที่กำหนดให้ (designate) พวกเขาเป็นผู้ที่นมัสการพระองค์ เป็นเครื่องหมายของการแยกตัวออกจากผู้ที่กราบไหว้รูปเคารพ และพวกเขาเชื่อมโยงกับพระเจ้าเที่ยงแท้ แต่การถือรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ ผู้นำนมัสการเองต้องเป็นผู้บริสุทธิ์

ผ่านทางความเชื่อพวกเขาจะต้องกลายเป็นหุ้นส่วนในความชอบธรรมของพระเยซู เมื่อพระเจ้าทรงส่งคนอิสราเอลว่า “จงระลึกถึงวันสะบาโตถือเป็นวันบริสุทธิ์” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับพวกเขาด้วยว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์ของเรา” (อพยพ 20:8; 22:31) การทำตามข้อกำหนดทั้งสองนี้เท่านั้น ทำให้คนอิสราเอลแตกต่างจากชนชาติอื่น เพราะพวกเขาเป็นชนชาติที่นมัสการพระเจ้า” (เอลเลน จี. วัตต์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 283)

“วันสะบาโตเป็นเครื่องหมายถึงอำนาจของพระคริสต์ที่จะทำให้เราเป็นคนบริสุทธิ์...เป็นเครื่องหมายแสดงถึงอำนาจการชำระให้บริสุทธิ์ วันสะบาโตถูกประทานให้แก่คนทั้งปวง ซึ่งผ่านทางพระคริสต์ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งแห่งชนชาติอิสราเอล (ฝ่ายจิตวิญญาณ) ของพระเจ้า” (เอลเลน จี. วัตต์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 288, 289)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงอภิปรายว่า วันสะบาโตช่วยให้คนเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสมีประสบการณ์เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตตามพระลักษณะของพระเจ้าอย่างไร
2. พิจารณาข้อเขียนของ เอลเลน จี. วัตต์ ที่คำแนะนำว่า ไม่ใช่การถือรักษาตามรูปแบบพิธี ที่ทำให้ผู้ถือรักษาวันสะบาโตมีความแตกต่างกับคนในชุมชนเท่านั้น แต่เพื่อเป็นหุ้นส่วนกับความชอบธรรมของพระคริสต์ คือได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว สิ่งนี้จะเกิดได้อย่างไร
3. ทำอย่างไรการถือรักษาวันสะบาโตจึงจะให้ประสบการณ์ที่สมบูรณ์มากขึ้นแก่คุณ มีอะไรที่คุณควรเน้นเพื่อเรียนรู้ผ่านวันสะบาโตในอีก 12 เดือนจากนี้ไป

บทที่ 13

สวรรค์ การศึกษา และการเรียนรู้ชั่วนิรันดร์

Heaven Education and Eternal Learning

วันที่ 19 - 25 ธันวาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ยอห์น 3:16; 1 ยอห์น 5:13; 1 ทิโมธี 1:16; 1 โครินธ์ 13:12; เศคาริยาห์ 13:6

ข้อควรจำ

“สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” (1 โครินธ์ 2:9)

ก วิชาหนึ่งรู้สึกกลัวความตายอย่างยิ่ง เย่ยามหลายคนเกี่ยวข้องกับว่า บุคคลหนึ่งสามารถมีชีวิตอยู่โดยปราศจาก “การรู้อะไรแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นรุ่งอรุณ อะไรคือความตาย และอะไรคือเคราะห์ร้ายที่รอคอยด้วยการมีจิตสำนึก (consciousness) เหนือหลุมฝังศพ” เขาได้ประพันธ์โคลงของเขา ซึ่งเรียกว่า “เดอะ ไอ.พี.เอส” (IPH) ซึ่งแปลว่าสถาบันการเตรียมความพร้อมสำหรับชีวิตในโลกหน้า (the Hereafter) กระนั้นคนหนึ่งจะเตรียมตัวสำหรับชีวิตในโลกหน้าได้อย่างไร ถ้าคนนั้นไม่ทราบแน่แต่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับคนอยู่ ณ ที่นั้น

ช่างดีจริงๆ พระคัมภีร์ให้เราเข้าใจอย่างลึกซึ้งในหัวข้อของสวรรค์ โลกใหม่ การเรียนรู้ และการดำรงชีวิตอยู่ และที่จะดำเนินไปตลอดชั่วนิรันดร์ ซึ่งเราจะได้ศึกษาตลอดทั้งไตรมาสนี้ และเดอะไอ.พี.เอส. (สถาบันการเตรียมความพร้อมสำหรับชีวิตในโลกหน้า) อยู่ที่นี่และเดี๋ยวนี้ในชีวิตนี้ และการศึกษาทั้งมวลของเรา ไม่ว่าจะศึกษาในพื้นที่ใด เราควรที่จะเตรียมตัวพร้อมสำหรับ “ชีวิตในโลกหน้า”

ว่ากันว่าจริงโรงเรียนแห่งใดก็แล้วแต่สามารถให้ข้อมูลดี ๆ มากมายให้กับนักเรียน นักศึกษาเพื่อนำไปปฏิบัติ อันจะช่วยจรโลงชีวิต แต่ความรู้นั้นจะมีอะไรดี หากบุคคลหนึ่งจะได้รับความรู้ทั้งหมดที่ต้องการ แต่ยังคงสูญเสียชีวิตนิรันดร์ สัปดาห์นี้เรากำลังจะมองไปที่ อะไรคือสิ่งที่ได้รับการดูแลเกี่ยวกับการสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน โรงเรียนที่จะคงอยู่ตลอดไป และที่เราจะได้อะไร และมีความรู้เพิ่มพูนขึ้นชั่ววันนิรันดร์ ในโรงเรียนแห่งโลกหน้า (the hereafter) เราจะได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่ในโลกปัจจุบันเราไม่อาจจะเริ่มจินตนาการได้ว่าเป็นฉันใด

วันอาทิตย์

ชะตากรรมของคนตาย

The Fate of the Dead

ในช่วงต้นปี ค.ศ. 1600 นักเขียนชาวฝรั่งเศสชื่อ ไบลซ์ พาสคัล (Blaise Pascal) ได้ใช้เวลาไตร่ตรองเรื่องสภาวะของมนุษยชาติ สำหรับเขา ณ จุดหนึ่งชัดเจนมาก: “ไม่ว่ามนุษย์คนหนึ่งจะมีอายุยืนยาวเพียงใด (ช่วงเวลานั้น ผู้คนมีอายุเฉลี่ยไม่เท่าปัจจุบัน) ไม่ว่าชีวิตของบุคคลนั้นจะประกอบไปด้วยการดีสักเพียงใด (และชีวิตของผู้คนในตอนนั้นไซ้จะเป็นชีวิตที่ยิ่งใหญ่อะไร) ไม่ช้าบุคคลนั้นก็ตายลงอยู่ดี”

ยิ่งกว่านั้นไม่ว่าชีวิตหลังความตายจะเป็นเช่นไร ก็จะเป็นช่วงเวลาที่ยาวกว่า เรียกได้ว่าประเภทไม่มีที่สิ้นสุด (infinitely) คือยาวนานกว่าชีวิตบนโลกนี้ก่อนความตายจะมาถึง ดังนั้นสำหรับ ไบลซ์ พาสคัล สิ่งที่มีเหตุผลที่สุดที่บุคคลหนึ่งอาจทำ หรือควรทำคือพยายามค้นหาว่ามีเคราะห์กรรมอะไรอยู่ในความตาย และเขารู้สึกประหลาดใจมาก (astonished) ที่ได้เห็นคนทั่วไปพยายามร่วมกันทำบางสิ่งเช่น “ห้องทำงานที่สูญหายไป หรือสำหรับความเพ้อฝัน (imagination) ที่ดูเหมือนเกียรติของเขา” กระนั้นพวกเขาไม่ใส่ใจต่อคำถามที่ว่า จะมีอะไรเกิดขึ้นหลังจากที่พวกเขาต้องตาย

พาสคัลมีจุดยืนของเขาและไม่สงสัยเลยว่าเหตุใดพระคัมภีร์ใช้เวลาอย่างมาก พูดเกี่ยวกับพระสัญญาที่รอเหล่าผู้ได้พบความรอดในพระเยซู พระสัญญาของสิ่งที่จะรอพวกเขาในอนาคต

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ มีความหวังอะไรได้เสนอให้กับเรา
ยอห์น 6:54; ยอห์น 3:16; 1 ยอห์น 5:13; 1 ทิมีธี 1:16; ยอห์น 4:14;
ยอห์น 6:40; ยูดา 1:21; ทิตัส 3:7

ชีวิตชั่วนิรันดร์ให้เหตุผลได้มากในแสงสว่างแห่งไม้กางเขน ในแสงสว่างแห่งไม้กางเขน ไม่มีสิ่งใดมีเหตุผล นอกจากชีวิตชั่วนิรันดร์ ซึ่งพระผู้ทรงสร้างจักรวาล พระองค์ผู้ทรงเนรมิตสร้างโลก (ฮีบรู 1:2) เหตุผลคือ “เพราะว่าเรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์” (กิจการฯ 17:28) พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่ทรงจุดมาบังเกิดในเนื้อหนังของมนุษย์ ในเนื้อหนังนั้นทรงสิ้นพระชนม์...เพื่ออะไร เพื่อเราที่ปกติจะต้องตายและร่างกายเน่าเปื่อย เหมือนสัตว์ที่ถูกรถยนต์ชนตายข้างถนน

นั่นคือเหตุผลที่พระคัมภีร์ใหม่มาพร้อมกับพระสัญญาหลายข้อแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์ เป็นพระสัญญาแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์ที่พร้อมรับประกันในการทำให้กลับสู่สภาพเดิม (guarantees restitution) นับหลายล้านปี หรือแม้แต่หลายพันล้านปี อาจเป็นเวลาไม่เพียงพอที่จะปฏิสังขรณ์ส่วนที่เสียหายให้กลับมามีดังเดิม ช่วงเวลาชั่วนิรันดร์เพียงสิ่งเดียวสามารถทำทุกสิ่งกลับมาสมดุได้ และจากนั้นมีบางสิ่ง เพราะเวลาอันไม่มีที่สิ้นสุดจะเป็นมากกว่าเวลาที่มีวันสิ้นสุด และโลกใหม่เวลาจะเป็นอยู่ชั่วนิรันดร์

พาสคัล นักเขียนชาวฝรั่งเศสกล่าวถูกต้อง: ช่วงเวลาในโลกของเรามีข้อจำกัด เมื่อเปรียบเทียบกับเวลาช่วงใหม่ที่จะมาถึง ช่วงเป็นการโง่เขลา (silly) ที่เราจะไม่เตรียมตัวพร้อมสำหรับชีวิตชั่วนิรันดร์ที่รอพวกเราอยู่

คุณจะถูกอะไรกับคนที่ไม่สนใจใยดีแม้แต่น้อยว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นหลังความตาย เพื่อช่วยคนนั้นให้เห็นว่า ไม่สมเหตุผลเลยที่จะเชื่อแบบนั้น

วันจันทร์   **การมีชีวิตใหม่**
A New Existence

“พระเจ้าจะทรงเซ็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของเขาทั้งหลาย และความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความโศกเศร้า การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านไปแล้ว” (วิวรณ์ 21:4) สิ่งนี้

ได้บอกอะไรเรา เกี่ยวกับความแตกต่างจากโลกนี้ และชีวิตความเป็นอยู่ใหม่จะเป็นเช่นไร ชีวิตเดิมซึ่งเราจะต้องตาย พบกับความโศกเศร้าและความเจ็บปวดรวดร้าวจะหมดสิ้นไป

คริสเตียนคนหนึ่งกำลังพูดกับเพื่อนคนหนึ่งเกี่ยวกับความหวังของพระกิตติคุณ พระสัญญาแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์ผ่านทางพระเยซูคริสต์ เพื่อนคนนั้นตอบสนองในทางลบกับแนวคิดที่เขาได้ฟังทั้งหมด “ชีวิตชั่วนิรันดร์หรือ” เขาพูดพร้อมกับยกไหล่ของเขา “เป็นความคิดที่น่ากลัว เรามีชีวิตอยู่ 70-80 ปีในโลกนี้ก็เลวร้ายเพียงพอแล้ว มีใครต้องการจะยืด (stretch) ชีวิตนี้ออกไปอย่างไม่สิ้นสุด อย่างนี้ก็รอกดี ๆ นี่เอง”

ชายคนนี้พูดตามความคิดเขา เว้นแต่ว่าเขาไม่เข้าใจว่า พระสัญญาแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์นั้น ไม่เพียงแต่การมีชีวิตต่อเนื่องจากชีวิตในโลกนี้เท่านั้น ถ้าเป็นอย่างนั้นใครเล่าจะต้องการ แต่เป็นว่าตามที่ข้อพระคัมภีร์วันนี้ได้กล่าวไว้คือ สิ่งเก่าๆ จะผ่านพ้นไป แล้วสิ่งทั้งปวงจะเริ่มต้นใหม่

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้กล่าวถึงชีวิตใหม่ที่จะได้หลังชีวิตนี้อย่างไร
2 เปโตร 3:10-13; วิวรณ์ 21:1-6

ทำอย่างไรเราจึงจะได้รับชีวิตใหม่ และเรามั่นใจได้อย่างไรว่าจะได้รับจริง โดยไม่มีอะไรขวางกั้นได้

วันอังคาร

เวลานั้นเราจะรู้

Then Shall We Know

“สวรรค์จะเป็นโรงเรียน เป็นพื้นที่ของการศึกษาแห่งจักรวาล พระบรมครู ทรงเป็นผู้ทรงชนม์นิรันดร์สาขาของโรงเรียนแห่งนี้ถูกสถาปนาขึ้นในสวนเอเดน และในแผนการแห่งการทรงไถ่ให้รอด การที่เราได้สำเร็จการศึกษาในโลกนี้ การศึกษาต่อเนื่องจะเริ่มต้นใหม่อีกครั้งในโรงเรียนสวนเอเดนแห่งสวรรค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *การศึกษา*, หน้า 301)

ถ้าคุณเป็นเหมือนกับผู้คนส่วนมาก คุณจะมีคำถามมากมายเกี่ยวกับความบาป ความทุกข์ยากเดือดร้อน ความเจ็บป่วย ความตาย และอาจอยาก

จะถามว่าเหตุใดสิ่งเหล่านี้จึงเกิดขึ้น ทำไมสิ่งนี้...สิ่งนั้น และสิ่งอื่นๆ จึงได้เกิดขึ้น

เรามีคำถามเกี่ยวกับธรรมชาติของโลกเช่นกัน และสิ่งที่เป็นความลึกลับ (mysteries) ทั้งปวง เพราะสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นสิ่งเหลือเชื่อ (incredible) แม้การพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์จะมีความก้าวหน้า และได้ช่วยทำให้เราเข้าใจเกี่ยวกับโลกและจักรวาลได้มากโดยภาพรวม แต่ก็ยังมีอีกมากที่ยังคงอยู่ไกลเกินที่เราจะเข้าใจได้

จากรูปแบบชีวิตอย่างง่ายที่สุด ไปถึงท้องฟ้าเหนือศีรษะของเราทั้งหลาย จากการเคลื่อนไหวของฝุ่นผงสิ่งที่เล็กกว่าอะตอม (subatomic particles) สู่ดาราจักรแห่งการหมุนเป็นวง (the whirling galaxies) ซึ่งดวงดาวจำนวนนับไม่ถ้วนกระจัดกระจายทั่วจักรวาล เราทั้งหลายเผชิญหน้าอยู่กับความเป็นจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า และลึกซึ้งกว่าที่สมองของเราสามารถจะเข้าใจได้ในเวลานี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการที่เรามีเวลาเพียงเล็กน้อยในโลกนี้ ที่จะทุ่มเทศึกษาสิ่งเหล่านี้สำหรับตัวเราเอง

อีกประการหนึ่ง เมื่อคุณมีเวลาชั่ววันจันทร์ที่จะศึกษา ไม่สงสัยเลยว่า ความลึกลับมากมายจะถูกเปิดเผยออกมาสำหรับเรา

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับ “ฉากเศร้าทั้งหมด” (this whole sorry episode) แห่งความบาป และความเจ็บปวดตรวดร้าว และความตายในตอนท้าย (1 โครินธ์ 13:12; 1 โครินธ์ 4:5)

เราได้รับพระสัญญาว่า เราจะได้รับความเข้าใจในสิ่งต่างๆ ที่ปัจจุบันยังคงถูกปิดซ่อนไว้สำหรับเรา นี่ช่างเป็นความหวังอัศจรรย์เช่นกัน เมื่อเราได้เห็นและเข้าใจสิ่งต่างๆ ที่ปัจจุบันดูเหมือนยากเหลือเกิน เราจะไม่มีสิ่งใดนอกจากเอ่ยสรรเสริญพระเจ้า ลูกกุญแจสำหรับเราเดี๋ยวนี้คือการยึดมั่นไว้ในความเชื่อของเรา ไว้วางใจในพระสัญญาของพระเจ้า และดำเนินชีวิตขึ้นสู่ระดับแสงสว่างที่เรามี และมีความอดกลั้นอดทนไปจวบจนสิ้นสุดของเวลา และชาวดีคือ “ข้าพเจ้าเผชิญได้ทุกอย่าง โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13)

มีคำถามอะไรที่ทำให้คุณรู้สึกหนักใจ และมีสิ่งใดบ้างที่คุณยังไม่เข้าใจในเวลานี้ การเรียนรู้ที่จะไว้วางใจพระเจ้า ช่วยให้คุณมั่นใจในสิ่งที่คุณยังไม่เข้าใจอย่างไร

พุธ

โรงเรียนในโลกหน้า

The School in the Hereafter

“เพราะว่าความยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเรา จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่ที่เปรียบ เราไม่ได้เอาใจใส่ในสิ่งที่มองเห็น แต่เอาใจใส่ในสิ่งที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งที่มองเห็นนั้นไม่ยั่งยืนแต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นถาวรนิรันดร์” (2 โครินธ์ 4:17-19) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เสนออะไรให้เรา อะไรคือสิ่งที่มองไม่เห็นแต่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ ที่เรากำลังเฝ้ารอ ที่เราจะได้รับการสัญญาผ่านทางพระเยซู (อ่าน พระธรรมวิวรณ์ 21:1, 2; วิวรณ์ 2:7; วิวรณ์ 7:14-17)

อย่างไรก็ดีพระสัญญานั้นเป็นสิ่งที่จริงเพียงใดที่เสนอให้เราผ่านทางพระเยซู มีเหตุผลดีเพียงใดที่เราจะเชื่อในพระสัญญาเหล่านั้น ข้อเท็จจริงที่คงอยู่ในพระคัมภีร์ให้เบาะแส (hint) และการมองเห็นแวบหนึ่ง (glimpses) ของสิ่งที่รอเราอยู่ สิ่งหนึ่งที่เราสามารถมั่นใจได้ อย่างไม่คิดว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ เพราะว่าเพียงแต่คิดว่าชีวิตจะยิ่งใหญ่เพียงใด เมื่อเราจะมีชีวิตความเป็นอยู่โดยไม่ต้องมีความบาปทำให้เกิดผลร้าย

ความเจ็บปวดของเราทั้งหมด ความทุกข์ยากเดือดร้อนสารพัดสิ่งที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนในโลกนี้มาจากความบาป และผลลัพธ์อันเนื่องมาจากความบาป พระคริสต์เสด็จมาปลดปล่อย (undo) สิ่งเหล่านี้ทิ้งปวง และพระองค์จะทรงไถ่โลกให้กลับสู่สภาพดั้งเดิม ตามที่ได้ตั้งพระทัยไว้ให้เป็นก่อนความบาปจะเข้ามา ที่จริงโลกนี้จะดียิ่งกว่าเดิม เพราะว่าท่ามกลางความรุ่งโรจน์เหล่านี้ เราจะสามารถมองเห็นแผลเป็น (scars) ที่พระหัตถ์และพระบาทของพระเยซูตลอดไป ซึ่งพระองค์ได้ทรงจ่ายค่าไถ่ความบาปให้เราบนไม้กางเขน

“ตรงนั้นเมื่อมานปกคลุมซึ่งทำให้การมองเห็นของเรามีมืดมัวไปจะถูกย้ายออกไป และสายตาของเราจะมองเห็นความงดงามของโลก ซึ่งเวลานี้เรา

มองเห็นเพียงส่วนเล็กๆ ผ่านกล้องจุลทรรศน์ เมื่อเรามองดูความรุ่งโรจน์ของ
ท้องฟ้ายามค่ำคืนผ่านกล้องโทรทรรศน์ เมื่อความเสื่อมโทรม (blight) แห่ง
ความบาปได้ถูกขจัดออกไป โลกทั้งใบจะปรากฏให้เห็นถึงความงดงามของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งพื้นที่ทุกแห่งจะเปิดออกกว้างให้เราได้ศึกษา
ตรงนั้น นักศึกษาวิทยาศาสตร์อาจอ่านบันทึกเรื่องการนมัสการ และไม่เหลือ
กฎเกณฑ์ทางธรรมชาติให้สังเกตเห็น เราสามารถฟังเสียงดนตรีจากเสียงของ
ธรรมชาติ และไม่ตรวจพบ (detect) เสียงร้องไห้คร่ำครวญเศร้าโศก ในสรรพ
สิ่งที่ทรงสร้างขึ้น คนหนึ่งอาจมองเห็นร่องรอย (trace) เหมือนลายพระหัตถ์
(handwriting) บนท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ และมองเห็นพระนามของพระเจ้า
เขียนไว้ และบนแผ่นดินโลก บนทะเล หรือบนท้องฟ้าไม่มีเครื่องหมายของกลาง
ร้าย (ill) ใดๆ หลงเหลือให้เห็น” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 303)

พยายามวาดภาพว่าจะจะเป็นเหมือนกับอะไร เมื่อได้อาศัยอยู่ตลอด
ไปในโลกใบใหม่ทั้งใบ คนหนึ่งปราศจากซึ่งความยุ่งยากลำบากเดือด
ร้อนเหมือนในโลกนี้ คุณลองหลับตา (envision) คิดดูว่าจะจะเป็นเหมือน
กับอะไร มีสิ่งใดโดยเฉพาะที่คุณเฝ้ารอที่จะเห็น

วันพฤหัสบดี

พระบรมครูผู้ยิ่งใหญ่

The Great Teacher

ดังที่เราได้เห็นตลอดไตรมาสนี้ ลักษณะส่วนกลางอย่างหนึ่งในพันธกิจ
ของพระคริสต์บนโลกนี้ของการเป็นครู จากตอนเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระองค์
ไม่ว่าจะจากสิ่งที่ทรงทำ (acts) หรือการกระทำ (deed) พระเยซูทรงสอนเหล่า
อัครทูต และผู้ติดตามอย่างต่อเนื่องในความจริงเกี่ยวกับพระองค์เอง เกี่ยวกับ
พระบิดาเกี่ยวกับความรอด และเกี่ยวกับความหวังที่รอเราอยู่ (ดู มัทธิว 5:2;
มาระโก 4:2; ลูกา 19:47 และ ยอห์น 6:59)

ที่จริงแล้ว ทั้งหมดที่คุณต้องทำคือการอ่านพระกิตติคุณ พระกิตติคุณ
เล่มไหนก็ได้และตลอดพระกิตติคุณ คุณจะพบการสอนของพระเยซูและแม้
ว่าในเวลาอันสั้น ทรงสอนผ่านพระวจนะของพระองค์อย่างต่อเนื่องเช่นกัน ลอง
จินตนาการดูจะมีความแตกต่างเช่นไรในชีวิตความเป็นอยู่ ที่จะไม่มีส่วนใดคอย

กีดขวาง (unencumbered) อันเนื่องมาจากความบาปหรือข้อจำกัดใดๆ ที่เคยมีมาของเรา

“ถ้าใครจะถามเขาว่า “ทำไมท่านมีแผลที่อก เขาจะตอบว่า ข้าพเจ้าได้แผลนั้นในบ้านของพวกเขาเพื่อรับพระเจ้า” (เศคาริยาห์ 13:6) คุณคิดว่าพระคัมภีร์ข้อนี้กำลังพูดถึงเกี่ยวกับอะไร

“จำนวนปีของชัวนิรันดร์ ขณะแต่ละปีปิดฉากไปจะนำมาซึ่งความรุ่มรวย และความรุ่งเรืองมากขึ้นในการเปิดเผยของพระเจ้าและพระคริสต์ ขณะที่ความรู้ได้ก้าวหน้าขึ้น เช่นเดียวกับความรักและความเคารพนับถือและความสุขที่เพิ่มขึ้น ยังมีคนมากขึ้นเรียนรู้เรื่องของพระเจ้า พวกเขาจะชื่นชมเลื่อมใส (admiration) ในพระลักษณะอุปนิสัยของพระองค์มากขึ้น ขณะเมื่อพระเยซูทรงเปิดเผยต่อหน้าพวกเขาถึงความรุ่มรวยและการไถ่ให้รอด และความสำเร็จอันน่าทึ่งใน “การต่อสู้กับซาตาน” ดวงใจของผู้ได้รับการไถ่ให้รอดต่างรู้สึกตื่นตันด้วยความร้อร่นและการอุทิศถวายตัว ซึ่งมาพร้อมกับความปลาบปลื้ม (rapturous joy) พวกเขาพร้อมกันตีตีพิณทองคำ และเสียงร้องเพลงของเหล่าชาวสวรรค์นับพัน นับหมื่น นับแสนจะกังวาล (swell) ขึ้นพร้อมกัน นับเป็นการร้องประสานเสียง สรรเสริญพระนามอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดๆ

“การต่อสู้กับซาตานยิ่งใหญ่มาก” ได้ปิดฉากลง ความบาป และคนบาปไม่มีอีกต่อไป ทั้งจักรวาลสะอาดหมดจด จังหวะเดียวของชีวิต (one pulse) แห่งความสอดคล้องประสานกลมกลืน และความชื่นชมยินดีได้แผ่ซ่านไปทั่วพื้นจักรวาลอันไพศาล จากพระองค์พระผู้ทรงสร้างแผ่ไปยังเหล่าผู้ดำรงชีวิตในแสงสว่างและความปิติยินดี ทั่วอาณาจักรอันไม่มีขอบเขตจำกัดของอวกาศ จากอะตอมเล็กแสนเล็ก สู่โลกอันกว้างใหญ่ สรรพสิ่งทั้งสิ่งที่มีชีวิตและสิ่งที่ไม่มีชีวิตในความงาม โดยที่ไม่มีเงาใดๆ มาปิดบัง ต่างมีความชื่นชมสมบูรณ ต่างร่วมกันป่าวร้องว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรัก” (เอลเลน จี. วัตส์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 678)

ในความจริงที่เหลือเชื่อทั้งหมด ที่เราจะเรียนรู้ตลอดชัวนิรันดร์ ไม่มีสิ่งใดจะทำให้เราหลงใหล (captivate) มากไปกว่าการถวายบูชา

ไถ่บาปของพระคริสต์แทนที่เรา คิดว่าช่างล้าลึก และรุ่มรวยสักเพียงใด ที่เราจะได้ศึกษาไปตลอดชั่ววันจันทร์ แม้แต่บัดนี้คุณสามารถเรียนรู้ที่จะมองเห็นคุณค่า และรู้สึกขอบพระคุณพระคริสต์มากขึ้นสักเพียงใด ในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อเราบนไม้กางเขน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่าน เอลเลน จี. ไวท์, โรงเรียนในโลกลงหน้า. *การศึกษา*, หน้า 301-309 และการต่อสู้ขบเคี้ยวยิ่งใหญ่สิ้นสุดลง. *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 662-678

“สิ่งใดในโลกนี้ ที่เรารู้สึกว่าน่ากลัว ทำให้จิตตกที่จะเข้าไปใกล้ จะนอนลงกับลูกแกะ ทุกสิ่งในโลกใหม่จะเต็มไปด้วยสันติสุข และความสะอาดประสานกันไม่มีในโลกใหม่จะลำต้นตรง และสูงตระหง่าน (lofty) ไม่มีพิการผิดรูป...

“ให้สิ่งสวยงามทั้งหมดของบ้านเราในแผ่นดินโลก เตือนเราถึงแม่น้ำที่น้ำใสเรียบเหมือนแก้วตกลึก และความเขียวขจีของท้องทุ่ง กิ่งไม้ที่แกว่งไกว และน้ำพุเหมือนมีชีวิตร ติกรามบ้านช่องส่องแสงสะท้อน หมุ่นักร้องสวมชุดสีขาว สวรรค์บ้านของเราช่างวิจิตรงดงาม ไม่มีจิตทรคนใดสามารถวาดภาพได้เหมือน และไม่มีปากของคนบาปที่ต้องตายให้คำพรณาได้ ให้เราจินตนาการรูปร่างของบ้านของผู้ได้รับความรอด และระลึกว่าจะมีความรุ่งเรืองยิ่งกว่า ความสว่างไสวมากกว่า ที่คุณสามารถจะจินตนาการให้แพรวพราวขึ้นมาได้” (เอลเลน จี. ไวท์, *สวรรค์*, หน้า 133, 134)

“ความกลัวของการทำให้มรดกที่จะได้รับเป็นเหมือนวัตถุมากเกินไป ได้ทำให้ผู้ที่เคร่งในด้านจิตวิญญาณคิดห่างเหินจากความจริงแท้ ซึ่งนำเราให้มองบ้านบนสวรรค์เป็นเหมือนบ้านของเรา พระคริสต์ทรงให้ความมั่นใจแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์ได้เสด็จไปเตรียมมณฑล (mansions) เพื่อพวกเขาในปราสาทของพระบิดา เหล่าคนที่รับเอาคำสอนจากพระวจนะของพระเจ้าจะไม่ยอมเป็นคนเขลาเกี่ยวกับบ้าน (abode) บนสวรรค์ ภาษาของมนุษย์ไม่เพียงพอจะพรรณนาถึงรางวัลที่ผู้ชอบธรรมจะได้รับ เรื่องนี้จะ

เป็นที่รู้จักของผู้ที่จะได้เห็นเท่านั้น ดวงจิตของผู้มีข้อจำกัดไม่สามารถจะเข้าใจในสง่าราศีของแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าได้” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 674, 675)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงพิจารณาสิ่งที่พาคัล นักเขียนชาวฝรั่งเศส ได้กล่าว เกี่ยวกับบุคคลผู้ไม่สนใจใยดีสิ่งที่เป็นนิรันดร์ เพราะเหตุใดบางคนจึงเป็นอย่างนั้น และทำไมจึงเป็นการไร้เหตุผลที่จะคบหาคนเช่นนั้น
2. ความหวังเกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์สำคัญต่อความเชื่อของเราอย่างไร ถ้าไม่มีสิ่งนี้จะเป็นอย่างไ
3. จงพิจารณาความลึกลับของธรรมชาติ ด้านชีววิทยา ธรณีวิทยา ดาราศาสตร์ ฟิสิกส์ และเคมี ที่มีความซับซ้อนมากเกินกว่าที่นักวิทยาศาสตร์ในยุคนี้จะอธิบายได้ ยิ่งค้นคว้ามากก็ยิ่งพบความลึกลับมาก สิ่งนี้บอกให้เราารู้ถึง สิ่งที่เราจะเรียนรู้ในโรงเรียนของโลกหน้าอย่างไร